

Đôi mắt của hầu gái

Contents

Đôi mắt của hầu gái	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03	7
3. Chương 04 - Cô Có Đôi Mắt Giống Mẹ Lắm.	13
4. Chương 05: Tôi Cầu Xin Cậu, Cậu Út!	18
5. Chương 06: Tôi Phải Tự Tay Chăm Sóc Cô Ấy.	23
6. Chương 07: “đừng Khóc Nhé, Cho Dù Tôi Có Xảy Ra Chuyện Gì, Cũng Đừng Khóc!”	28
7. Chương 08: Vâng, Cô Ấy Là Vợ Của Tôi.	32
8. Chương 09: “an Ninh, Em Là Của Tôi.”	36
9. Chương 10: An Ninh, Tôi Đã Gặp Lại Em Rồi!	39
10. Chương 11: Trở Về.	41
11. Chương 12: “xin Em, Anh Cần Phải Biết!”	47
12. Chương 13: An Ninh, Xin Em Hãy Cho Anh Gặp Con Của Chúng Ta.	53
13. Chương 14: Nếu Như Anh Tổ Tình Với Em, Em Có Chấp Nhận Anh Không?	56
14. Chương 15: Thay Đổi.	59
15. Chương 16: Anh Lại Nhìn Thấy Em Rồi, An Ninh!	64
16. Chương 17: Chàng Trai Mang Tên Dương.	69
17. Chương 18: “nếu Một Cô Gái Muốn Đợi Anh, Cô Ấy Phải Chờ Bao lâu?”	71
18. Chương 19: Em Lại Gặp Anh Rồi, Cậu Hai!	73
19. Chương 20 P1 : Một An Ninh Hoàn Toàn Khác.	79
20. Chương 20 P1 : Một An Ninh Hoàn Toàn Khác.	82
21. Chương 20 P2 : Một An Ninh Hoàn Toàn Khác.	86
22. Chương 21: Hạ Du Và Dương.	89
23. Chương 22: Sự Trả Thù Của An Ninh.	91
24. Chương 23: Kế Hoạch	96
25. Chương 24: Đánh Đổi.	100
26. Chương 25: Được Và Mất.	104
27. Chương 25: Được Và Mất.(end)	106

Đôi mắt của hầu gái

Giới thiệu

” Lúc còn là hầu gái, cô là một cô bé mười tám tuổi hồn nhiên, ngây thơ với đôi mắt trong veo sâu thẳm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mat-cua-hau-gai>

1. Chương 01 - 02

Phần 1: Nỗi đau

Chương 1: Bán con

An Ninh ngồi bên cạnh giường, hai bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng nâng niu cánh tay xinh xắn bé bỏng của đứa em vừa mới chào đời chưa đầy một tháng tuổi.

- An Ninh à! – Ông Nguyễn đặt trước mặt An Ninh một bộ đồ mới rồi nhìn cô chăm chăm.
- Có chuyện gì vậy cha? – Biết có chuyện chẳng lành, An Ninh cố vịn lấy tay người mẹ đang nằm liệt giường mong được sự giúp đỡ.
- Con chuẩn bị đồ đi nhé.
- Chuẩn bị đồ? Làm gì hả cha? – Cô bé vẫn cố tỏ vẻ không biết chuyện gì, bản thân cô sợ đối mặt với cái sự thật khốc nghiệt mà cha cô sắp nói.
- Ta đưa con vào nhà họ Lưu. – Ông im lặng nhìn xuống sàn nhà, hai tay vẫn run run.
- Cha bán con thật sao? – An Ninh ngồi sụp xuống trước mặt cha, lay lay vạt áo ông, mong mỏi ở ông sự thay đổi nhưng đôi mắt ông vẫn nhắm nghiền, một sự quyết tâm cao độ.

Đây không phải là lần đầu ông đề cập đến chuyện đưa An Ninh vào nhà họ Lưu, cũng đã đôi ba bận ông có ý định đó nhưng rồi dần dà lại thương con không dám nói ra lời. Nhưng giờ đây khi vợ ông liệt giường, đứa con mới sinh đỏ hỏn còn khát sữa mẹ, gia cảnh chẳng đủ ăn, đến ngay tắp lự ông mua cho con trước khi để nó đến một nơi xa lạ ông cũng phải đi vay mượn khắp nơi.

- Con à...– Người cha rơm rớm nước mắt nhìn đứa con gái lớn. An Ninh là đứa con gái duy nhất và cũng là đứa hiểu chuyện nhất trong nhà. Ông nhìn sâu vào đôi mắt đang ầng àng chực tuôn ra những dòng lệ có thể khiến ông xé lòng nhưng ông vẫn phải nhìn nó, vẫn phải thể hiện ra mặt cái sự quyết tâm để An Ninh của ông có thể dứt tình mà rời xa gia đình.
- Con không muốn đi đâu, con muốn ở nhà với cha cơ...– Cô bé ôm chặt lấy cha, hôn vội lên gương mặt gầy guộc hắc hắc đen sạm của ông...Nước mắt lưng tròng từ khi này giờ đã đầm cả hai má, thấm ướt cả làn da trắng hồng của cô bé.
- Con ơi...con nghe cha, con vào nhà họ nghe lời thì con sẽ được ăn no mặc ấm...nhà mình nghèo quá, các em con còn quá nhỏ...– Ông vỗ nhẹ vào lưng con gái, cầu xin ở nó một sự thông cảm và thấu hiểu. Chính lòng ông cũng quặn lại, cũng đau đớn đến từng khúc ruột khi chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa thôi, ông sẽ chẳng còn được nhìn thấy nó lớn lên từng ngày, chẳng còn thấy được sự thay đổi trong đôi mắt đẹp tuyệt vời của nó nữa.

- Con sẽ không đi học nữa, con sẽ đi làm cùng cha...xin cha đừng bán con đi. – Cô bé vẫn van nài cha mình, cô quỳ xuống dưới chân cha, hai tay chắp lại rồi lại nín lấy gấu quần sờn vải cũ kỹ của cha. Nhưng đáp lại mọi điều nó làm chỉ là sự im lặng. An Ninh biết, cha cô cũng đang rất đau đớn.

- Con thương mẹ, con thương cha, con thương em con. Không có tiền, chắc em con chết mất. – Lúc này đây, cha nó cũng đang quỳ trước mặt nó, ông van lơn đứa con của mình, ông cũng chắp tay lạy nó, vuốt vuốt gương mặt ngây dại, đôi mắt trong veo như sương sớm và mái tóc dài đen lầy của con.

Nó chợt nghĩ ra điều gì đó, nó đến bên giường, nơi mẹ và em nó đang nằm, đứa em đỏ hỏn đang thoi thóp từng ngày vì căn bệnh viêm phổi cấp, đứa trẻ mười hai tuổi ngồi cạnh đang nắm tay chân cho người mẹ bại liệt. An Ninh vuốt nhẹ má đứa bé đang nằm cạnh mẹ, thằng nhóc khê cựa mình cất tiếng e é, khình khịt, cô bé mỉm cười nhìn đôi mắt nhỏ xinh xinh khê rung rung, hơi thở nóng hổi phả vào ngón tay cô. Đứa nhóc ngồi bên cạnh giường xoa bóp ẹ, là đứa em thứ hai của An Ninh, thằng nhóc An Bình mười hai tuổi mặt vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện, An Ninh đưa tay ra đánh nhẹ vào vai em một cái rồi sụt sùi nghẹn ngào nói: - Ở nhà một ngày phải lau người ẹ hai lần, tối nhớ nhắc cha thay đồ ẹ, khi nào em khóc thì cho tay vào miệng nó xem nếu nó ngậm tay em thì là nó đói, phải cho ăn ngay. Mẹ không có sữa, cách pha sữa bột chị dạy em rồi, không được cho An Hòa uống sữa lạnh. Khi nào An Hòa khịt khịt mũi nhiều thì phải vỗ nhẹ vào lưng em, đừng để nó không thở được. – An Ninh cứ dằn dờ trong vô thức, hai hàng nước mắt lại chực ứa ra khi nhìn thấy thằng em trai nhỏ mười hai tuổi thơ dại gật đầu như không có chuyện gì. Mẹ nó cũng nhìn nó, bà không nói được, bà cũng không thể cầm tay nó lần cuối, điều duy nhất bà có thể làm là khóc, là ư...ư...trong miệng, là chớp mắt với nó. Nhiều lúc bà muốn mình chết đi, chết đi để cha con nó đỡ khổ, nhìn nó, nhìn đứa con vừa tròn mười lăm tuổi của bà phải bị bán đi như một món hàng, lòng bà quặn đau.

Nó không khóc nữa, lẳng lặng vào trong lấy mấy bộ quần áo tươm tất nhất rồi theo cha qua nhà họ Lưu...

Khi nó bước ra cửa, nó nghe thấy tiếng ư ư thút thít của mẹ và tiếng gọi khe khẽ của thằng em trai. Đến khi thấy chị xách đồ đi, nó mới biết là chị nó bị đưa đi đến nhà người khác. Từ vài bữa trước, nó cũng nghe thoang thoang cha nó nói chuyện với chị nhưng khi đó nó vẫn an tâm vì chị nó kiên quyết lắm, nhưng giờ nhìn thấy chị cầm cái túi đứng đợi cha ở cửa thì nó biết rằng chị nó sắp rời xa nó rồi.

- Chị Ninh!...Chị Ninh ơi!

An Ninh nuốt nước mắt vào trong lòng rồi theo cha đi nhanh ra khỏi nhà...

Và rồi cuộc đời cô bé lật sang trang mới từ đây...

An Ninh và cha đứng trước một ngôi nhà lớn, nơi có những bức tượng đồng đen to cao ngất ngưỡng, những cây cổ thụ cao lớn được cắt tỉa và uốn dây nghệ thuật. Ông Nguyễn buông tay con ra rồi rón rén bấm chuông, trong một giây lưỡng lự, ông đã định lùi xuống cầm tay con dắt về, nhưng nghĩ đến hai đứa nhỏ cùng người vợ ốm đau ở nhà, ông lại nuốt nước mắt mà bấm chuông.

Hồi chuông vang lên, một lúc sau, một giọng nói nghiêm trang phát ra qua chiếc máy:

- Ai đấy?

- Dạ, thưa bà, tôi là Nguyễn, hôm nay tôi đưa cháu An Ninh đến như đã hẹn ạ...

Cánh cổng lớn mở ra, người bảo vệ chỉ đường cho cha con An Ninh vào trong nhà. Căn biệt thự nằm trên ngọn đồi rất lớn, phải đi bộ mười phút hai cha con mới thấy được cánh cửa, nơi vị quản gia đang đợi.

- Chào bà.

- Đây là An Ninh đúng không?

- Vâng thưa bà. – Ông Nguyễn đẩy An Ninh lên phía trước rồi lại rụt rè lùi về phía sau một bước, ông không muốn đứng gần con quá, sợ mình không nỡ rời xa mà ôm lấy nó.

Bà quay qua An Ninh hỏi. Đôi mắt già nua nhăn nheo đầy vết chân chim ngăm cô bé hồi lâu.

- Con tên An Ninh đúng không?

An Ninh lễ phép cúi chào. Hai tay vẫn ôm chặt chiếc túi bên trong đựng vài bộ quần áo cũ cha chuẩn bị cho.

- Dạ vâng, con tên Nguyễn An Ninh ạ.

- Con bao nhiêu tuổi?- Dạ, mười lăm.

Bà nhìn cô bé một hồi rồi quay đi. Cô bé không xinh xắn lắm, nhưng bù lại, được ông trời ban cho đôi mắt rất đẹp, đôi mắt làm điên đảo tâm can bất cứ ai nhìn vào nó, đôi mắt biết nói.

- Con vào trong đi, ngồi ở chiếc ghế bên góc trái sảnh lớn đợi ta. Ta nói chuyện với cha con xong sẽ vào ngay.

Cô bé chào từ biệt cha, cô không ôm ông lần cuối mà đi vội vào trong. Ngoái lại nhìn, cô thấy người quản gia đang đưa cho cha cô một chiếc phong bì. Vậy là xong. Từ giờ cô không còn là Nguyễn An Ninh, con gái của ông Nguyễn nghèo khổ nữa mà là Nguyễn An Ninh – người hầu của dòng họ Lưu hùng hậu.

Chương 2: Người mới, việc mới.

Những cơn mưa đầu mùa hạ luôn làm cho không khí trở nên ẩm ướt, gột trôi lớp đất dưới gốc những cây cổ thụ khiến rễ của chúng càng trở ra gai góc. Bụi hoa dại mọc ở góc vườn mới ngày nào giờ đã lớn bông, đơn hoa trắng xóa mặt đất, tuy hoa không có hương thơm ngào ngạt như những loại hoa cảnh quý hiếm đẹp dễ khác nhưng bà chủ nhà họ Lưu thích nó vì vẻ đẹp đơn giản thuần túy của nó, chính vì vậy bà không cho người nhổ nó đi, bà muốn giữ lại cho khu vườn rộng lớn thêm phần vui mắt.

An Ninh giống như những bông hoa nhỏ đơn giản ấy, chỉ là những bông hoa dại nhưng có sức sống mãnh liệt, bông hoa trắng muốt thuần khiết như tâm hồn của cô. Sống ở nơi xa lạ trong suốt những năm tháng qua, tuy không phải lo nghĩ đến cơm ăn, áo mặc, vẫn được học hành đầy đủ nhưng không một giây phút nào cô nguôi ngoai nỗi nhớ nhà. Hàng đêm An Ninh vẫn tưởng tượng ra gương mặt ông Nguyễn ngồi trước cửa nhà với điều thuốc trên tay, tuổi của ông không phải quá lớn nhưng những nỗi nhọc nhằn của cuộc đời, mãi mê với tiền bạc khiến ông già đi và sự khắc khổ đeo bám trên gương mặt ông. An Ninh nhớ cả tiếng khóc của đứa em nhỏ, tiếng thằng em trai léo nhéo gọi chị và cả ánh mắt bất lực của người mẹ. Cũng chính vì gia đình nhỏ nghèo khổ đó mà trong lòng An Ninh không biết từ khi nào có sự quyết tâm rất lớn, cô cố gắng học tập thật tốt, làm tròn mọi nhiệm vụ thật tốt để mong cho tương lai cô sau này được sáng lạn hơn..span>

Trong phòng khách, người con trai cả của Lưu gia đang cầm tập hồ sơ của các cô hầu gái nhìn qua một lượt..

Cậu là Lưu Thiên Minh – một chính khách cấp cao, tính tình khô khan, cứng nhắc, luôn nhìn đời theo kiểu phức tạp hóa; là người kỹ tính và nghiêm túc. Cậu nhìn qua một lượt rồi dừng lại ở An Ninh. Có vẻ cậu rất ưng ý.

- Cô gái này có đôi mắt thật đẹp, rất đẹp, một đôi mắt như thế mà làm hầu gái thì thật phí! – Rồi cậu lướt qua cô và dừng lại ở Kim Oanh, cậu chọn Kim Oanh.

Người tiếp theo chọn lựa là cô ba, cậu hai nhường cô ba chọn trước. Cô ba tên đầy đủ là Lưu Thiên Mai, là người đồng đánh nhưng khá tốt bụng, thích những gì dễ thương, vui nhộn, cô không coi hầu gái như một người hầu mà luôn coi họ như một người bạn trung thành.

- Tôi sẽ chọn Hà Anh, trông cô ấy thật dễ thương, tôi thích nụ cười của cô ấy.

Giờ chỉ còn lại An Ninh và Huệ Ân, cũng chỉ còn hai cậu chủ. Cậu hai Lưu Thiên Bảo là một tay chơi có hạng, tính tình phóng túng, trăng hoa, không ít lần gây rắc rối cho Lưu gia, hơn nữa, các cô hầu gái đều sợ phải hầu hạ một kẻ như thế.

- Tôi thật sự cảm ơn anh cả, anh đã không chọn An Ninh, tôi để ý cô ấy từ đầu tới giờ, đúng như anh nói, tôi như bị mê hoặc bởi đôi mắt của cô ấy. Tôi chọn An Ninh.

Huệ Ân thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng lo lắng cho An Ninh. Rơi vào tay cậu Thiên Bảo thì khác gì thở rơi vào tay cọp. Còn An Ninh, cô chẳng hề có hứng thú với việc ai chọn mình, đối với cô thì ai cũng như nhau cả. Cuộc đời cô sang một trang mới từ ba năm trước, cô bé Nguyễn An Ninh đa cảm của ngày trước giờ đã chẳng còn nữa, giờ cô trở nên lạnh lùng hơn, vô cảm hơn. Cô khẽ cúi chào cậu hai, ánh mắt nhìn xuống.

Vậy là cuộc chọn lựa kết thúc, cuối cùng ai cũng đã có chủ, năm cô hầu gái trở về nơi ở tạm dọn đồ tới gần phòng của chủ nhân mới để tiện việc phục vụ.

Công việc của một hầu gái như An Ninh là gì? Là chăm sóc từng bữa ăn, giấc ngủ, quần áo, cuộc sống sinh hoạt, sức khỏe của chủ nhân...

An Ninh đang nhắm lại quy định của hầu gái thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Vâng tôi nghe...

- Cô qua đây ngay nhé An Ninh! – Là cậu Thiên Bảo.

Cô đẩy cửa bước vào căn phòng hoa lệ. Căn phòng mang phong cách châu Âu cổ với nội thất mạ vàng sang trọng. Mọi thứ đều sáng loáng và thoảng mùi thơm dịu nhẹ.

- Cô hơi chậm đó, An Ninh à.

- Cậu chủ có gì cần căn dặn ạ?

- Để chúc mừng cô thôi, chúc mừng cô đã trở thành người của Thiên Bảo này. – Cậu vừa nói vừa đưa cho cô một ly rượu.>

- Thưa cậu, đây là trái với quy định làm việc, chúng tôi không được phép nhận bất cứ thứ gì có giá trị từ phía chủ nhân, càng không được phép uống rượu trong khi làm việc.

-Ồ...đừng cứng nhắc như thế, nó chỉ làm cô và tôi thấy mệt mỏi hơn thôi.

- Thưa cậu, quy tắc được đặt ra là để chúng tôi tuân theo, xin cậu đừng làm tôi khó xử.

Cậu Thiên Bảo tiến lại gần An Ninh, ghé sát gương mặt trắng mịn của cô...- Cô biết là...cô rất đặc biệt không hả An Ninh?

An Ninh lùi lại, cố giữ vẻ bình tĩnh.

- Mong cậu chủ đừng đi quá giới hạn giữa người hầu và chủ nhân.

Cậu kéo cô vào gần mình hơn, hít lấy một hơi dài hương thơm trên cơ thể An Ninh.

- Nếu lúc sáng...anh cả mà chọn cô...chắc tôi sẽ đánh nhau với anh ấy để giành cô lại...cũng may...anh ấy không phải là một kẻ thích sắc đẹp...

Một lần nữa cô cố đẩy cậu ra, lần này cô kiên quyết hơn.

- Nếu lúc sáng, cậu cả chọn tôi, thì giờ chắc tôi không phải khó xử như vậy, mong cậu đừng khiến tôi khó xử.

Thiên Bảo buông cô ra.

- Thôi được, không đùa với cô nữa...dù sao tôi cũng không phải là kẻ thô bạo với người mới. Rồi cô cũng phải cho tôi cái tôi muốn thôi...- Thiên Bảo cười khẩy.- Cậu không có dặn dò gì, vậy tôi xin phép trở về phòng.

An Ninh định bước đi thì Thiên Bảo gọi giật lại:

- Khoan đã...

Cậu vút lên mặt bàn một thẻ mua hàng và dặn An Ninh:

- Tới cửa hàng ở địa chỉ trong tấm card này, mang về cho tôi mấy bộ đồ ngủ, càng sexy càng tốt. Cứ lấy số đo của cô làm chuẩn là được.

Cô cầm tấm thẻ bước ra khỏi phòng. Mặc dù không hiểu cậu chủ của mình muốn gì nhưng đó là quy định, cô không được phép hỏi gì mà phải tuân theo mọi mệnh lệnh của chủ nhân.

Hơn một giờ sau cô về tới nhà, lúc này mọi người đã đi nghỉ hết, hành lang dài cũng tắt bớt đèn. Cô đi men theo bên có ánh sáng để có thể nhìn rõ đường. Đột nhiên, một cánh cửa bật mở khiến An Ninh giật mình làm rơi túi đồ, mấy bộ đồ rơi ra ngoài.

Đó là cánh cửa phòng cậu út...cậu đang tựa người vào tường lẳng lặng nhìn An Ninh nhặt đồ.

- Xin lỗi vì đã làm cậu giật mình...Chúc cậu ngủ ngon.

An Ninh toan rời khỏi thì bị câu nói của cậu út gọi lại:

- Không ngờ hầu gái của anh hai lại nhanh nhẹn vậy...Đã biết chuẩn bị ỉnh những bộ đồ khêu gợi ngay từ ngày đầu...Quả là không tồi. Lại còn là nhãn hiệu đắt tiền nữa...Chắc chắn cái thẻ nằm đâu đó trong túi cô là của anh Bảo.

Cô quay lại, định giải thích nhưng quy định vẫn là quy định, cô không được phép làm như vậy.

- Xin cậu út đừng hiểu lầm, chúc cậu ngủ ngon. – Nói rồi cô đi thẳng.Đây là lần đầu cô đụng mặt cậu út, ngay lần đầu đã không mấy tốt đẹp. Cậu út nổi tiếng khó tính, cô thấy cần cẩn thận mỗi khi gặp cậu ấy...không nên để cậu ấy hiểu nhầm bất cứ điều gì, như vậy sẽ rất bất lợi cho cô sau này.

Cuộc sống của một hầu gái cô từng tưởng tượng giống như quần gia...được tôn trọng, được tín nhiệm và có gì đó mực thước. Nhưng ngay lúc này đây, cô đang phải làm cái trò ngu ngốc nhất hành tinh.

Tiếng động vẫn phát ra đều đều trong căn phòng sang trọng của cậu hai. Đã ba đêm rồi cô không được ngủ, vì cô là hầu gái nên tất cả những gì chủ nhân nói đều là mệnh lệnh. Ngay cả việc đứng ngoài cửa canh cho cậu ấy âu yếm các cô gái trong phòng. Gia quy không cho phép đưa người lạ vào nhà mà chưa được cho phép của bậc trên. Nhưng bằng cách nào đó, các cô gái chân dài kia vẫn lọt được vào phòng cậu hai và luôn ở lại qua đêm.

An Ninh tựa vào tường. Đúng là thức lâu mới biết đêm dài. Ban ngày thì bị coi như người sai vặt, lấy hết cái nợ đến cái kia, mua hết thứ này đến thứ khác. Ban đêm thì làm chú lính chì dứng cảm canh gác cho sự thác loạn của chủ nhân. Bóng tối bao trùm tất cả như đang dần lấy đi sức lực của An Ninh...Cô thở dài một cái rồi quay sang nhìn cánh cửa phòng của Huệ Ân, nó đã tắt đèn từ lúc nào, cô ấy chắc ngủ rồi, không phải trực đêm như An Ninh. Rồi An Ninh nhìn qua phòng cậu út, vẫn còn ánh đèn hắt qua khe cửa, cậu út vẫn chưa ngủ. Mấy đêm nay cô luôn để ý, đèn phòng cậu út thường tắt rất muộn, dường như khi mặt trời ló dạng nó mới tắt. Cậu cũng là một người ngủ muộn chăng? Cô tò mò một hồi rồi nghe thấy tiếng bộ đàm réo gọi...

An Ninh bước vào phòng cậu hai. Quần áo rải đầy lối tới giường. Và trên giường là đôi nam nữ...An Ninh quay mặt đi chỗ khác, cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng ô uế này.

- Cậu hai có gì dặn dò ạ?

- Đúng lúc lắm...- Cậu hai ngồi dậy, choàng chiếc áo lông dài lên người rồi tiếng lại gần phía An Ninh.

An Ninh thấy hơi sợ nên lùi lại một bước.

- Tôi đang khát...pha rượu cho tôi.

An Ninh cúi đầu kính cẩn rồi đi tới kệ rượu phía trong...Cô gái lỏa thể kia không thềm mặc gì, cứ để vậy chạy lại phía cậu hai.- Anh có cô hầu gái dễ bảo ghê...

- Đương nhiên, trong nhà anh tất cả hầu gái đều phải phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.

- Vậy sao? Vậy nếu anh nhầm chán, hay muốn thỏa mãn...thì có thể gọi cô hầu gái này đúng không?

An Ninh đứng gần đó, nghe thấy hết mọi chuyện. Cô cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm ghê gớm...Hầu gái bị đẩy xuống thành lộ lệ từ lúc nào...Cô cố lấy lại bình tĩnh, mang hai ly rượu về phía cậu hai rồi từ tốn nói:

- Rượu của cậu đây. Cậu có gì cần dặn gì nữa không ạ?

Uống một hơi cạn, cậu hai đẩy cô gái ra rồi tiến sát An Ninh.

- Không, em yêu, những cô hầu gái không thể động đến một cách dễ dàng đâu...- Rồi hắn chạm tay lên mặt An Ninh.

Lập tức cô hất tay hắn ra..

- Xin cậu hãy giữ lấy thể diện cho tôi và cho cả cậu nữa, thưa cậu hai.

Hắn cười khẩy, điệu cười hoắc cáo...Hắn ghì An Ninh vào tường.

- Cô tưởng, nếu tôi muốn thì cô có thể thoát được sao? Cô hơi nhầm về tôi rồi đấy An Ninh à...

- Tôi là một hầu gái theo đúng nghĩa, tôi được trả lương và được bảo vệ trước sự xâm hại của chủ nhân. Tôi có quyền được khởi kiện trước bất kỳ sự xâm hại thân thể nào. Mong cậu hiểu cho.

An Ninh đưa mắt nhìn cậu hai với thái độ kiên định và lạnh lùng. Đến lúc này, hắn mới chùn bước, buông An Ninh ra, cô lập tức chạy ra khỏi phòng. Cảm giác ô nhục dâng lên...Cuộc đời mang lại cho cô những gì, chưa một giây phút sung sướng...Lúc này, cô lại nhớ lại những ngày được sống cùng cha mẹ ở quê nhà. Mặc dù nghèo khó, quần áo không đủ mặc, cơm không đủ ăn, nhưng đó là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời cô.

BỘP...tiếng động phát ra kèm theo tiếng thủy tinh vỡ...Cô cúi xuống xin lỗi theo phản xạ tự nhiên rồi chạy vụt đi.

Cánh cửa kia quá lớn, quá rộng và quá nghiêm ngặt, làm sao cô có thể đi qua nó để trở về với mái ấm thân yêu của mình...Tiếng khóc lớn dần, cô gục xuống trước cánh cửa lớn...Cứ như vậy, cô khóc đến tận sáng.

2. Chương 03

Chương 3: Cậu út.

Cuộc sống luôn đem lại những điều thú vị cũng như những nỗi buồn cho con người. Những nỗi buồn luôn đọng lại trong lòng rất lâu, nó giống như một loài ký sinh ăn bám và làm mòn tâm can bạn.

Hoa đã nở ba mùa, nắng cũng đã chiếu đến mùa thứ tư, và cô gái nhỏ An Ninh ngày nào giờ cũng đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp. Hàng mi cong dài khẽ rung khi cơn gió nhẹ thổi qua, đôi mắt màu nâu đậm, to và tròn, đuôi mắt dài và cong lên như hình bán nguyệt. An Ninh ít khi cười, cô bé biết điểm thu hút của mình là những lúc cười nhưng cô lại che giấu nó.

- Cậu thế nào rồi An Ninh?An Ninh nhìn cô bạn. Sau hôm đó, cô dường như bị khủng hoảng trầm trọng mỗi lần đối mặt với cậu hai, mỗi lần nhận điện thoại hay bộ đàm của cậu hai...

- Ừ...không sao cả..

- Trông cậu gầy đi nhiều quá. Chắc cậu hai hành hạ cậu dữ lắm?

- Gì mà hành hạ chứ! Chỉ là phục vụ tận tụy thôi. Trách nhiệm của mình mà.

- Gì thì cũng phải vừa vừa thôi chứ. Như tớ này, ngày chỉ có làm việc vài tiếng. Ngoài các bữa ăn chính và 9 giờ 30 hàng ngày dọn phòng cho cậu út ra, mình chẳng phải làm gì cả. Rất nhàn hạ.

- Cậu thì sướng rồi, chẳng ai nhàn bằng cậu cả.

- Nói thế chứ nhiều lúc cũng chán lắm. Cậu út lạnh nhạt, thờ ơ cực độ luôn. Ngoài những câu cảm ơn xã giao ra thì cậu ấy chẳng nói gì cả.

An Ninh chỉ cười, đối với cô có lẽ được như vậy lại hay. Quãng thời gian một tháng hầu hạ cậu hai vừa qua quả đúng là cực hình. Nhiều lúc cô muốn kêu than với một ai đó, nhưng nó chỉ làm cho phẩm hạnh của cô bị hạ thấp. Cô muốn tát hắn, nhưng lại không thể, vì hắn là chủ, sợi dây ràng buộc với cậu hai sẽ còn mãi, còn cho đến khi cậu chịu buông tha.

- An Ninh! – Giọng cậu hai gọi cô từ phía cửa phòng, An Ninh tắt tả chạy lại, trên tay vẫn cầm bông hồng đang cất dở.

- Cậu có gì dặn dò ạ?

- Ba ngày tới tôi đi Hongkong, mau chuẩn bị đồ đạc, 4 giờ 30 chiều chuyến bay sẽ cất cánh.

Lại là một chuyến đi dài, với cô ở đâu cũng vậy. Trong đầu cậu hai lúc nào cũng chỉ có những cô gái xinh đẹp, tiếng nhạc xập xình và mùi vị cay nồng của rượu. Nhưng đó là công việc, là bổn phận của cô. Cô chỉ biết vâng lời và trở về phòng mình dọn dẹp đồ đạc.

1 giờ 30 chiều.

An Ninh đã sẵn sàng cho chuyến bay, cô đang mãi mê cắm nốt lọ hoa hồng ban sáng còn dở dang...

- An Ninh...- Giọng quản gia nghiêm nghị ở phía cuối phòng.

- Dạ, bà có gì dặn dò ạ?

- Huệ Ân bị trượt chân ngã sai khớp.

- Cô ấy có sao không ạ? – An Ninh lo lắng hỏi.

- May mắn là không sao, nhưng bác sĩ dặn là phải nghỉ ngơi vài ngày. Chiều nay cậu hai đi Hongkong đúng không?

- Dạ, con đã chuẩn bị mọi thứ rồi. Chỉ cần lệnh của cậu là khởi hành.- Tốt...Nhưng có lẽ con phải ở nhà rồi, Huệ Ân bị như vậy, không ai chăm sóc cậu út. Ta sẽ cử người khác đi cùng cậu hai, còn con qua hầu hạ cậu út nhé.- KHÔNG! – Giọng cậu hai vang lên ở cuối sảnh khiến hai người giật mình.

- Cậu hai! – Quản gia cúi chào kính cẩn.

- Tại sao An Ninh của ta lại đi hầu hạ Thiên Thành được? Điều người khác đi, ta muốn An Ninh đi cùng ta tới Hongkong.

- Dạ thưa cậu, đây là lệnh của bà chủ, tôi không thể làm khác được. Cậu út cần một người thành thực như An Ninh bên cạnh.

- Có rất nhiều người, tại sao ta phải cho thằng đó mượn người của ta? Kiểm đại một ai đó đi.

- Thiên Bảo! – Giọng nghiêm nghị của bà chủ vang lên. Bà là người có quyền lực nhất trong gia đình. Vì phần lớn thời gian chủ tịch ở nước ngoài nên mọi việc trong nhà đều là do bà lo lắng tất cả. Có thể nói, bà như một Võ Tắc Thiên vậy.

Mọi người đều cúi đầu chào bà một cách cẩn trọng. Đến ngay cả cậu hai vừa mới vài giây trước còn lớn tiếng quát nạt giờ cũng chịu xuống giọng.

- Mẹ! Tại sao con phải đưa hầu gái của con cho Thiên Thành?

- Ta đã quyết như vậy rồi. Không cần hỏi lý do vì sao. Con đi Hongkong thì cần gì phải đem theo hầu gái. Mọi lần con vẫn đi một mình được mà.

- Con...- Thiên Bảo chẳng nói được lời nào, đúng như lời mẹ cậu nói, từ trước khi An Ninh tới, cậu từng sống mà không cần đến hầu gái, đi đâu cũng một mình, nhưng lần này cậu có cảm giác nếu An Ninh không đi cùng cậu, cậu sẽ mất cô. Có thể là khi trở về, cô đang trong vòng tay của Thiên Thành hay cô sẽ nhìn Thiên Thành với một ánh mắt khác, âu yếm hơn chứ không đầy lạnh nhạt và thù hận như lúc cô nhìn cậu.

- Không nhiều lời nữa, ta đã quyết rồi. – Bà chủ nạt lớn khiến tất cả đều sợ hãi im re.

Về phía cậu hai vẫn âm ỉ, cậu đưa mắt nhìn bà chủ rồi bỏ về phòng. An Ninh nhìn theo cậu hai rồi chợt thấy bóng dáng cậu út đang đứng lấp ló phía xa...Khi thấy ánh mắt An Ninh cậu liền rụt người lại...

Nhà họ Lưu là dòng họ nổi tiếng từ rất lâu đời, họ có nhiều công xưởng cũng như đồn điền lớn chuyên sản xuất và xuất khẩu nguyên liệu ra nước ngoài. Ngoài ra Lưu gia còn sở hữu nhiều trung tâm thương mại tài chính lớn nhỏ trong nước và rải rác từ Nam ra Bắc. Chính vì mức độ giàu có của mình, Lưu gia luôn biết tạo cho dòng tộc một sự khác biệt với thế giới bên ngoài. Nơi ở của Lưu gia nằm trên một ngọn đồi lớn, xung quanh đều được cắt tía, trang trí rất bắt mắt và đầy nghệ thuật, gia đình tổng cộng có năm người, bà Lưu và bốn người con, nhưng số lượng bảo vệ, hầu gái và người giúp việc lên tới hơn năm mươi người. Riêng hầu gái được chọn lựa rất kỹ lưỡng và cẩn thận, các cô hầu gái trước khi được phục vụ cho chủ nhân thường được đào tạo từ hai đến ba năm, mọi kỹ năng cần thiết để chăm sóc ột thành viên trong Lưu gia đều phải thành thực và chịu được áp lực công việc cao.

6 giờ 30 sáng, An Ninh đã sửa soạn xong xuôi và đứng chờ cậu út ở cửa. Cô chưa biết gì nhiều về thói quen sinh hoạt của cậu. Qua những lời Huệ Ân kể thì cậu luôn thức dậy lúc 7 giờ. Đúng 7 giờ, cậu út mở cửa cho An Ninh vào dọn dẹp.

Phòng cậu út khác hoàn toàn căn phòng hoa lệ của cậu hai. Đường như cậu là một người thích sự đơn giản, đơn giản đến kỳ lạ. Cả phòng chỉ có một chiếc giường, một bàn làm việc, bộ sofa và một chiếc tivi, tủ và vài vật dụng lặt vặt khác.

An Ninh thay ga và trải lại chăn gối cho phẳng, xong xuôi, cô đặt trên bàn một ly sữa như đã được dặn và tắt đèn ngủ.

- Đừng tắt. – Giọng nói nhỏ nhẹ của Thiên Bảo phát ra từ phía sau.

- Dạ thưa cậu.

- Tôi bảo đừng tắt đèn.

- Thưa cậu trời đã sáng...

- Cô chỉ cần biết là không phải tắt đèn.

Đúng như Huệ Ân nói, cậu út là một người cọc cằn và lạnh nhạt đến cực điểm, cậu không hề nhìn cô lấy một lần, không buồn quan sát mọi thứ cô làm như cậu hai. Nhưng, ánh mắt của cậu út ngày hôm qua lúc đứng ở góc khuất, vẫn khiến cô tò mò. Ánh mắt như một chú mèo con lặng lẽ sống qua ngày trong căn nhà rộng lạnh lẽo...cảm giác như cần ai đó biết đến, cần ai đó vuốt ve thương yêu.

- Tôi đã làm xong công việc buổi sáng, cậu có cần căn dặn gì nữa không ạ?

- Không, cô có thể nghỉ, khi nào cần tôi sẽ gọi.

An Ninh cúi đầu kính cẩn chào cậu út rồi bước ra. Cậu quả là một con người kỳ lạ. Đó chắc cũng lý giải một phần cho việc lúc nào phòng cậu út cũng có ánh sáng đèn. Và ngày hôm đó kết thúc. Không một lời gọi sai bảo nào nữa.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức An Ninh. Hôm nay là ngày thứ ba cô hầu hạ cậu út. Chắc những tháng ngày êm ả này sẽ kết thúc, chỉ vài tiếng nữa cậu hai sẽ trở về.

Giờ là 6 giờ, phải chuẩn bị thật nhanh, hôm nay là ngày thay hoa phòng cậu út. Cậu chỉ ưa loại hoa đồng tiền cánh đơn, trong họ nhà hoa đồng tiền thì nó là loại ít được trồng nhất, vì cánh nhỏ, thưa, lại không rực rỡ nên rất khó tìm. Nhưng cậu út lại trồng một vườn toàn hoa ấy, thật là lạ.

Vẫn đúng 6 giờ 30 cô có mặt trước cửa phòng cậu út. Nhưng hôm nay cậu mở cửa sớm hơn mọi ngày. Cô bước vào trong phòng, mọi thứ đã gọn gàng, dường như cậu đã dậy từ rất sớm dọn dẹp.- Cậu đã dọn dẹp mọi thứ thưa cậu?

- Cô có thể đi nghỉ. – Cậu út vẫn lạnh lùng với An Ninh.

- Sao cậu không để tôi làm? Đó là công việc của tôi. Nếu bà chủ mà biết, tôi sẽ bị trách mắng.

Cậu tiến lại phía cô, cầm ly sữa và lọ hoa rồi trở về bàn làm việc.

- Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Cô tranh thủ nghỉ ngơi đi. Không thì khi anh hai về, cô sẽ phải thức đêm nhiều đấy.

Đây là lần đầu tiên cậu út nói chuyện với cô, đó có được xem như sự cởi mở hiếm hoi của cậu út không? Nghe người trong nhà nói, cậu út bị trầm cảm gần hai năm nay. Mặc dù học trường điện ảnh nhưng cậu không hề có bạn. Mọi ê kíp làm phim theo đề tài đều một tay bà chủ thuê người giúp cậu. Bà chủ đưa cậu về nước để tiện chăm sóc cũng như theo dõi bệnh tình của cậu...An Ninh vui mừng mỉm cười:

- Dạ, không sao đâu. Đó là nhiệm vụ của tôi, có điều gì cậu cứ sai bảo. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối tôi hầu hạ cậu.

Cậu út ngồi như đang suy nghĩ điều gì đó. An Ninh nhớ lại hôm cô đụng phải cậu lúc đi mua đồ ngủ cho cậu hai. Lúc ấy, cô đã thấy cậu út rất đáng ghét, cậu không hiểu chuyện và áp đặt sự phán xét của cậu lên

người khác. Nhưng sao lúc này, mọi suy nghĩ trước đây như tan biến hết, trong đầu cô chỉ muốn hiểu xem cậu út đang nghĩ gì, muốn làm gì.

- Vậy cô có thể đứng ở đó một lát được không?

An Ninh ngỡ ngàng trước lời đề nghị của cậu út, trong lời nói có sự cô đơn, lại như sự cầu khẩn tình bạn từ phía An Ninh. Cô gạt đầu rồi đứng đó nhìn về phía cậu út. Ánh sáng của một ngày khô ráo đang rọi qua khung cửa kính lớn, khung cửa không bao giờ được kéo rèm. Thứ mà cô nhìn thấy chỉ là tấm lưng gầy guộc sau lớp áo trắng muốt mỏng manh.- Cô có thể ngồi xuống. – Giọng cậu út khiến cô giật mình. Cô rón rén đến ngồi bên mép giường.

Cậu đang gọt bút chì, đó là thói quen của cậu, hai hôm nay, cô cũng phần nào nắm được trật tự mọi thứ trong căn phòng. Từ chiếc đệm cứng ngắc đến một dàn mười chiếc bút chì vót nhọn đặt trong ống bút, rồi đồng giấy nháp vứt đi được xếp gọn bên góc bàn.

- Đường như cô có rất nhiều điều tò mò.

Câu hỏi của cậu út khiến cô ngỡ ngàng, không khí thân thiện dần dần tràn ngập căn phòng, cậu út cười mở hơn, cậu chủ động bắt chuyện với cô nhưng không nhìn thẳng vào mắt cô, cậu đang tránh né nó như một sự dễ phòng hay sợ sệt nào đó.

- Nếu cậu không phiền, ngày mai tôi sẽ bảo người thay giúp cậu một tấm đệm thoải mái hơn, tấm đệm này sẽ khiến cậu ngủ không ngon giấc.

- Không, tôi sợ phải ngủ quá ngon, tôi không muốn ngủ quá sâu.

An Ninh mạnh dạn tiến lại gần phía cậu.

- Tôi có thể giúp cậu chuốt bút chì không? Và trong lúc ấy, cậu có thể kể cho tôi nghe vì sao cậu lại không muốn ngủ ngon không?

Cậu lưỡng lự hồi lâu rồi cũng đưa chiếc bút và con dao cho cô, cậu cẩn thận chỉ cho cô phải chuốt ra sao cho chiếc bút không bị gãy.

Nhưng rồi cậu chỉ ngồi bên cạnh lặng nhìn cô chuốt bút, cậu không nói, chỉ lặng lẽ quan sát. Nom cậu lúc này thật giống một đứa trẻ tiểu học đang học quan sát mọi thứ xung quanh.- Chuyện...lần trước...tôi xin lỗi nhé.

Cô ngược lên nhìn cậu, lần đầu tiên cô được nhìn thấy gương mặt cậu. Cậu trẻ hơn cô tưởng, cô luôn tưởng tượng ra cậu là một tên sinh viên năm cuối già dặn, cau có và có đôi mắt sắc khó gần. Nhưng ngược lại, cậu như một thư sinh chưa nếm mùi đời, chưa từng chạm vào thứ gì lạ lẫm hay xấu xa. Có thể nói cậu trong sáng đến nỗi chỉ cần chạm nhẹ vào cậu cũng đủ để làm vấy bẩn cậu.

- Sao ạ?

- Chuyện lần trước...tôi hiểu nhầm và quát nạt cô ấy.Hai ngón tay cậu xoay vòng quanh nhau, đôi mắt cậu nhìn chằm chằm xuống tập vở đang để dưới bàn.

- Không sao đâu, tôi không để bụng chuyện đó đâu.

Cậu khẽ mỉm cười rồi thở ra như trút được một gánh nặng trong lòng.

- Cậu út, tôi có thể hỏi cậu một điều không?

- Ừ, cô hỏi đi.

- Sao...cậu không nhìn vào tôi khi nói chuyện?

Cậu đột nhiên mở to mắt không ngăn được sự ngạc nhiên, đôi mắt chớp nhanh hơn.

- Nếu cậu không muốn nói thì không sao cả, xin lỗi vì đã hỏi cậu như vậy.

Cậu xua xua tay rồi với lấy ly sữa uống một hơi dài.

- Vì cô có đôi mắt giống mẹ lắm.

An Ninh ngạc nhiên trước câu trả lời của cậu, cô có thể chắc chắn cô không hề giống bà chủ ở bất kỳ một điểm nào, vậy...người mà cậu út nhắc đến là ai?- Tôi về rồi đây An Ninh!Giọng cậu hai kèm theo cú đẩy cửa mạnh khiến cả An Ninh và cậu út đều giật mình...Sắc dao trên tay, không may An Ninh lướt vào tay ngọt lịm. Dòng máu đỏ chảy xuống.

- Á...- Tiếng kêu khẽ vẫn khiến cả hai cậu chủ hốt hoảng.

- Máu...- Cậu út cầm tay An Ninh lên run run khi thấy máu, đôi mắt cậu mở to hoảng hốt.

Lập tức, cậu hai rút chiếc khăn tay trong túi áo lau đi vết máu trên bàn và bịt vết thương trên tay An Ninh lại.

- Đi ra ngoài ngay.

Cậu cầm tay kéo An Ninh ra ngoài, bỏ mặc cậu út trong phòng. An Ninh chỉ biết nhìn theo cậu đang ngồi bất động với gương mặt tái xanh.

Cậu hai nhẹ nhàng rửa vết thương trên tay An Ninh. Cô khẽ rụt tay lại.

- Cậu để tôi tự làm được rồi.

- Ngồi yên đi, vết thương khá sâu đấy.

- Tôi có thể tự làm được mà.

Cậu hai nhẹ nhàng thổi vào vết thương để An Ninh không cảm thấy đau.

- Có đau lắm không?

- Không...- An Ninh lí nhí.

Cậu hai lúc này thật khác...Cậu không còn là một Casanova suốt ngày chỉ trăng hoa nữa...Cậu nâng đôi tay An Ninh lên một cách nhẹ nhàng, cái cách cậu chạm vào vết thương rón rén như sợ sẽ làm An Ninh đau...

- Chắc là đau lắm...- Gương mặt cậu biểu hiện rõ sự đau đớn, thương xót.

- Cậu hai!

- Gì?

- Chúng ta nên lo lắng cho cậu út hơn, lúc này tôi thấy sắc mặt cậu ấy không tốt.

Cậu hai im lặng một lúc rồi nói:

- Cứ kệ nó, nó quen một mình rồi, khi ở một mình, nó sẽ không sao hết.

Dường như không phải như vậy, qua vài phút nói chuyện với cậu út, An Ninh thấy rằng cậu luôn muốn có một người bạn để trò chuyện. Chỉ là cậu không biết mở lời ra sao và không biết nên nói với ai. Trong gia đình này, có lẽ cậu út là người khao khát được nói hơn ai hết. Cậu út không quyền lực như bà chủ, không nghiêm nghị và có tiếng như cậu cả, không có nhiều các cô gái vây quanh như cậu hai, không phải là con gái như cô ba, cậu út được quan tâm nhiều nhưng có thể chưa đúng cách nên mọi người mới nghĩ là cậu út cần một mình.

- Xong rồi đấy.

An Ninh nhìn xuống ngón tay mình, nó đã được cậu hai băng bó cẩn thận. Cậu hai đi lại chỗ chiếc va li và lấy ra một hộp quà.

- Của cô này.

An Ninh mở ra, đó là một chiếc móc điện thoại hình hươu rất xinh xắn.

- Tôi nghĩ nó hợp với cô nên mua nó. Đừng vì những quy định vớ vẩn mà từ chối nó nhé.

An Ninh ngạc nhiên nhìn cậu hai, cô tự hỏi, con người ngông cuồng và xốc nổi của cậu trước kia đâu? Người đứng trước mặt cô lúc này là một cậu hai dịu dàng biết quan tâm, một cậu hai lễ phép và lịch thiệp.

g ngày càngCậu lại phía An Ninh và lấy từ trong túi của cô chiếc điện thoại xinh xắn. Cậu tỉ mỉ ngắm nhìn cái con búp bê vào điện thoại. Xong xuôi đầu đấy, cậu lắc qua lắc lại tỏ vẻ thích thú. Cậu nhìn An Ninh, cười:

- Nhìn nó rất giống cô đấy, nhất là đôi mắt.

Dường như cậu quên điều gì đó, cậu lại ra chỗ để va li và lôi ra chiếc kính. Cậu đeo nó lên mắt An Ninh.

- Được rồi đấy.

- Sao cậu lại muốn tôi đeo kính? – An Ninh ngạc nhiên hỏi.- Vì cô có đôi mắt giết người đấy, mỗi khi nhìn vào đôi mắt của cô, tôi không thể làm được việc gì cả.

Một phút bối rối, có lẽ cô đã quá quen với việc nạt nộ sai bảo của cậu hai, nên trong cô có cảm giác lạ. Cô trở về phòng của mình trong tâm trạng mơ hồ khó hiểu.- An Ninh, bà chủ gọi cô ra phòng khách, bà chủ có điều cần dặn.

An Ninh bỏ chiếc khăn trên tay xuống và vội vàng chạy ra phòng khách. Ngoài phòng khách, cả bà chủ, cậu hai và cậu út đã có mặt đông đủ.

- An Ninh, cô lại đây.

An Ninh sợ sệt đến gần phía bà chủ.

- Vì Huệ Ân phải nghỉ ngơi khoảng nửa tháng nữa nên cô sẽ thay Huệ Ân chăm sóc Thiên Thành...

Cậu hai nghe thấy sững cồ lên, cậu nạt lớn: - Không thể nào, ba ngày là quá đủ, từ trước đến nay, chưa bao giờ nhà ta thiếu hầu gái đến mức một người phải hầu hạ hai chủ như vậy.

Cậu út vẫn ngồi im, dường như cậu chấp nhận mọi ý kiến quyết định từ phía bà chủ.

- Chỉ nửa tháng thôi, sao con phải hầu học với em con như vậy?

- An Ninh là của con, cô ấy đeo chiếc khuyên mang biểu tượng của con, con không cho phép cổ hầu hạ ai ngoài con cả.

- Thiên Bảo, con đừng ngang bướng như vậy. Từ trước đến nay, Thiên Thành chưa bao giờ tranh giành với con thứ gì, nó cũng chưa bao giờ đòi hỏi gì hết, chỉ nửa tháng thôi, con không thể nhường em con được sao?

- Thành, mày nói gì đi chứ, mày quen sống một mình rồi, có hầu gái hay không với mày thì quan trọng gì...mày thừa biết tao không thích chia sẻ, mày nói gì đi chứ.- THIÊN BẢO...– Bà chủ quát lớn khiến mọi người đều giật mình.

- Tóm lại là con không muốn, nếu mẹ muốn có người chăm sóc nó, anh cả sẵn sàng chia sẻ đấy.

Nói rồi cậu hai đi thẳng về phòng đóng rầm cửa lại, tiếng đóng cửa mạnh đến nỗi đứng từ phòng khách vẫn nghe thấy rõ.

An Ninh nhìn cậu út, cậu quay mặt ra phía ngoài, ánh mắt thất vọng cộng thêm sự u uất càng làm cậu trông tồi tệ.

- Thành à, đừng lo, mẹ sẽ bảo Thiên Minh, có lẽ nó sẽ dễ tính hơn thằng Thành.

- Thôi, con quen sống một mình rồi, không có hầu gái cũng không sao cả. Con xin phép về phòng trước.

Cậu út đi ngang qua An Ninh, cậu đưa ánh mắt tiếc nuối thất vọng nhìn cô. An Ninh chỉ biết cúi mặt chào cậu một cách gượng gạo.

- Thưa bà chủ, để tôi khuyên cậu hai, biết đâu cậu ấy lại chịu nghe. Dù sao, tôi cũng là người gần với cậu ấy nhất...Bà chủ gật đầu rồi vỗ vai An Ninh nói:

- Vậy thì nhờ cô vậy, tôi cũng chán cái cảnh nó tranh giành với em nó rồi.

An Ninh cúi đầu kính cẩn chào bà chủ.

Cộc...Cộc...

- Cậu hai, tôi An Ninh đây, tôi vào được chứ?

- Ủ, vào đi.

An Ninh mở cửa, mọi thứ trước mặt cô là một đống hỗn độn, cả một giá rượu đắt tiền, mọi thứ trên bàn đều bị cậu gạt xuống đất.

- Cậu hai, cậu làm gì vậy?

Cậu hai không trả lời, cậu đang rất tức giận, An Ninh có thể cảm nhận được luồng khí tức giận đang phủ kín căn phòng.

An Ninh lặng lẽ dọn dẹp. Thấy vậy, cậu hai lên tiếng:

- Để đấy đi, tôi sẽ bảo người khác làm, đừng để tay mình bị thương, tôi không muốn hầu gái của tôi bị thương đâu. Mặc dù giọng cậu hai vẫn còn bức tức nhưng An Ninh thấy được trong đó sự quan tâm của cậu.

- Cậu hai!

- Gì?- Tôi có thể hỏi vì sao cậu không muốn tôi hầu hạ cậu út không?

Thái độ cậu hai thay đổi hẳn, ánh mắt cậu chùng xuống, nặng trĩu, cậu nằm xuống giường vắt tay lên trán.- Có rất nhiều lý do khiến tôi làm như vậy.

- Chỉ là nửa tháng thôi, nếu cậu sợ tôi mệt thì tôi không sao đâu, tôi ổn mà.- Đó không phải là vấn đề chính...

Cậu ngồi dậy, vươn tay kéo An Ninh ngồi xuống giường.

- Thiên Thành không phải là con ruột của mẹ tôi, nó được nhận nuôi trong một lần mẹ đi làm từ thiện. Mới về đây nó đã ít nói, luôn nhìn mọi người với ánh mắt rất lạ. Ai cũng sợ nó không vui nên quan tâm nó hết lòng, mẹ luôn cho nó những điều tốt nhất. Mặc dù nó không đòi hỏi điều gì bao giờ, nhưng mẹ đã thay nó làm tất cả. Mẹ đưa nó đi học, ăn cùng nó, quan tâm chăm chút đến việc học tập của nó. Mẹ làm cho nó mọi thứ, cho nó mọi thứ tốt nhất. Những điều đó, chưa bao giờ mẹ làm với tôi cả. Mọi thứ đều là hầu gái và quản gia giúp tôi làm.

- Có thể là do cậu ấy bị bệnh.- Nó không bị bệnh gì cả, tất cả chỉ là do nó không nói ra...Tôi và nó chưa bao giờ nói chuyện suốt mười tám năm qua.

An Ninh nhìn cậu hai và cô nhận ra rằng, cậu không phải là một Casanova nông nổi, hời hợt. Cậu chỉ cố làm điều đó để chứng minh sự tồn tại của mình. Cậu khác với cậu út, cậu út chọn cách im lặng để nhận được sự quan tâm, ánh nhìn của mọi người, còn cậu, cậu lại chọn cách gây rắc rối. Cậu giống như một cậu bé thiếu thốn tình cảm, cậu càng tỏ ra bất cần và trăng hoa bao nhiêu, càng chứng tỏ cậu cần có người bên cạnh bấy nhiêu. Giống như hai đứa trẻ, một đứa luôn quậy phá, quấy rối còn một đứa chỉ lặng im. Người ta sẽ lo lắng cho đứa bé chỉ biết im lặng, vì họ sợ nó bị bệnh. Trong thâm tâm họ luôn cho rằng, đứa trẻ luôn quậy phá kia là đứa trẻ khỏe mạnh.

Bất chợt, cậu hai tựa đầu vào vai An Ninh khiến cô giật mình rụt vai lại, nhưng cô đã bị cậu giữ chặt lại.

- Ngồi im đi, chỉ năm phút thôi...năm phút thôi.

An Ninh không phải là người dễ mủi lòng, cũng không phải người dễ bị lay động. Nhưng cô là một người thấu hiểu tâm can người khác. Lúc này, thứ cậu hai cần là một bờ vai, một bờ vai để cậu cảm thấy mình được cần đến, mình được tồn tại và mình được quan tâm.

3. Chương 04 - Cô Có Đôi Mắt Giống Mẹ Lắm.

Chương 4: Cô có đôi mắt giống mẹ lắm.

Sáng sớm, An Ninh tới phòng cậu hai sớm hơn mọi ngày định dọn dẹp nốt trước khi cậu thức dậy. Nhưng mọi thứ đã gọn gàng, cô lẽ cậu hai đã dọn tối hôm qua.

- Tôi biết kiểu gì cô cũng sẽ tới dọn sớm mà. An Ninh cúi đầu, chợt thoáng cô nhìn thấy tay cậu hai có vài vết cắt, chắc do trong lúc dọn đồng chai rượu vỡ.

- Cậu chủ, tay cậu bị thương rồi...- An Ninh hốt hoảng.

- Không sao đâu.

- Phải bằng lại chứ, nếu bà chủ mà nhìn thấy thì tôi sẽ bị mắng đó, nên khi ra ngoài, cậu nhớ cho tay vào túi áo nhé. – An Ninh cười lém lỉnh.- Biết rồi. – Cậu chủ cười lớn.

- Bàn tay cậu hai thật đẹp đấy. – An Ninh vừa băng vết thương cho cậu hai vừa nói. -Taycậu vừa thon vừa dài, lại còn trắng mịn nữa...Tôi ghen tị với cậu...Bất chợt, cậu nắm lấy tay An Ninh.

- An Ninh này.- Dạ, cậu chủ có gì sai bảo? – An Ninh rút tay lại.

- Hãy chăm sóc Thiên Thành nhé.An Ninh ngạc nhiên, cô mở to mắt nhìn cậu hai.

- Chỉ nửa tháng thôi mà, dù sao cũng là người trong gia đình.

Cậu ghì chặt vai An Ninh rồi nói:

- Nhưng không được bỏ mặc tôi đâu đấy, đừng quá quan tâm đến Thiên Thành mà bỏ mặc tôi...

An Ninh cười mỉm:

- Cậu hai yên tâm, An Ninh vẫn sẽ đứng trước cửa phòng cậu khi cậu thức dậy, và sẽ có mặt ngay khi cậu cần mà.

Cậu hai yên tâm bỏ An Ninh ra...nhưng dường như quên điều gì đó:

- Vì Thiên Thành dậy sớm hơn tôi...nên từ giờ...mỗi sáng cô phải tới đánh thức tôi dậy trước khi tới phòng của Thành. Tôi muốn là người nhìn thấy cô đầu tiên.

An Ninh gật đầu. Mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp. Chưa ai biết được nửa tháng tới sẽ có chuyện gì xảy ra...Bánh xe số phận vẫn quay, nó quay nhanh hay chậm, rẽ trái hay phải đều dựa theo tình cảm của mỗi người...

Cậu hai không còn đưa các cô gái về nhà vào buổi tối nữa, và cậu cũng không hề gọi hầu hạ sau 8 giờ, cậu muốn An Ninh đi ngủ sớm để có sức khỏe tốt vào sáng hôm sau.

6 giờ sáng.

Chỉ còn nửa tiếng nữa là phải đứng đợi trước cửa phòng cậu út...An Ninh vội vã chạy qua phòng cậu hai. Mọi thứ vẫn tối om...đơn giản vì cậu hai kéo rèm cửa khi ngủ. An Ninh vội kéo rèm lên, cậu hai vẫn không cựa mình, cậu ngủ quá say. Có lẽ cậu đã quen với việc dậy muộn, nên giờ cậu vẫn còn rất say sưa...

- Cậu hai, dậy thôi nào...

An Ninh lay lay cậu hai nhưng cậu không phản ứng. An Ninh lay mạnh hơn, mắt cậu vẫn nhắm nghiền. Cô biết cậu đã tỉnh và đang muốn kéo dài thời gian...

- Nếu cậu không dậy, tôi sẽ qua phòng cậu út ngay bây giờ đó.

Lập tức, cậu hai bật dậy.

- Thôi thôi, tôi dậy đây, tôi dậy rồi.

An Ninh gật đầu có vẻ hài lòng.

- Vậy giờ tôi qua phòng cậu út, sau khi thay ga giường và mang đồ ăn cho cậu út, tôi sẽ về và giúp cậu chuẩn bị trang phục, hôm nay cậu có hẹn với bạn vào lúc 9 giờ 30 đó.

Cậu hai gật gật rồi xua xua tay ý bảo An Ninh đi qua phòng cậu út. Nhưng bất chợt, cậu kéo mạnh tay An Ninh níu lại như không muốn cho An Ninh đi.

- Vừa mở mắt ra đã thấy An Ninh rồi...thật là thích...một ngày tốt đẹp sắp bắt đầu đây...

An Ninh rút tay ra khỏi tay cậu hai, cô cảm thấy ngại với cách cậu hai thể hiện tình cảm...dù thế nào đi chăng nữa cô và cậu hai cũng là quan hệ chủ tớ...thân mật quá dễ khiến người khác dị nghị, mà An Ninh hoàn toàn không muốn vậy.

Thiên Bảo nhìn An Ninh nhẹ nhàng bước ra cửa, cái dáng hình mà chẳng biết từ khi nào đã trở nên quá quen thuộc với cậu. Đôi mắt tuyệt vời ấy, ba ngày ở Hongkong là ba ngày cậu không thể ngủ ngon. Không rõ cậu bị đôi mắt biết nói ấy hấp hồn từ khi nào! Từ khi cô nhìn cậu với đôi mắt vô hồn hay oán hận, sợ sệt hay lãnh đạm, thẹn thùng hay tức giận? Từng sự biểu cảm của đôi mắt, sự rung động của hàng mi cũng như ngấn lệ đọng trên khóe mắt rồi lăn dài trên má, tất cả đều in rõ trong tâm trí cậu. Đúng như Thiên Minh nói, đôi mắt đó làm hầu gái thật là quá uổng phí.

6 giờ 30, An Ninh đứng đợi trước cửa phòng cậu út...7 giờ 30 vẫn không thấy cậu ra mở cửa. Một chị quản lý đi ngang qua và cho An Ninh biết, cậu út đã ra ngoài từ sáng sớm và nhờ chị dọn lại với An Ninh cứ để lọ hoa đồng tiền và cốc sữa trên bàn.

An Ninh mở cửa bước vào phòng, sau khi thay ga giường và dọn dẹp căn phòng, cô đặt lọ hoa và cốc sữa lên bàn làm việc của cậu út. Cô ngỡ ngàng khi nhìn thấy chiếc bút chì và con dao gọt, nó vẫn ở nguyên vị trí hôm An Ninh ngồi đó, chiếc bút vẫn còn đang chuốt dở và con dao thì vẫn chưa được gấp gọn, chiếc ghế cô ngồi vẫn còn đó, mọi thứ vẫn nguyên chỗ cũ như hôm An Ninh ngồi ở đó.

Tiếng mở cửa khiến An Ninh giật mình, là cậu út.

- Cô tới rồi à?- Cậu út mở lời trước. An Ninh kính cẩn chào cậu út:

- Cậu út mới về, tôi đã để hoa và sữa trên bàn cậu rồi ạ.

- Cảm ơn nhé...

Cậu út cầm ly sữa uống một hơi gần cạn, nhưng do uống quá nhanh khiến cậu bị sặc.

- Cậu út cẩn thận...

Cô vỗ nhẹ lên lưng cậu để cậu cảm thấy dễ chịu hơn.

- Chắc anh Bảo thích cô lắm nhỉ!

An Ninh ngạc nhiên trước cậu hỏi của cậu út:

- Cậu nói sao ạ?

- Anh hai thật may mắn khi có cô là hầu gái...

- Huệ Ân cũng là một người rất chu đáo...Cô ấy cũng rất giỏi...Nếu cậu cần gì cứ việc nói với cô ấy.

Cậu út cười nhạt, cậu từ từ uống cạn ly sữa rồi nói tiếp:

- Mọi thứ thật lạ, mỗi khi nhìn thấy cô, tôi lại không muốn để cô đi, mặc dù biết rằng cô không phải hầu gái của tôi...Trong đầu dặn rằng mình không được nhìn cô, nhưng rồi lại không dừng được...Tôi không hiểu vì sao mình lại thế...Tôi không hiểu nổi bản thân mình.

- Có phải...vì...tôi có đôi mắt giống mẹ cậu không? – An Ninh dè chừng hỏi.

Cậu út ngồi khá xa An Ninh như muốn giữ một khoảng cách nào đó, một khoảng cách khiến cô cảm thấy an toàn và có thể yên tâm nghe cậu kể chuyện.

- Chắc qua anh hai cô cũng biết...tôi không phải con ruột của gia đình này...

An Ninh gật đầu.

- Mẹ tôi là gái điếm. Nhưng không vì thế mà tôi ghét bà. Bà là một người dịu dàng, giỏi giang. Vì hoàn cảnh đưa đẩy nên bà mới phải làm cái nghề đó. Cô có đôi mắt rất giống bà nên khi nhìn cô, tôi cảm thấy như bà đang bên cạnh tôi. Cuộc sống của hai mẹ con vốn vẫn tốt đẹp, nhưng khi tôi lên bốn tuổi, bà đưa về một người đàn ông và bắt tôi kêu là cha. Một đứa trẻ bốn tuổi không thể hiểu mọi thứ, tôi ngoan ngoãn nghe lời gọi người ấy là cha. Nhưng chẳng có gì tốt khi có một người cha như thế. Mẹ con tôi càn chạt vật hơn khi người cha đó chỉ biết rượu chè. Càng ngày trông mẹ càng tiêu tụy, gầy guộc và ốm yếu.

Nói đến đây giọng cậu út như nghẹn lại, nỗi đau như ứa về trong từng câu nói. Cô có thể cảm nhận được những rung động trong tâm trí cậu út, bàn tay cậu đan vào nhau, nắm chặt, run rẩy...

- Vào ngày sinh nhật của mình, tôi từ nhà hàng xóm trở về và thấy mẹ tôi nằm trên sàn, máu từ người mẹ chảy ra rất nhiều, mẹ đưa mắt nhìn tôi, ánh mắt như muốn nhìn thấy tôi lần cuối...

Đôi môi cậu bắt đầu run lên, cậu đưa ngón tay cái lên chạm vào môi. Mắt cậu mở to một cách vô hồn...An Ninh vỗ nhẹ vào mu bàn tay cậu, lạnh ngắt...

- Không sao đâu, có tôi ở đây rồi...

- Người đàn ông đó giết mẹ, hắn cướp hết số tiền dành dụm của mẹ và giết mẹ...Tôi ngồi đấy nhìn mẹ, tôi không thể làm gì...Tôi không thể làm gì để cứu mẹ...

Cậu bật khóc, sợ hãi tột cùng...Cậu gục xuống dưới ghế...An Ninh nâng cậu dậy, đỡ cậu ngồi xuống giường. Giờ cô có thể hiểu được phần nào tính cách của cậu, nỗi ám ảnh về cái chết của mẹ với một cậu bé bốn tuổi đã ăn sâu vào máu và tổn thương sâu sắc tâm hồn trẻ thơ của cậu. Và nó mặc định trong đầu cậu ý nghĩ luôn phải đề phòng và dè chừng với tất cả mọi thứ, tất cả mọi người. Cậu sợ bóng tối vì nó làm cậu nhớ đến cái đêm mẹ cậu bị giết, cậu không dám ngủ sâu vì nó sẽ khiến cậu rơi vào ảo giác của nỗi ám ảnh...Cậu thích cái gì đơn giản vì càng đơn giản, đơn thuần bao nhiêu thì càng vô hại bấy nhiêu. Cậu tạo ình vỏ bọc an toàn và cô độc để tránh xa nỗi ám ảnh. Cho tới khi bà chủ đưa cậu ra khỏi quá khứ và mang đến cho cậu một tương lai mới, cậu coi bà như một bà tiên, một vị cứu tinh đem lại cho cậu mọi thứ cậu cần. Cậu sùng bái bà, cậu nghe theo tất cả những gì bà sắp đặt cho cậu vì tin tưởng chúng đều khiến cậu an toàn và tránh xa nỗi đau, coi đó như một sự trả ơn đối với người đã cứu cuộc đời cậu.

An Ninh vỗ nhẹ lên lưng cậu, giúp cậu yên lòng và ngủ thiếp đi, mi mắt vẫn còn vương lệ...Hắn cậu đã rất nhớ mẹ trong suốt những năm qua. Bà chủ luôn cho cậu cái tốt nhất, nhưng bà không thể chữa lành vết thương đã hằn sâu trong tâm trí cậu.

An Ninh đóng nhẹ cánh cửa, đồng hồ đã điểm 9 giờ, nửa tiếng nữa là đến giờ hẹn của cậu hai, cô vội vàng trở về, tự nhủ rằng cậu hai sẽ rất giận.

Nhưng khi cô về tới nơi, cậu hai vẫn đang ngủ, cô ngán ngẩm gọi cậu hai dậy.

- Cậu hai dậy đi nào...dậy nào...

Cô lôi chăn cậu hai ra, mong rằng cậu có thể dậy được. Đột nhiên cậu kéo mạnh chăn khiến cô ngã vào lòng cậu.- Haha, cuối cùng cũng bắt được rồi!- Cậu cười gian xảo.

- Cậu hai, thả tôi ra, tôi không có thời gian để đùa đâu...

Cậu hai vờ như không nghe thấy lời của An Ninh, cậu ghì chặt cô vào lòng.

- Cậu chủ...thả tôi ra...thả tôi ra...

Cậu chủ thả An Ninh ra...Cô chỉnh lại y phục rồi quay lưng đi mất...Nhưng cậu út đứng đó khiến cô giật mình, cậu đã thấy tất cả...Cậu nhìn cô một cách vô hồn.- Cô để quên điện thoại. - Cậu đặt chiếc điện thoại lên bàn, cúi chào cậu hai rồi đi ra khỏi phòng.

An Ninh cầm điện thoại chạy theo cậu út.

- Cậu út...cậu út...Cậu út đứng lại, cậu quay lại nhìn An Ninh.

- Cậu đừng hiểu nhầm.

- Tôi không hiểu nhầm gì cả đâu.

An Ninh có thể cảm nhận được những gì cậu út đang nghĩ. An Ninh không có gì nổi bật ngoài đôi mắt, cô có thể thấu hiểu nỗi đau của người khác khi họ nhìn vào mắt cô. Con người cậu út khá đơn giản, mọi thứ luôn được bộc lộ hết ra ngoài. Cậu nói không nghĩ gì nhưng chắc chắn trong đầu cậu lại nghĩ ngược lại...

- Xin cậu đừng nghĩ theo kiểu đó, giữa tôi và cậu hai không hề có gì vượt qua giới hạn chủ tớ cả...

- Tôi đã bảo là tôi không nghĩ gì rồi, tôi chưa nhìn thấy gì cả. - Cậu nói lớn.An Ninh giật mình, ánh mắt cậu phút chốc thay đổi, sự thất vọng hiện rõ trong đôi mắt...Cậu coi những gì mình nhìn thấy giống như sự phản bội. Một người đem tâm tư của mình kể hết ột người bạn, nhưng rồi lại nhìn người bạn ấy tay trong tay với người khác chỉ vài phút sau đó...Nó giống như một sự trơ trẽn.

- Vậy coi như cậu chưa nhìn thấy gì...và mong cậu đừng bao giờ hiểu theo chiều hướng mà cậu suy nghĩ nhé...

Không nói không rằng, cậu quay mặt đi thẳng về phòng.

An Ninh biết mình đã làm cậu thất vọng, mọi chuyện sẽ không tệ đến thế nếu không có kiểu đùa quá trớn của cậu hai. Cô trở về phòng cậu hai, cậu đã tắm xong, đang ngồi trên giường chờ An Ninh.- Nó sao rồi, có tức điên lên chứ bởi ỏm tỏi không?

- Cậu hai, mong cậu từ nay không đùa kiểu quá trớn như vậy nữa, dù sao tôi cũng là phận đầy tớ, nếu có ai nhìn thấy sẽ không hay...

Cậu nhếch mép cười, mắt quắc lên: - Nói thẳng ra là cô không muốn Thiên Thành nhìn thấy, cô sợ nó sẽ hiểu nhầm đúng không?

- Không chỉ riêng mình cậu út, mà còn là tất cả mọi người.- Không phải biện hộ đâu...- Cậu chặn ngang câu nói của An Ninh. - Nếu cô thích nó thì cứ nói thẳng, nhìn cái kiểu chạy theo giải thích đó là tôi biết mà, đáng lẽ ngay từ đầu tôi không nên để cô tiếp xúc với nó.- Cậu hai, cậu nói gì vậy?

- Tôi nói thật. Cái hôm chọn hầu gái, vốn tôi đã định chọn Huệ Ân, nhưng vì Thiên Thành luôn nhìn cô từ đầu đến cuối, vì tôi biết Thiên Thành muốn có được cô nên tôi mới chọn cô...

Cảm giác bị xem như một món hàng thật là nhục nhã, An Ninh phần nộ nói:

- Xin cậu hãy rút lại những gì mình đã nói. Dù tôi là người hầu kẻ hạ của cậu, cậu sai bảo gì tôi cũng sẽ làm. Nhưng việc cậu nói và coi như một món đồ để cậu trêu tức cậu út...

- Sao? Cảm thấy ảm ức à? Hay ngay bây giờ tôi nói với mẹ để đổi cho cô sang hầu hạ Thiên Thành nhé. Như vậy sẽ chẳng còn ai coi cô như món đồ nữa.

An Ninh thấy mình đã đánh giá quá sai lệch về cậu hai, từ trước tới nay, cô chưa từng thấy ai thay đổi nhanh như cậu. Lúc đầu thì tỏ ra mình là một thiếu gia trắng hoa, bất cần, lúc lại nhẹ nhàng quan tâm, còn giờ thì coi người khác như giẻ rách...- Tôi nghĩ mình đã đánh giá cậu quá cao. Vì tôi là người hầu của cậu, tôi vẫn mang trên tai chiếc khuyên của cậu. Nên tôi có trách nhiệm làm tròn bổn phận hầu gái với cậu. Việc cậu nói và nghĩ thế nào tôi sẽ không can thiệp, chỉ mong cậu luôn coi tôi là một hầu gái theo đúng nghĩa là được.

An Ninh cúi chào rồi đóng cửa lại như mọi lần. Chỉ chờ cửa đóng lại để nước mắt rơi xuống.Tối hôm ấy, cô nhận được điện từ cậu hai, cậu sẽ đi Ma Cao một thời gian và nói An Ninh không phải tới phòng cậu dọn dẹp, việc đó đã có người khác lo. An Ninh không hiểu vì sao cậu hai làm vậy, dường như cậu đang tránh mặt cô mà không rõ lý do. Đầu óc cô quay cuồng trong mớ suy nghĩ hỗn độn rối ren.

Sáng hôm sau, cô vẫn tới phòng cậu hai, dọn dẹp như thường lệ. An Ninh phát hiện một tấm thiệp được giấu trong vỏ gối, đề tên An Ninh. Cô ngạc nhiên mở nó ra. Bên trong chẳng có gì...tất cả vẫn còn là một trang giấy trắng tinh...Cô đặt lại chiếc thiệp vào trong gối rồi lặng lẽ đóng cửa rồi sang phòng cậu út. Như mọi ngày, cô vẫn đợi cậu út trước cửa phòng lúc 6 giờ 30. Cánh cửa khép hờ, An Ninh khẽ đẩy cửa bước vào trong. Cậu út vẫn đang ngủ, ngoài trời đang mưa lớn, tiếng mưa ồn qua lớp cửa kính dày càng khiến không khí trở nên ảm đạm. Lọ hoa trên bàn cậu út đã cạn hết nước, cánh hoa rũ xuống héo úa...Cô đặt ly sữa lên mặt bàn rồi quay lại đắp lại chăn cho cậu út. Cậu đang mơ gì đó, lông mày cậu khẽ nhíu lại, mồ hôi tuôn đầm đìa.

- Cậu út...cậu út...- An Ninh lay lay cậu út.

Cậu như đang chìm sâu vào giấc ngủ...hơi thở cậu gấp gáp hơn. Cậu túm chặt lấy tấm ga giường khiến nó nhăn nhúm, nhàu nát.- Ai...có ai không...cứu mẹ cháu với...có ai không? Làm ơn cứu mẹ cháu...

Cậu khóc như một đứa trẻ trong giấc mơ, tiếng khóc càng ngày càng lớn hơn.

An Ninh ngồi xuống cạnh giường, cô vỗ nhẹ lên lưng cậu. Bất giác, cậu nắm chặt lấy tay cô, cậu vẫn tiếp tục khóc.

- Mẹ ơi, mẹ mở mắt ra đi, con sẽ gọi người tới mà...Mẹ ơi, mẹ đừng bỏ rơi con...

Càng lúc cậu càng siết chặt tay An Ninh hơn. Chắc hẳn cậu đã rất nhớ mẹ. Ai cũng vậy thôi, An Ninh cũng thế, cô rất nhớ gia đình nhỏ nghèo khó của cô. Nhớ lúc cùng cha đi làm thuê, nhớ lúc cùng đưa em chăm sóc ẹ...nhớ cả bữa cơm chẳng có gì no bụng của cả nhà...Đã có lúc cô muốn trốn khỏi đây để trở về bên bàn tay gầy guộc của cha. Nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ, giống như cậu út lúc này, tất cả chỉ là suy nghĩ, cậu không thể nói ra sau những gì bà chủ đã dành cho cậu, cậu không thể làm bà buồn mà chỉ biết giữ nó trong lòng, nỗi nhớ da diết cứ vò xé tâm can ủa về hàng đêm...

Cậu chợt mở mắt bật dậy...Cậu gạt đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má khi nhìn thấy An Ninh.

- Sao cô lại ở đây?

- Cậu không sao chứ?

Cậu út thở hắt ra, gương mặt mệt mỏi của cậu đủ để nói lên tất cả.

An Ninh lấy cho cậu cốc nước mát để giúp cậu bình tĩnh hơn.

- Cậu...cậu vừa gặp ác mộng phải không?

Cậu út khẽ gật đầu.

- Cậu mơ thấy gì vậy? Trông vẻ mặt cậu rất sợ hãi...Có phải...cậu lại mơ về mẹ không?

- Liên quan gì tới cô chứ? – Cậu nói rồi bỏ vào phòng tắm.

An Ninh biết cậu vẫn còn giận mình chuyện bữa trước nên cũng không dám hỏi thêm, cô lẳng lặng dọn dẹp căn phòng rồi đi khỏi.

4. Chương 05: Tôi Cầu Xin Cậu, Cậu Út!

Chương 5: Tôi cầu xin cậu, cậu út!

- An Ninh, quản gia có việc muốn gặp cô.

An Ninh nhận lệnh liền tới ngay phòng quản gia, bà đang ngồi bên mép giường, trên tay là một lá thư đã nhàu nát.

- An Ninh, con lại đây.

An Ninh ngồi xuống, cô đoán chắc có chuyện chẳng lành, vẻ mặt của quản gia càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

- Hãy bình tĩnh nghe ta nói nhé!

An Ninh hết sức bình tĩnh khi thấy bà quản gia cầm tay cô.

- Mẹ con...mẹ con đã qua đời sáng nay.

- Bà nói gì ạ? Mẹ con, mẹ con làm sao?

- Suốt những năm con ở đây, ta đã cho người hàng tháng tới giúp gia đình con, đưa mẹ con vào viện, mong sẽ duy trì được sự sống. Nhưng...

Nước mắt An Ninh bắt đầu rơi xuống, người mẹ hàng đêm vẫn về trong giấc mơ của cô giờ đã không còn. Nỗi nhớ mong mỏi được gặp bà, được nhìn thấy, đặt bàn tay mình lên bàn tay bại liệt khô khao của bà giờ đã không còn. Cô nhận lấy lá thư từ tay quản gia, lá thư viết vội bị nhòe đi vì nước mắt...Từng dòng chữ đơn giản của người cha ít học càng làm cô thấy đau đớn hơn.

“An Ninh của cha!

Con có khỏe không? Hãy tha thứ cho người cha tội lỗi này nhé, cha xin lỗi vì đã sinh ra con trong một gia đình nghèo như thế, cha xin lỗi vì chưa thể làm gì cho con. Cha ít học, cha không có tiền, cha không thể cho con cuộc sống tốt đẹp. Cha xin lỗi con vì điều đó. Nhưng cha yêu con bằng cả tấm lòng mình, cha không thể đem lại cho con hạnh phúc như những người cha khác. Nhưng con hãy biết rằng cha luôn yêu con bằng cả trái tim mình. Nếu được sinh ra một lần nữa, cha hứa là sẽ không để con phải khổ như vậy. Chúc mừng sinh nhật con gái của cha, cha yêu con rất nhiều.”

Lá thư khép lại bằng dòng nước mắt tuôn rơi của An Ninh. Trong phong bì là một chiếc lắc tay xinh xắn.

- Lá thư được chuyển đến đây năm ngoái, vào đúng sinh nhật của con.

- Vậy sao người không đưa nó cho con?

- Vì quy định là quy định.

- Sao người lại làm như thế? Người có biết là con đã nhớ cha mẹ con thế nào không? Từ giờ con không thể nhìn thấy mẹ con nữa rồi...người biết không?

- Ta biết, nhưng con thử nghĩ xem nếu ta đưa nó cho con một năm về trước, liệu con sẽ bỏ trốn hay tiếp tục ở lại đây?

An Ninh quỳ xuống trước mặt bà quản gia.

- Con xin người, xin người hãy cho con về thăm nhà...

- Không được, cố gắng đợi đi, khi con đủ mười tám tuổi con sẽ được về thăm nhà.

- Con xin người, dù chỉ được gặp vài phút, vài giây hay đứng từ xa nhìn thôi cũng được...Con cầu xin người.

Bà quản gia ôm An Ninh vào lòng, cô là cô bé bà yêu thương nhất. Không bao giờ cô bé che giấu được cảm xúc của mình, mọi thứ đều được thể hiện qua đôi mắt tuyệt đẹp ấy...

- Ngoan nào An Ninh, ta cũng rất muốn cho con về, sở dĩ ta nói cho con để con nhớ được ngày giỗ của mẹ, con hãy cố gắng, chỉ hai tháng nữa là tới sinh nhật mười tám tuổi của con, đến lúc ấy, ta sẽ đưa con về gặp họ được không?

Cô lắc đầu, dụi vào lòng quản gia khóc nức nở. Còn gì đau đớn hơn khi không được về dự đám tang mẹ. Còn gì đau đớn hơn khi không được ở bên gia đình lúc mẹ mất...Tất cả như mờ dần đi, cô buông tay quản gia ra rồi vụt chạy...

Cộc...cộc...cộc...

- Vào đi...

An Ninh đẩy cửa bước vào phòng cậu út. Cậu đang ngồi trên ghế. Cô đến bên cạnh cậu rồi quỳ xuống.

- Tôi xin cậu, cậu út...Tôi biết tôi đã khiến cậu thất vọng, tôi xin lỗi, tôi ngàn lần, vạn lần xin lỗi cậu. Tôi xin cậu hãy giúp tôi, giờ chỉ có cậu mới có thể giúp tôi...

- Có chuyện gì vậy An Ninh, đừng khóc nữa...- Cậu út hoảng hốt.

- Tôi cần về nhà, tôi cần về nhà...Tôi xin cậu, tôi cúi lạy cậu, xin cậu hãy giúp tôi, mẹ tôi qua đời rồi, tôi phải về thăm cha tôi...Tôi phải về với mẹ tôi...dù chỉ vài phút thôi cũng được, xin cậu, lạy cậu, mong cậu hãy giúp tôi...

An Ninh cúi đầu lạy cậu út, cậu hốt hoảng đỡ An Ninh dậy.

- Bình tĩnh lại đi An Ninh...Tôi sẽ đưa cô về mà...Bình tĩnh lại đi...được không.?

An Ninh không khóc nữa, cô nhìn cậu út với vẻ biết ơn.

Cậu rút điện thoại ra gọi cho tài xế.- Chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn đi hóng gió, không cần gọi vệ sĩ đâu, tôi muốn ra ngoài một mình.

Cậu lại chỗ An Ninh và ngồi xuống trước mặt cô.

- Được rồi, đừng khóc nữa. Để tôi đưa cô đi. – Cậu nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên má An Ninh.

An Ninh trở về nhà, cánh cổng đơn sơ hoang tàn hiện ra trước mắt...Chiếc đèn lồng màu trắng đang treo trước cửa.

- Mẹ...- An Ninh khóc lớn hơn, cô sẽ chỉ đứng từ khoảng cách này mà nhìn về phía ngôi nhà nhỏ thân thuộc.- Mẹ ơi...mẹ ơi...An Ninh nhớ lại những ngày mẹ còn sống, những ngày mẹ còn đi lại được, những ngày mẹ bông cô trên tay rồi những ngày mẹ dắt cô tới trường học...Nhớ những giọt nước mắt cũng như những nụ cười của mẹ...Nhớ cả ánh mắt lần cuối mẹ nhìn cô trước khi cô tới nhà họ Lưu...

- Mẹ hãy ra đi thanh thản nhé. Con xin lỗi vì không thể ở bên chăm sóc, phụng dưỡng mẹ. Con bất hiếu.

Cô quỳ xuống lạy hương về ngôi nhà...Cậu út nhìn cô, cậu nhớ lại lúc mẹ cậu mất. Cậu cũng bất lực như An Ninh lúc này, không thể làm gì hơn. Cậu vỗ nhẹ vào vai An Ninh:

- Tôi hiểu cảm giác của cô lúc này. Nhưng nhìn thấy cô như vậy, chắc chắn mẹ cô sẽ càng đau lòng hơn...nên...

An Ninh đứng dậy, cô đi về phía cánh đồng, lúa đang kỳ trở đồng xanh mượt. Gió lao xao đưa hương thơm man mát của hoa cỏ. Cậu út đi theo đằng sau cô một cách lặng lẽ. Cậu biết lúc này cô cần yên tĩnh.

Một thoáng gió thoảng qua khiến mái tóc cô tung bay, giờ cậu mới nhìn kỹ gương mặt cô. Cô không xinh đẹp, sắc sảo, nhưng gương mặt và tâm hồn cô dường như hòa làm một, mọi thứ luôn được thể hiện rõ nét qua đôi mắt đượm buồn ấy.- Cậu út, chúng ta về thôi. Tôi không muốn bị mắng đâu. – Cô gạt dòng nước mắt vẫn đang chảy dài trên má.

- Cô có muốn về qua nhà không? Chắc cô phải nhớ họ lắm...

An Ninh lắc đầu.

- Không, tôi chỉ cần nhìn thấy cả nhà như vậy là được. Nếu gặp gia đình, tôi sợ mình sẽ không thể rời xa được.

Cậu út dần đã hiểu hơn về cô. Có lẽ những gì cậu nhìn thấy đều là hiểu nhầm. Một cô gái chân thật, không bao giờ che giấu cảm xúc của mình. Một cô gái không lấy nước mắt để mong được cảm thông. Cô chọn cách im lặng, chọn cách một mình để không ai phát hiện ra cô đau như thế nào. Cô lặng lẽ đi phía trước, nước mắt vẫn rơi nhưng cô cắn chặt môi để không khóc thành tiếng, nhưng cậu út hiểu tất cả, cậu hiểu cô đau đến mức nào, nó như muốn xé nát mọi thứ, như ngàn mũi dao găm sâu vào tim.Trên xe, cô quay mặt ra phía cửa, nước mắt vẫn tiếp tục rơi, rơi rồi bay theo gió. Làn gió nhẹ thoảng qua đôi mắt cay sè...- Cô cứ khóc đi, đường về nhà còn dài, tôi sẽ đi thật chậm, vì vậy cô không phải lo đâu...

An Ninh không trả lời, cô tựa đầu lên thành cửa sổ. Cuộc đời thật bất công, sao lại bắt nhà cô nghèo như thế, cái nghèo chia lìa gia đình cô, cái nghèo khiến cô phải làm hầu gái phục vụ người ta, không cho cô gặp người thân, có nhà mà không thể về...Cô hận cái nghèo, cô hận nó đến tận xương tận tủy. Sao cuộc đời lại cho cô toàn những bất hạnh như vậy!

Cậu út dừng xe trước cửa, bà chủ và quản gia đang đứng ở cửa đợi sẵn.

- Thiên Thành, con và An Ninh vừa đi đâu về vậy?- Con chỉ đi hóng gió một lúc thôi.

- Vậy sao? Ta lại không nghĩ thế.- Mẹ nói gì vậy? Mẹ không tin con sao?

- An Ninh, tôi hỏi cô, cô vừa đi đâu với Thiên Thành về?

An Ninh không giấu giếm, cô nói thật với bà chủ.

- Mong bà chủ thứ lỗi, tôi biết phải hơn hai tháng nữa mới đến ngày tôi được trở về thăm nhà. Nhưng mong bà hiểu cho, mẹ tôi...

- Không cần giải thích gì hết. – Bà cắt lời An Ninh. – Đó là quy định, mà quy định đặt ra để mọi người tuân thủ. Nếu cô nói với ta, ta có thể châm trước cho cô về thăm nhà. Nhưng cô lại nói với Thiên Thành, để nó nói dối ta. Điều này có thể tha thứ được sao?

- Mẹ...- Cậu út định nói gì đó, nhưng đã bị bà chủ chặn lại.

- Nếu con xen vào việc này, mẹ sẽ lập tức đuổi việc cô ta.

Cậu út không nói gì nữa, cậu đành im lặng.

- Từ ngày mai, cô không cần tới hầu hạ Thiên Thành nữa, cô sẽ tới khu bếp làm phụ bếp một tháng, và tháng này cắt toàn bộ lương của cô.

Nói rồi bà chủ quay ngoắt đi, có vẻ bà rất giận. Cũng phải thôi, đứa con trai yêu quý của bà vì một cô hầu gái mà nói dối bà, có người mẹ nào chấp nhận được chứ. An Ninh cúi đầu chịu hình phạt, gặp người chào bà chủ trước khi bà đi khuất.

Một ngày làm việc mới ở một môi trường mới, An Ninh phải dậy sớm hơn mọi lần, vì đã quen với việc thức khuya dậy sớm nên cô cảm thấy khá ổn.

- Chào mọi người, tôi là An Ninh, mong mọi người giúp đỡ. – An Ninh cung kính chào tất cả mọi người có mặt trong bếp...

Một vài người băng quơ nhìn rồi cúi đầu chào lại, nhưng cũng có một số người nhìn cô với ánh mắt khó chịu.

- Em là An Ninh hả? – Một chị niềm nở chào hỏi cô.

- Dạ vâng ạ.

- Chị đã nghe quản gia nói chuyện, chị là quản lý bếp, cứ gọi chị là chị Thanh là được.- Em chào chị ạ.

- Nào, đi theo chị, chị sẽ chỉ cho em những việc em phải làm. An Ninh ngoan ngoãn đi theo chị Thanh. Công việc cũng không có gì nặng nhọc lắm, chủ yếu chỉ là lau dọn sàn nhà, bát đĩa, sơ chế rau củ...Hầu như toàn việc nhẹ nhàng.

Mọi người đã đi ăn trưa, chỉ còn An Ninh ở lại bếp, cô cố gắng dọn dẹp cho xong đồng bát đĩa thật nhanh.- An Ninh! – Cậu út đứng sau cánh cửa phòng bếp gọi An Ninh.- Có chuyện gì vậy cậu út, cậu không được phép xuống đây đâu. – An Ninh ngạc nhiên.

- Có...có cần tôi giúp gì không?

An Ninh lắc đầu:

- Không...không...đây là công việc của đây tớ chúng tôi, cậu đừng lo, tôi không sao đâu.

- Tôi...xin lỗi nhé. Muốn giúp cô mà thành ra hại cô thế này...

- Không có gì đâu, chỉ là những việc nhẹ nhàng thôi mà, dù sao tôi cũng thấy được gia đình tôi vẫn sống tốt là đủ rồi. Chút công việc thế này có đáng gì đâu.

- Cô sắp xong việc chưa? Bao giờ được nghỉ thế?- Rửa xong đồng bát đĩa này là tôi có thể nghỉ rồi.

- Vậy khi nào xong thì qua phòng tôi một chút nhé.- Dạ...

- Cứ qua đi, chỉ là...muốn nhờ cô chuốt bút chì thôi mà. – Cậu út kiêu căng.

- Vâng, khi nào xong việc tôi sẽ qua.

- Vậy tôi về trước nhé, bye. – Cậu út cười vẫy tay chào tạm biệt An Ninh trước khi trở về phòng mình.

An Ninh vẫy tay theo trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người lúc này đã đi ăn về. Từ trước đến nay, cậu út nổi tiếng là khó tính và lạnh lùng, cậu luôn xa lạ, lạnh nhạt với những việc xảy ra xung quanh mình. Nhưng giờ đây, khi cô hầu gái An Ninh mới chỉ phục vụ cậu được một tháng, con người cậu thay đổi.

Khi An Ninh đã dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, đồng hồ cũng đã 7 giờ tối, chắc tầm này cậu út đã dùng bữa xong. Giữ đúng lời hứa, cô định tới phòng cậu út nhưng bị một chị làm cùng gọi lại.

- An Ninh...- Chị này đồng đánh tiến lại gần phía An Ninh.

- Chị chưa về ạ? Có chuyện gì vậy?

- Cô có thể giúp tôi cất chỗ thực phẩm kia vào kho được không? Người chuyên làm việc đó nghỉ ốm mà tôi thì còn quá nhiều việc.

- Vâng, có gì đâu chị. – An Ninh vui vẻ giúp chị.

An Ninh tới khu nhà kho, đóng thực phẩm đó không phải ít, nếu không muốn nói là rất nhiều. Vì có hẹn với cậu út nên cô cố gắng làm thật nhanh... Từng bao tải khoai, bắp cải, hành tây... được cô bê vào kho... một lúc sau cô thấm mệt, không ngờ lại nặng như thế, cô ngồi sụp xuống thở hổn hển... mồ hôi túa ra. Đã 8 giờ 30, cuối cùng thì cũng đã xong, đóng đồ đã được để gọn vào kho.

Cộc...cộc...cộc...

- Cậu út, tôi An Ninh đây ạ.

- Vào đi.

An Ninh bước vào, cậu đang làm việc.

- Cô ngồi xuống đây đi.

Cậu út kéo ghế cho An Ninh, đặt trước mặt cô một miếng bánh ngọt và một ly sôcôla nóng.

- Ăn đi, tôi chuẩn bị cho cô đây, tôi không biết cô thích vị nào, nhưng hầu hết con gái thích sôcôla và dâu nên tôi chọn cho cô miếng bánh này. An Ninh mỉm cười, cô cảm ơn cậu út.

Cô vừa chuốt bút chì vừa thưởng thức tách sôcôla nóng.

- Có mệt lắm không? Trông cô có vẻ mệt.- Không, tôi không sao, chắc tại lâu rồi không làm nhiều nên thấy hơi mỏi tay thôi.

- Vậy sao?

Cậu út lấy con dao và chiếc bút trên tay An Ninh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô rồi massage chúng...- Làm như vậy sẽ khiến tay không mỏi nữa, khi tôi viết kịch bản nhiều, tôi cũng hay bị đau tay nên vẫn làm như vậy.

An Ninh rút tay lại, cô không quen việc quá thân mật với người khác như vậy, nhất là giữa cô và cậu út còn một ranh giới quá lớn giữa chủ và tớ...

- Cậu út...nếu không có chuyện gì...thì tôi xin phép về nghỉ ngơi trước, hôm nay tôi hơi mệt...- An Ninh áp úng. Không để cậu út kịp trả lời, An Ninh vội ra khỏi phòng...Nhưng vừa mở cửa ra, An Ninh lại rút đầu vào. Cô hốt hoảng gọi cậu út:

- Cậu...cậu út...cậu...út...- Có chuyện gì thế?

- Bà chủ...bà chủ đang ở ngoài...bà chủ sắp đi tới... – An Ninh cuống cuồng.

- Sao phải sợ chứ, chúng ta có làm gì đâu...

- Không được, không được...Hiện tôi không phải hầu gái của cậu...Tôi mà ở đây là trái với quy định...Không thể gặp bà chủ...- An Ninh chạy tới chạy lui tìm chỗ trốn. Nhưng giữa căn phòng quá đơn sơ này chẳng có đến một chỗ cho cô náu thân...Lướt qua một lượt, chỉ có chiếc tủ quần áo là rộng rãi nhất...An Ninh vội chui vào tủ...

- Cô làm gì thế?

- Cậu út...mau đóng tủ vào, tuyệt đối không thể để bà chủ thấy, không tôi sẽ bị đuổi việc mất...

Dường như cậu út đã hiểu ra vấn đề, cậu vội đóng cửa tủ trước khi bà chủ bước vào

- Thiên Thành...mẹ vào được không?

Cậu út hốt hoảng vội chạy lại ghế sofa và bật ti vi lên.

- Vâng, mẹ vào đi.

Bà chủ bước vào, theo sau bà là một loạt kẻ hầu, người hạ, chuyên gia trang phục...

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- À, ngày mai có buổi họp mặt, mẹ muốn con đi cùng nên hôm nay muốn nhờ con một chút...
- Con không đi đâu, con chưa đi dự họp mặt bao giờ.
- Con phải đi, mọi lần anh hai con đi nhưng nó đang ở Ma Cao rồi, hơn nữa, có vài người bạn của mẹ muốn giới thiệu con của họ với con.
- Mẹ à, con không thích.
- Thiên Thành, con không nghe lời mẹ sao?
- Không, mai...mai con bận lắm...hơn nữa, con còn làm đồ án tốt nghiệp nữa.
- Buổi họp mặt không tốn nhiều thời gian của con đâu. Chợt nhớ ra An Ninh đang bị giam trong tủ, mà cứ co kéo với mẹ như vậy thì không biết đến bao giờ mẹ mới chịu đi. Cậu út đành chấp nhận cho người thợ may đo quần áo.
- Vậy đây, mẹ muốn làm gì thì làm.

Bà chủ có vẻ hài lòng. Trong số ba người con trai, cậu út là người ngoan ngoãn nhất cũng là người hiểu biết và điển trai nhất.

- Thưa bà, các số đo của cậu nhà đúng là quá chuẩn, bà có cậu con trai đúng là hoàn mỹ, đẹp trai, cao ráo, đáng chuẩn lại còn tài giỏi.

Bà chủ có vẻ tự hào về lời khen nịnh của ông thợ may, bước đến chỉnh lại quần áo cho cậu, bà ướm vài bộ rồi chọn lựa thật kỹ để chọn ra bộ bà ưng ý nhất. Phải mất gần một tiếng đồng hồ thì việc chọn lựa trang phục mới xong.

- Vậy mai mẹ đợi con ngoài sảnh lúc 11 giờ 30 nhé. Nghỉ sớm đi. – Bà ôm tạm biệt cậu út trước khi đi ra.

Đóng cửa lại, cậu út vội vàng mở tủ quần áo, An Ninh đã ngủ từ bao giờ. Nom cô ngủ ngon như một đứa nhỏ đang được ngủ trên chiếc giường êm ái. Cậu út ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ vuốt những sợi tóc vương trên gương mặt xinh xắn ấy.

- Chắc cô mệt lắm!

Cậu bế cô lại giường và đắp chăn lên cho cô. Cô vẫn say ngủ, gương mặt trông thật hạnh phúc. Thật khác với cậu, lúc ngủ đối với cậu là địa ngục, nó như một đoạn băng tua đi tua lại trong đầu cậu những hình ảnh đáng sợ. Cậu đặt hai tay lên giường ngồi ngắm An Ninh, đối với cô, giây phút được nằm trong chiếc chăn ấm kia sao lại hạnh phúc đến thế!

5. Chương 06: Tôi Phải Tự Tay Chăm Sóc Cô Ấy.

Chương 6: Tôi phải tự tay chăm sóc cô ấy.

An Ninh bật dậy, cô đang nằm trên giường cậu út, còn cậu út đang ngồi bên cạnh...

- Dậy rồi à?

An Ninh vội ra khỏi giường.- Tôi...tôi...tôi...xin lỗi cậu, tôi không biết...tôi...- An Ninh ấp úng.

- Không sao đâu, cô trở về phòng mình đi, muộn rồi đó.

An Ninh nhìn lên đồng hồ, đồng hồ điểm 6 giờ. Cô hoảng hốt chào cậu út rồi ra khỏi phòng. Cậu út nhìn theo dáng vẻ dễ thương của cô chỉ biết cười và vẫy tay chào.

Một ngày làm việc mới lại bắt đầu, những công việc thường nhật dường như càng trở nên nhiều hơn trước, hết người này đến người khác bảo An Ninh làm cái này đến cái nọ trong khi An Ninh chỉ biết ngoan ngoãn làm theo.

Ngày thứ hai kết thúc lúc 9 giờ tối. An Ninh tới phòng thay đồ mới nhận ra rằng mình để quên đồ ở kho thực phẩm, cô vội chạy tới đó. Có tiếng điện thoại reo, là cậu út.

- Cô xong việc chưa?
- Dạ rồi, tôi để quên đồ nên quay lại lấy, cậu gọi tôi có việc gì vậy?
- Không, chỉ là muốn hỏi xem cô có muốn ăn bánh ngọt cùng tôi không? – Cậu út ngập ngừng tỏ vẻ e ngại.
- Vậy, cậu đợi tôi một lát nhé.- Vậy nhé, cô muốn ăn loại nào? Sôcôla hay vani, hay dâu?- Loại nào cũng được ạ.- Nhanh nhé, tôi đợi.

Cậu út cúp máy cũng là lúc An Ninh tới khu vực bếp, không khí lạnh đột ngột khiến An Ninh rùng mình. Ai đó đã quên không đóng cửa phòng đông lạnh và một chú chuột nhắt đang lò dò tiến vào trong. An Ninh vội lao tới cầm theo chiếc chổi định đuổi nó ra ngoài. Nhưng rồi...RẦM...

Đã hơn nửa tiếng vẫn chưa thấy An Ninh tới, chiếc bánh kem ngon lành trên bàn cũng càng lúc càng trở nên rệu rã. Thiên Thành vẫn cố ngồi đợi, cậu liên tục nhìn đồng hồ...bốn mươi lăm phút...một tiếng...trôi qua, vẫn không thấy An Ninh đâu. Cậu nhắc điện thoại lên gọi, nhưng An Ninh không nghe máy, tiếng chuông điện thoại đổ dài bên tai càng làm cậu nóng ruột. Hàng chục cuộc điện thoại gọi liên tiếp vào máy An Ninh nhưng đều không có hồi âm, cậu út vội mặc áo khoác vào rồi chạy đi tìm. Cậu vẫn liên tục gọi điện cho An Ninh nhưng đều không thấy trả lời...Cậu chạy xuống khu vực bếp, tìm ở khắp mọi nơi nhưng đều không thấy...

- An Ninh, cô ở đâu...- Cậu gọi to tên An Ninh.Tiếng chuông điện thoại reo lên ở phía nhà kho...Cậu vội vàng chạy về phía tiếng chuông. Không có ai, chỉ có đồ đạc của An Ninh để trên bàn.
- An Ninh...An Ninh...- Cậu vẫn tiếp tục gọi.

Từ phía kho đông lạnh có tiếng đập cửa yếu ớt. Cậu vội chạy lại.

- An Ninh...cô ở trong đó phải không? An Ninh...Tiếng đập cửa yếu dần rồi dứt hẳn...Cậu út vội vã mở cửa...An Ninh đang nằm co ro trên sàn, toàn thân tím tái vì lạnh.
- An Ninh...An Ninh...Tĩnh lại đi...An Ninh...

Cậu lay cô, nhưng cô đã như một cái xác bất động không chút sự sống.

Cậu cởi áo khoác choàng lên người cô rồi bế cô về phòng mình. Đặt cô nằm lên giường, đắp chăn để giữ ấm cho cô, cậu nhắc điện thoại gọi cho quản gia.

- Gọi bác sĩ đến đây ngay cho tôi...ngay lập tức. – Cậu lớn giọng.

Mọi người vội vàng tới xem có chuyện gì. Bác sĩ yêu cầu chuyển An Ninh tới bệnh viện, tình trạng của cô càng ngày càng xấu đi...

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi? – Cậu út lo lắng.
 - Tình trạng thân nhiệt hạ thấp quá lâu, tuần hoàn kém, khiến tim không thể co bóp bình thường, cũng may là tìm thấy cô ấy kịp thời, nếu thêm một lúc nữa chắc không thể cứu được.Cậu cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của An Ninh, cô vẫn chưa tỉnh lại, bàn tay vẫn tái xanh vì lạnh.
 - Vậy cô ấy phải ở đây bao lâu nữa?
 - Dạ thưa cậu, có thể để cô ấy về điều trị tại nhà, nhưng không được để nhiễm lạnh hay hoạt động quá mạnh.
 - Vậy đưa cô ấy về phòng của tôi. – Cậu nói với quản gia.
 - Dạ thưa cậu, không nên như thế, chúng tôi sẽ có trách nhiệm chăm sóc cô ấy.
 - Không, tôi phải tự tay chăm sóc cô ấy, khi nào cô ấy tỉnh lại rồi tính sau.
 - Thưa cậu, nếu bà chủ biết được thì sẽ không hay đâu, nên để cô ấy tĩnh dưỡng tại phòng của cô ấy thì hơn.
- Cậu út cũng xuôi xuôi, cậu biết rõ mẹ cậu là người như thế nào, bà sẽ không thể ngồi yên khi thấy một cô hầu gái nằm trên giường của con trai mình được.

An Ninh tỉnh dậy và thấy mọi thứ thật mơ hồ, cô đã ngủ quá lâu. Lọc lại trí nhớ, những thứ cô nhớ được thật rời rạc, hình như cánh cửa nhà kho đột ngột đóng sầm lại, rồi cảm giác lạnh cóng xâm chiếm cơ thể...An Ninh từ từ ngồi dậy. Cậu út đang ngủ gục bên cạnh, chắc hẳn cậu đã thấm mệt vì thức trông An Ninh.

- Cậu út! – An Ninh gọi nhỏ.

Cậu út nghe thấy liền mở mắt.

- An Ninh, cô tỉnh rồi à, có đau ở đâu không? Có còn thấy lạnh không? – Cậu cầm tay cô áp lên gương mặt mình để chắc chắn là nó vẫn ấm áp.- Tôi không sao, sao cậu lại ở đây?

Cậu út thở phào nhẹ nhõm.

- Thế là tốt rồi, tôi sẽ gọi người vào, giờ thì tôi phải đi ngủ đã.

Cậu út gọi người vào thay cậu chăm sóc cho An Ninh, dặn dò cẩn thận trước khi rời đi.

- Có chuyện gì phải báo cho tôi ngay, đừng để cô ấy ăn gì lạnh, cái gì cũng phải ấm, nghe chưa?

- Dạ, vâng thưa cậu. – Hai cô hầu gái kính cẩn.

Cậu út yên tâm bước ra khỏi phòng.

- Rút cục là có chuyện gì xảy ra vậy? Sao cậu út lại ở trong phòng em? – An Ninh ngạc nhiên hỏi hai chị hầu gái.

- Em không biết gì sao? Em suýt chết cóng trong phòng đông lạnh đó, may mà cậu út tìm thấy em kịp thời, không thì chắc giờ em...

- Vậy sao?

- Không những thế, sau khi đưa em từ bệnh viện về, cậu út nhất định phải để em ở phòng cậu ấy, quản gia ngăn mãi mới được. Xong lại còn chăm sóc em hai đêm liền không ngủ. Em đúng là có diễm phúc lắm đấy.

An Ninh cười trừ trước câu nói của hai chị hầu gái và cũng không hiểu vì sao cậu út lại làm như vậy. Vài ngày sau đó, An Ninh hồi phục nhanh chóng, cô lại tiếp tục làm công việc dưới bếp ăn của mình...

- An Ninh. – Tiếng quản gia gọi cô.

- Dạ, thưa quản gia.

- Bà chủ muốn gặp con đấy.

An Ninh theo quản gia đến phòng khách, cậu út đang ngồi ở đó.- Cô tới đây An Ninh. – Bà chủ ra lệnh.

An Ninh khép nép tiến lại phía bà chủ.

Bà chủ nhìn An Ninh rồi nhìn cậu út, giọng bà cất lên đầy uy lực:

- Có lẽ tôi nên nói thẳng. Vì tôi cũng là mẹ, tôi luôn muốn mọi thứ tốt nhất cho con trai tôi. Cho chúng những thứ tốt nhất, chọn cho chúng những thứ đắt tiền, cao cấp nhất. Cô hiểu ý tôi chứ An Ninh?

An Ninh cúi đầu lắng nghe lời bà chủ, cô biết bà đang muốn nói gì qua từng câu từng chữ cay nghiệt.

- Mẹ nói gì vậy? Những thứ đắt tiền, cao cấp là sao? Mẹ có ý gì vậy? – Cậu út gắt lên.

- Mẹ là mẹ của con, mẹ không cho phép con có thứ tình cảm nào đặc biệt với người hầu. Mẹ không cho phép như vậy.

- Tình cảm gì chứ? Giữa con và An Ninh chỉ là...

- Chỉ là gì chứ? Mỗi quan hệ giữa chủ và tớ như con thật sự đã đi quá đà, không phải chỉ mẹ mới thấy, tất cả mọi người làm ở đây đều thấy.- Không có chuyện gì cả. Tất cả không có chuyện gì cả...– Cậu gắt lên.

- Một Thiên Bảo là quá đủ, ta không thể để con đi theo vết xe đổ của nó được. An Ninh, cô hiểu ý tôi nói chứ? – Bà chủ bắt chọt hỏi An Ninh.span>

- Dạ thưa bà chủ, tôi hiểu. Tôi xin nghe theo sự sắp xếp của bà. – Giờ đây An Ninh còn biết nói gì hơn câu ấy, cô chỉ là thân phận tôi đòi, làm thuê cho họ. Đối với họ, cô chỉ là cọng cỏ, là đôi dép lê so với đôi giày da xa xỉ.- Tốt, tôi sẽ không để cô thiệt đâu, tạm thời cô cứ về phòng của mình, công việc sẽ được sắp xếp cho cô sau. Huệ Ân cũng đã khỏe hẳn, từ mai cô không cần hầu hạ Thiên Thành nữa. Còn về Thiên Bảo...

- Con sẽ không để mẹ sắp đặt một lần nữa đâu.

Giọng nói từ phía cửa vọng vào khiến ai nấy đều ngỡ ngàng.

Thiên Bảo bước vào trước sự ngạc nhiên của mọi người.

- Con về từ bao giờ vậy Thiên Bảo? – Bà chủ hỏi cậu hai.- Về từ lúc mẹ nói “mẹ không muốn Thiên Thành đi theo vết xe đổ” của con.

- Mẹ nói gì sai sao? Các con phải biết mình là ai, mẹ không cho phép có thứ tình cảm nam nữ giữa chủ nhân và đầy tớ.

- Đó là mẹ tự suy diễn ra đó thôi, mọi chuyện chẳng có gì hết.

- Mẹ lo xa như vậy là thừa sao?

- Có phải vì thế mà từ lần đó, suốt sáu năm liền mẹ để một người hầu nam hầu hạ con.

- Đúng, chỉ có như vậy, con mới quên được con nhỏ đó.

Cậu hai mỉm cười chua chát, cậu quay lại nhìn những người làm có mặt trong căn phòng, và cậu nhìn An Ninh.

- Mẹ, đúng là vô tâm. Những lời như vậy mà mẹ cũng có thể nói ra trước mặt bao nhiêu người đã tận tụy vì mẹ sao?

Bà chủ lạnh lùng ngồi xuống ghế, bà nhấp một ngụm rượu nhỏ trước khi tiếp lời.

- Đó là sự khác nhau giữa số phận, người sở hữu đồng tiền và người không có tiền. Con không biết sao?

- HAAAAAAAAHAHA...- Cậu hai cười lớn.- An Ninh là hầu gái của con, không có lệnh của con, không ai được phép để cô ấy rời xa con dù chỉ nửa bước. Mẹ biết chứ...- Nói rồi cậu kéo An Ninh đi khỏi bầu không khí căng thẳng đó. Cậu út cũng theo hai người ra khỏi phòng để lại bà chủ lòng đầy bức tức.

Đi được một đoạn, Thiên Bảo buông tay An Ninh ra, cậu quay lại, dịu dàng nở nụ cười nói với An Ninh:

- Cô trở về phòng đi, không có lệnh của tôi, không được phép đi đâu cả. Thiên Thành, cậu vào phòng tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

An Ninh cúi đầu nghe theo lời cậu.

Cậu hai đóng cửa lại, đặt trước mặt cậu út một ly rượu và một chai rượu.

- Có muốn uống một chút không? – Cậu hỏi Thiên Thành.

- Không, em không biết uống rượu.

Cậu hai gật gật đầu, cậu lấy trong túi áo ra một lon nước cam rồi lại đặt trước mặt cậu út.- Uống đi, tôi mua lúc ở sân bay, nhưng chưa kịp uống.

- Có chuyện gì cần nói với em sao? – Cậu út vừa mở lon nước vừa hỏi.

- Có lẽ đây là lần đầu chúng ta ngồi nói chuyện với nhau như thế này, dù sao chúng ta cũng đã là người một nhà. Vậy tôi nói thẳng nhé.

- Anh cứ nói.

- Cậu...cậu thích An Ninh đúng không?

Câu hỏi thẳng của Thiên Bảo làm cậu út không khỏi giật mình.- Sao anh lại hỏi em như vậy? À không, sao anh lại nghĩ như vậy?

- Ánh mắt cậu khi nhìn An Ninh rất khác, ngay từ hôm chọn hầu gái, cậu đã luôn nhìn cô ấy. Thiên Thành không nói gì, cậu chọn cách ngồi im như một giải pháp tốt nhất, có nói cậu cũng không biết nói gì lúc này. Cậu không thể thừa nhận, cũng không thể dối lòng mà phủ nhận được sự thật rằng cậu đã bị An Ninh thu hút.

- Tôi nói thế này không biết có phải hay không. Nhưng dù là tình cảm gì đi chăng nữa, cậu cũng nên dừng lại trước khi không bước ra khỏi nó được.

Thiên Thành ngỡ ngàng trước những lời Thiên Bảo nói, trong mắt cậu, Thiên Bảo luôn là một kẻ chơi bời, sáo rỗng, luôn chỉ nói những lời vô nghĩa. Nhưng lúc này đây, qua ánh mắt, cậu có thể nhận thấy một người anh thực sự, một người anh đang dạy bảo đứa em.

- Tại sao chứ? Tại sao lại không được chứ? Anh có quyền thích hầu gái còn em thì không sao?

- Đó đã là chuyện quá khứ, mong cậu đừng nhắc lại nữa. – Thiên Thành tức giận đập bàn.

- Sao, động chạm vào nỗi đau của anh à? Anh là dòng máu chính tông của Lưu gia, em chỉ là một đứa được nhận nuôi, việc em yêu ai, việc em thích ai cũng đâu ảnh hưởng đến dòng họ này chứ.

- Tôi không cho phép cậu nói như vậy, cậu thừa biết, mẹ yêu cậu nhất, bà ấy sẽ làm gì với An Ninh nếu như cậu tiếp tục đến với cô ấy. Cậu thật sự không nghĩ cho cô ấy sao?

Thiên Thành đứng dậy, bước ra khỏi phòng, trước khi đi cậu nói lại như một lời khẳng định:

- Anh yên tâm, em sẽ bảo vệ được cô ấy, em sẽ không để mẹ làm tổn hại cô ấy.

- Trước lúc ấy, cậu cần thoát cô ấy khỏi tay tôi đã. – Cậu hai nói chắc như đinh đóng cột.

Cậu hai ngồi trước cửa phòng An Ninh, chắc giờ này cô đã ngủ. Khoảng thời gian qua quá đủ để cậu suy nghĩ về mọi thứ. Giữa cậu và An Ninh không thể có tình cảm, nó sẽ chỉ làm cho cả hai mệt mỏi và tổn thương.

An Ninh ngồi áp lưng vào cửa, mọi chuyện xảy ra thật chóng vánh, giống như một cơn bão tràn về quét sạch mọi thứ rồi để lại nơi đây một đồng hoang tàn đổ nát. Cuộc sống thật quá khó khăn, không biết rồi nó sẽ đi về đâu.span>

- An Ninh...cô ngủ chưa? – Cậu hai nói nhỏ, dường như cậu rất muốn nói chuyện với cô nhưng lại sợ cô nghe thấy mà thức dậy.

An Ninh giật mình, cô định mở cửa nhưng nghĩ thế nào lại thôi, cô ngồi áp lưng vào tường lắng nghe.

- Chắc cô ngủ rồi nhỉ! Mặc dù cách nhau một bức tường nhưng hơi ấm của cậu hai An Ninh như có thể cảm nhận được...

- Tôi...lại sắp đi vào vết xe đổ của sáu năm về trước rồi...Tường chừng như trái tim đã khép lại bởi sức mạnh của đồng tiền. Nhưng giờ đây nó lại mở ra vì em đây An Ninh. Không biết từ bao giờ tôi lại bị ám ảnh bởi đôi mắt của em. Sáu năm về trước, tôi đã yêu một hầu gái, cô ấy là người đầu tiên khiến trái tim tôi điên cuồng. Giống như bông bách hợp trắng, nhẹ nhàng, tinh khiết, ngọt ngào và chân thành...Nhưng cô ấy lại là một hầu gái mà nguyên tắc hầu gái không được phép có tình cảm với chủ nhân. Chúng tôi đã giữ kín tình cảm trong một thời gian dài, đó là khoảng thời gian đẹp nhất đời tôi. Có vui, có buồn, đam mê mãnh liệt. Nhưng rồi kết cục thì...

Số phận của những hầu gái vốn đã khắc nghiệt lắm rồi. Họ hết lòng vì chủ nhân nhưng chỉ cần họ có chút tình cảm với chủ nhân, họ sẽ bị hất ra đường như một túi rác một cách không thương tiếc. Ba năm cô học cách làm hầu gái, học cách làm hài lòng những người mà cô phải gọi là chủ nhưng kết quả vẫn chỉ là bị coi như một kẻ ở, một thứ giẻ rách, quyền hành gì cũng từ tay những người có tiền.

Giọt nước mắt hiếm hoi bắt đầu lăn dài trên gương mặt cậu. Đã lâu lắm rồi cậu không uống nhiều như vậy, và cũng là lần đầu cậu ngồi trước cửa phòng một hầu gái mà lẩm bẩm như một thằng điên như vậy.

- Tôi điên mất rồi...Mỗi lần nhìn thấy cô, cái cảm giác khó tả ấy lại dâng lên...An Ninh...Một lần thôi, chỉ một lần thôi, chỉ tối nay thôi, hãy để tôi thích cô. Chỉ tối nay thôi, sáng mai tôi sẽ lại trở về là cậu hai của cô. – Cậu co gối ôm lấy đầu.

Cậu hai không biết rằng những lời ấy An Ninh đã nghe thấy tất cả, cô đặt hai tay lên trước ngực, nó đang đập mạnh...

6. Chương 07: “đừng Khóc Nhé, Cho Dù Tôi Có Xảy Ra Chuyện Gì, Cũng Đừng Khóc!”

Chương 7: “Đừng khóc nhé, cho dù tôi có xảy ra chuyện gì, cũng đừng khóc!”

Tháng Mười hai, tháng của cái lạnh, mọi thứ dường như càng trở nên ảm đạm hơn. Cậu cả bận rộn với công việc sau khi được thăng chức, cô ba sắp cưới nên cũng bận rộn chuẩn bị cùng chú rể. Cậu út bận làm đồ án tốt nghiệp nên thường xuyên không ở nhà. Chỉ có cậu hai là vẫn vậy, cậu không lui tới các quán bar nhiều như trước, cậu tập trung vào giúp bà chủ quản lý công việc, thời gian rảnh, cậu chỉ ở trong phòng, thỉnh thoảng lại xuất ngoại. Không khí trong nhà càng ngày càng tẻ nhạt, chỉ có mấy cô hầu gái ngày ngày ra vào đụng mặt nhau.- An Ninh!

- Hả? – Tiếng gọi của Huệ Ân khiến An Ninh giật mình.

- Đang nghĩ cái gì mà thờ người ra vậy?

- Không có gì.

- Không khí trong nhà dịp cuối năm sao lại buồn vậy chứ. – Huệ Ân thở dài.

- Thì ai cũng có việc phải lo nên không có người ở nhà là đúng rồi.

- Cậu cả, cô ba thì không nói, cậu út cũng vậy, nay ở nhà, mai ở Mỹ, đi đi về về chóng cả mặt. Lại còn thêm vị tiểu thư nhà họ Hà nữa chứ, cứ bám cậu út như đĩa.

- Tiểu thư họ Hà?

- Đúng đấy, từ buổi party lần trước, cô ta cứ tới nhà ta suốt, bám cậu út như đĩa. Lúc đó, cậu cùng cậu hai đi Singapore nên không biết đâu.

Đúng là cô không biết thật, kể từ lần đó, cô chưa có dịp ngồi nói chuyện với cậu út, chỉ là gặp nhau trong nhà chào hỏi nhau rồi lại đường ai nấy đi. Vì quá bận rộn chăm sóc cậu hai nên cô cũng sao nhãng không để ý tới cảm xúc của cậu út.

- Giờ tớ đang rất nhàn hạ, cậu còn được cậu hai cho đi lung tung, như tớ này, chỉ có ở nhà, cậu út lúc nào cũng tự làm tất cả.

- Cậu út từ trước đã vậy rồi mà. – An Ninh cười trừ.

- Cậu thì sao? Cậu hai tốt với cậu chứ? Còn hành hạ cậu như trước không? Chuyện của cô và cậu hai đến đâu rồi...chính bản thân cô cũng chẳng biết nữa. Từ đêm ấy đến nay, cậu hai luôn giữ khoảng cách với cô, cậu không còn nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm như trước, cậu luôn né tránh cô, luôn giữ đúng chừng mực giữa một cậu chủ lịch sự và một cô hầu gái.

- Huệ Ân, cậu út đã về, cô chuẩn bị đi nhé. – Giọng chị quản lý gọi Huệ Ân.

- Dạ vâng...Tớ đi trước nhé! – Huệ Ân vỗ vai An Ninh rồi chạy đi.

Cô vẫy tay chào với theo Huệ Ân:

- Ủ, đi nhé.

An Ninh cầm cho xong lọ hoa rồi pha một tách trà mang vào phòng cho cậu hai.

Cốc...Cốc...

- Vào đi. – Giọng cậu hai lãnh đạm.

Cậu đang chăm chú đọc đồng tài liệu trên bàn, hiếm khi An Ninh thấy cậu làm việc chăm chỉ như vậy. Cô đặt tách trà lên bàn một cách lặng lẽ. Cậu chỉ liếc nhìn nó rồi lại quay về với công việc.- An Ninh.

- Dạ, cậu có gì cần dặn?

- Chuẩn bị đồ đi, chiều nay chúng ta sẽ đi Nhật.- Thưa cậu, tôi không thấy trong lịch trình của bà chủ đưa có...

- Tôi bảo chuẩn bị đồ là chuẩn bị đồ. Tôi đã báo với mẹ rồi. – Cậu hai ngắt lời An Ninh.An Ninh vâng lời trở về phòng chuẩn bị đồ đạc. Ra tới cửa, cô gặp cậu út đi cùng một cô gái lạ, An Ninh đoán chắc đó là tiểu thư họ Hà.

- Chào. – Cậu út vẫy tay chào An Ninh một cách khách sáo.

An Ninh cũng theo phép tắc mà cúi đầu kính chào hai người.

- Ai vậy? Lại là một hầu gái khác à? Nhà anh nhiều hầu gái thế Thiên Thành!

- Liên quan gì đến cô chứ? – Cậu út trả lời lạnh lùng.

- Chỉ là em tò mò thôi, nhiều hầu gái thế này không sợ bị họ dụ dỗ à?

- Đừng ăn nói linh tinh. – Cậu út gắt gỏng.- Cô là hầu gái của ai thế, tên gì vậy? – Tiểu thư họ Hà không hỏi cậu út nữa mà quay sang hỏi An Ninh.

- Dạ thưa tiểu thư, tôi là An Ninh, hầu gái phục vụ cậu hai ạ.

- Vậy à, nghe nói cậu hai nhà anh ăn chơi có tiếng, em cũng từng được nghe qua...Nhưng em vẫn thích anh hơn. – Cô vừa nói vừa quàng tay qua tay cậu út.

Cậu út rút tay ra rồi đi nhanh về phía trước, còn tiểu thư họ Hà vẫn kịp nói với An Ninh vài câu trước khi đồng đánh chạy theo cậu út.

- Tôi là Hà Tố Linh, hôn thê tương lai của Thiên Thành, chắc sau này chúng ra phải đụng mặt nhau nhiều đấy.

An Ninh cúi chào theo cái bóng dùng dằng của hai người đi trước. Mặc dù trông cậu út có vẻ không hài lòng, nhưng Tố Linh giống như một dư vị mới khiến cuộc sống của cậu út bớt tẻ nhạt hơn. An Ninh thôi nghĩ, nhanh chóng trở về phòng mình dọn đồ.

Ngày chiều hôm ấy cô và cậu hai có mặt tạiTokyo. Như mọi lần, cậu hai chỉ tập trung vào công việc, còn An Ninh lặng lẽ tiếp nước các đối tác của cậu, dọn dẹp, chăm lo cho bữa ăn, quần áo mặc hàng ngày của cậu, không có gì đặc biệt hơn.

Sau buổi làm việc, cậu hai gọi An Ninh tới phòng và đưa cho cô chiếc thẻ ngân hàng, An Ninh nhìn chiếc thẻ ngao ngán, bụng nghĩ cậu hai lại giở thói trăng hoa như trước kia.- Cậu hai, tôi biết phận tôi tớ không nên can thiệp vào đời sống riêng tư của cậu, nhưng cậu nên nghỉ ngơi thì hơn, tôi nghĩ việc mua mấy thứ đồ đó là không cần thiết...

- Cô nói gì vậy An?

An Ninh, thứ đồ gì không cần thiết, tôi thấy nó cần thiết đó chứ, dù gì, trong đêm đầu tiên của các cô gái, cũng nên có một bộ đồ đẹp và gợi cảm.

An Ninh tá hỏa, cô bực vì những lời lẽ quá tự nhiên có phần sỗ sàng của cậu hai.

- Cậu ở trong nước đã đành, tôi không có ý muốn xen vào việc này, nhưng những cô gái trong trắng như vậy, cậu cũng muốn cướp đi đêm đầu tiên của họ sao, nhất là những cô gái nơi xứ lạ này.

- Cô nói cái gì thế hả An Ninh, tôi không hiểu ý cô? – Cậu hai ngạc nhiên.

- Thì...thì là ý đó đó...cậu lại định qua đêm với những cô nàng người Nhật sao? Tôi nghĩ, cậu nên đợi đến lúc về nước thì hơn.>

Cậu hai phá lên cười, cậu bóp hai thái dương rồi thở dài ngao ngán:

- Đúng là cô nhớ dai thật, nhưng lần này cô đoán trật lất rồi nhé, tôi muốn cô giúp chọn cho Thiên Mai một bộ đồ ngủ để nó mặc trong đêm tân hôn, vì mấy bộ lần trước cô chọn khá đẹp nên tôi mới nhờ cô. Vậy mà cô lại hiểu theo ý gì vậy?

An Ninh xấu hổ không để đầu cho hết, cô cúi mặt xuống bước ra khỏi phòng nhưng bị cậu hai gọi giật lại:

- À...tiện thể tìm ình một bộ đồ đẹp vào nhé, coi như là quà Giáng sinh của tôi, tôi thấy hơi mệt nên không thể đi cùng cô được.

- Cậu mệt sao? Cậu đau ở đâu, để tôi đi mua thuốc? – An Ninh lo lắng.

- Không, chỉ là mấy hôm nay không được ngủ, nên tôi muốn ngủ một giấc thôi, cứ đi chơi thoải mái đi nhé, khi nào về mua giùm tôi một chiếc hamburger là được, cô nhớ vị tôi thích ăn rồi chứ. Cứ tùy ý chọn đồ gì mà cô thích, không cần quan trọng giá cả đâu, bà cô tiết kiệm à.

An Ninh gật đầu, cô cất cẩn thận chiếc thẻ vàng lấp lánh vào trong túi rồi bước ra khỏi phòng.

Trong không khí tấp nập chuẩn bị đón lễ Giáng sinh củaTokyodông đúc, An Ninh ngơ ngác đi qua các phố phường, mọi thứ đều rất lộng lẫy và nguy nga. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng được thấy những thứ đẹp như vậy, cuộc sống chỉ gói gọn trong căn nhà nhỏ ẩm cúng cùng cha mẹ hay ngôi nhà nguy nga lạnh lẽo của Lưu gia...Cô lặng lẽ ngắm nhìn dòng người ngược xuôi đắm chìm trong hạnh phúc của một mùa Giáng sinh...Những đôi yêu nhau ôm hôn nhau tự nhiên trên đường phố. An Ninh đặt tay lên môi mình, cái cảm giác được hôn thế nào nhỉ? Lắc đầu cho xua tan những ý nghĩ đó, An Ninh bước vào trung tâm mua sắm, chọn cho cô ba một bộ đồ ngủ thật đẹp và đắt tiền, cô cũng chọn ình một chiếc khăn thật đẹp và cũng dùng tiền của mình mua tặng cậu hai một chiếc khăn. Gói xong quà, cô không quên mua hamburger cho cậu hai...Ngoài trời càng lúc càng lạnh, các con đường dần đông hơn...mọi thứ đều thu hút An Ninh, nhưng cũng đã đến lúc cô phải trở về, cậu hai đang đợi cô ở khách sạn.An Ninh đẩy nhẹ cửa phòng bước vào, cậu hai vẫn đang ngủ. Cô đặt ly sữa và hamburger lên bàn rồi lại gọi cậu hai dậy.

- Cậu hai...Đồ ăn của cậu tôi đã mua về rồi...Cậu dậy ăn đi.

Cậu hai cựa mình, trên gương mặt cậu lấm tấm mồ hôi. An Ninh đặt tay lên trán cậu...đầu cậu nóng như lửa.

- Cậu hai...cậu sao thế...? – An Ninh lay cậu hai dậy.

Gương mặt cậu tái nhợt đi, mồ hôi đổ ra nhiều hơn và hơi thở gấp hơn.- Tôi không sao đâu, lấy cho tôi cốc nước...- Cậu hai mở mắt, giọng nói yếu ớt.

An Ninh vội lấy cho cậu hai cốc nước.

- Đây, nước của cậu đây.Cậu hai đón lấy.

- Tôi xin lỗi cậu, cậu ốm mà tôi không biết, tôi thật sơ ý, xin lỗi, đáng lẽ ra tôi không nên đi quá lâu như vậy...- An Ninh vừa nói vừa khóc.

Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má An Ninh, cậu hai không khỏi ngỡ ngàng. Người cậu yêu trước kia cũng đã từng khóc như thế, luôn lặng lẽ khóc bên cạnh cậu, còn cậu chỉ biết đứng nhìn, nhìn theo cái bóng bé nhỏ đang dần xa cậu mà không thể làm gì khác. Nhưng lần này sẽ không thế, cậu không thể để bất kỳ người con gái nào khóc vì cậu nữa...nhất lại là An Ninh, người mà ngay lúc này đây cậu muốn ôm chặt vào lòng.

- Đừng khóc, tôi không sao, thật mà. Hamburger của tôi đâu? – Cậu hai an ủi An Ninh.

An Ninh vội lấy chiếc hamburger trên bàn, cô đưa nó cho cậu hai.

- Của cậu đây, để tôi đi lấy nước, phải đắp khăn lên trán. – An Ninh bối rối.

Sau khi cho cậu hai uống thuốc, cô cẩn thận đắp khăn lên trán cậu rồi lau tay và vùng cổ cho cậu. Đột nhiên cậu nắm lấy tay cô...- Xem này, tay cô lạnh cóng như vậy rồi.

Cậu cầm tay cô ủ vào trong chăn và nắm chặt nó.

- Thưa cậu, tôi không sao đâu...- An Ninh rút tay lại...Nhưng bị cậu giữ lại...

- Để yên một lát đi, khi nào nó ấm trở lại thì tôi sẽ thả tay cô ra. An Ninh không rút tay lại nữa, cô cứ ngồi yên như thế, bàn tay cô ấm dần lên, hơi ấm từ bàn tay cậu hai đang truyền sang tay cô, hơi thở phả ra gấp gáp và nóng hổi.

- An Ninh à...- Cậu hai gọi nhỏ.

- Vâng thưa cậu...- Lần sau đừng bao giờ khóc nhé...dù cho tôi có ốm hay tôi có sao đi nữa cũng đừng có khóc nhé.

Cậu siết chặt tay An Ninh hơn.- Người tôi đã từng yêu...tôi đã làm cho cô ấy khóc quá nhiều...Chính tôi đã phá hỏng cuộc đời cô ấy...

Cậu nhẹ nhàng gối đầu lên tay cô, như một đứa trẻ đang cần hơi ấm từ mẹ.

- Cô có thể...có thể...an ủi tôi được không?

Lời đề nghị bất ngờ của cậu hai khiến An Ninh không hỏi ngược lại.

- Nhưng tôi phải an ủi thế nào??? Tôi không giỏi trong việc này lắm...

- Thì...cô cứ coi tôi như một chú cún con...

An Ninh ngượng ngùng...Cô đặt nhẹ tay lên mái tóc bông bồng của cậu rồi dịu dàng vuốt ve chúng.

- Ngoan nhé, ngoan nhé...

...

- Thích thật...- Cậu khẽ dụi đầu vào tay cô.

Cô lặng nhìn người con trai ấy, người con trai đang cố gắng sống tốt từng ngày trong cái môi trường ngột thở. Ai nói làm con nhà giàu là sướng, họ chỉ được đáp ứng đầy đủ về mặt vật chất. Nhưng tâm hồn họ lại nguội lạnh, nó bị sức mạnh của đồng tiền và quyền lực làm đóng băng, bị chữ sĩ diện, niềm kiêu hãnh chi phối...Họ không được sống thật với tình cảm của mình. Yêu cũng không dám yêu, khóc cũng chỉ biết lặng lẽ mà nuốt nước mắt vào trong lòng...

...

Cậu vuốt nhẹ đôi má cô, hóa ra đáng cô lúc ngủ là thế này đây...ngay cả khi cô ngủ gục bên cạnh cậu với tư thế xấu nhất, cô vẫn giống Bách Hợp. Không biết đã bao đêm cậu đứng trước cửa phòng cô, cậu muốn ôm chặt cô nhưng lại sợ cô bị tổn thương, cậu muốn nói với cô rằng...cậu đang phát điên lên vì cô, nhưng rồi cậu lại giữ nó trong lòng. Cậu dối lòng mình rằng rồi nó sẽ ổn, nhưng nó lại rạo rực lên khi cậu bắt gặp ánh mắt ấy. Ánh mắt thiết tha, đẹp rạng ngời ấy...

Cậu khẽ hôn lên má cô, đôi má ửng đỏ...mềm mại...Cô vẫn say ngủ...hàng mi dài khẽ rung lên, đôi mày khẽ nhíu lại...Cậu lại hôn cô, một nụ hôn thật sự, nhẹ nhàng, thoáng qua nhưng ngọt ngào đầy tình cảm...Bất chợt cô mở mắt ra...Cô co người lại khi bắt gặp ánh mắt cậu. Rất gần, khoảng cách của hai đôi môi đang chạm vào nhau.

- Cậu đang làm gì vậy?

- Chưa hết đâu...

Cậu lại kéo cô vào lòng, lần này là nụ hôn thật sâu, nụ hôn nồng nàn chất chứa từ rất lâu trong lòng cậu.

Cô không đẩy cậu ra, cô cũng muốn có nó, muốn có nụ hôn này. Trong khoảnh khắc đó, cô không muốn nghĩ gì cả, không muốn nghĩ đến thân phận giữa cô và cậu, không muốn nghĩ đến lời nói cay nghiệt của bà chủ. Bất chấp việc cô có bị tổn thương hay không, nhưng lúc này đây, cô chỉ muốn tận hưởng giây phút được đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào của cậu hai dành ỉn.

7. Chương 08: Vâng, Cô Ấy Là Vợ Của Tôi.

Chương 8: Vâng, cô ấy là vợ của tôi.

(Note: Những đoạn hội thoại được đặt trong dấu (...) ám chỉ nhân vật đang sử dụng ngoại ngữ, các bạn đọc để ý hộ mình nha ^^)

Một ngày nắng ấm báo hiệu ột tình yêu bắt đầu.Tokyovẫn đang rộn rã chuẩn bị đón Giáng sinh, thật ấm áp và hạnh phúc. Đối với An Ninh, điều hạnh phúc nhất là được làm bữa sáng cho cậu hai, một bữa sáng đầy đủ năng lượng để cậu có thể khỏe mạnh.

- Cậu hai...tôi vào nhé? – An Ninh gõ cửa.

Dường như cậu hai vẫn chưa thức dậy, cậu vẫn luôn ngủ như một chú mèo lười, cho tới khi có người vất vả gọi cậu thức dậy.- Cậu hai, dậy nào, một tiếng nữa cậu có cuộc họp đấy, dậy đi còn ăn sáng nữa.

Cậu hai cựa mình, không nhẽo:

- Cho anh ngủ thêm một lát đi, anh chưa muốn dậy...
- Không được, phải dậy ngay, bữa sáng tôi đã chuẩn bị xong rồi, cậu còn phải chuẩn bị cho buổi họp nữa...
- Không, anh muốn ngủ cơ...- Cậu hai vẫn tiếp tục nũng nịu.
- Cậu hai, có dậy không? – An Ninh nghiêm giọng.

Cô lại kéo chăn của cậu hai nhưng bị cậu giằng lại. Tức mình cô càng giật mạnh hơn, bất chợt cậu nắm tay cô rồi kéo giật vào lòng, cậu ôm vòng eo thon thả của cô rồi gối đầu lên đùi cô...- Ngồi như vậy một lát thôi, chỉ một lát thôi là anh dậy ngay.

- Cậu hai, cậu bắt đầu nhõng nhẽo từ bao giờ thế?- Thế thì phải hỏi em, từ khi nào em lại để cho anh tự do nhõng nhẽo như vậy?

An Ninh ngượng ngùng quay mặt đi, cô lại phát hiện ra một con người khác của cậu, dường như càng ngày cậu càng thể hiện rõ con người thật của mình, nhìn cậu lúc này ai nói cậu là CEO của một tập đoàn lớn hết ra lửa.

- Vậy giờ cậu hai dậy được chưa, cậu phải ăn sáng và còn làm việc nữa.
- Chiều nay chúng ta sẽ làm gì nhỉ? – Cậu vờ như không nghe thấy lời An Ninh.
- Xong việc rồi thì về nhà thôi, giờ này chắc mọi người đang tất bật chuẩn bị đám cưới cho cô ba rồi.
- Ở nhà có bao nhiêu người, lo gì, hiếm khi có cơ hội được một mình thế này, hay...chiều nay chúng ta đi chơi đi...- Cậu hai hào hứng.
- Không được, cậu đang ốm đấy, ngoài trời lại rất lạnh.

Cậu hai phụng phịu ngồi dậy rồi nhảy xuống giường, cậu vươn vai một cái rồi ngồi xuống ăn bữa sáng ngon lành do An Ninh chuẩn bị. Sực nhớ ra điều gì đó, cô vội chạy về phòng lấy ra hai hộp quà rồi đặt trước mặt cậu hai.

- Đây là quà của cô ba, còn đây là quà của cậu.
- Cái gì vậy? – Cậu hai ngạc nhiên.
- Thì là quà...

Cậu hai mở ra, là một chiếc khăn khá ấm áp. Cậu quàng nó qua cổ.

- Đẹp không?

Cậu hai chẳng có gì mặc là không đẹp cả. Đơn giản vì bản thân cậu đã quá đẹp, làn da trắng sữa, cái cổ cao thì dù là màu đen, nâu, xanh hay màu xấu nhất quả đất cũng đều hợp với cậu hết...An Ninh chẳng biết khen thế nào cho đủ, cô chỉ khẽ gật đầu rồi lại bắt đầu công việc dọn dẹp của mình.

- (Chúng tôi sẽ xem xét lại các điều khoản của hợp đồng và báo lại cho các ông sau.) – Cậu thận trọng nói chuyện với ông đối tác người Nhật.- (Tôi mong là chúng ta sẽ hợp tác lâu dài.)

- (Tôi sẽ thông báo cho ông sớm nhất.)

- (Tôi đợi tin của cậu, tiện đây cũng muốn mời cậu tối nay tới dự buổi tiệc ra mắt sản phẩm mới của tập đoàn chúng tôi.)- (Vâng, tôi sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của ông.)

- (Mong cậu có thể tới cùng bà nhà.)

- (Bà nhà?)

- (Bà nhà của cậu thật chu toàn, theo chồng đi công tác như vậy, chắc cậu hạnh phúc lắm.)- Ông ta quay qua nhìn An Ninh.

Cậu hai cười mỉm:

- (VẬY thì tôi không thể từ chối được rồi, vậy hẹn gặp lại ông tối nay.)

Hai người bắt tay nhau ra về, ông giám đốc không quên cúi chào An Ninh: - (Chào bà, mong gặp lại bà tối nay.)

An Ninh cúi chào ông ta rồi quay qua nhìn cậu hai ý muốn hỏi ông ta nói gì. Cậu hai chỉ cười và vỗ vai An Ninh rồi theo ông giám đốc ra ngoài.

Theo lệnh của cậu hai, An Ninh cùng cậu xuống phố mua sắm. Cậu vào một cửa hàng bán âu phục và nói với người phục vụ:

- (Tìm cho tôi một bộ phù hợp với chiếc khăn này.) – Cậu đưa chiếc khăn mà An Ninh đã tặng cho nhân viên bán hàng.

Cô nhân viên đón lấy chiếc khăn từ tay cậu, chiếc khăn không phải là thứ hàng cao cấp lắm nên chắc cô nhân viên hơi ngạc nhiên. An Ninh nhìn theo chiếc khăn, cô vui mừng vì cậu luôn giữ nó bên mình, cô quay qua nhìn cậu, cậu khẽ hắng giọng rồi lảng ánh mắt qua chỗ khác. Một lát sau, hàng loạt các bộ ple được mang ra.

- (Thưa quý khách, vì chiếc khăn này khá khó kết hợp với các trang phục có sẵn của chúng tôi. Ở đây chúng tôi có khá nhiều mẫu khăn, cậu có thể chọn một cái tùy thích.)

Cậu hai lắc đầu, cậu giắt lấy chiếc khăn từ tay người nhân viên và tự mình chọn lựa cho bản thân một bộ ple màu xanh đen khá trang nhã.- (Tôi sẽ lấy bộ này, nó rất hợp với chiếc khăn. Đây là size của tôi, phiền cô.) – Cậu đưa cho người nhân viên một mảnh giấy ghi lại số đo của mình.Sau khi thử xong đầu đấy bộ ple ỉnh, cậu hai nhìn qua An Ninh, lúc này đang ngồi đọc báo ở hàng ghế chờ.

- Em chờ có lâu không (bà xã)? – Cậu mỉm cười tinh nghịch.

- Dạ không. Mà (bà xã) nó có nghĩa là gì vậy?

Cậu hai mỉm cười, mấy cô nhân viên cũng mỉm cười, dường như họ hiểu ra lý do vì sao cậu hai nhất quyết phải mang chiếc khăn đó.

- Đi nào, chúng ta còn nhiều việc lắm.

Mấy cô nhân viên cũng đồng thanh cúi chào hai người:

- (Cảm ơn ông bà đã sử dụng sản phẩm của chúng tôi, hân hạnh được gặp lại.)

An Ninh hoàn toàn không hiểu họ nói gì, cô có vẻ khó chịu vì mình như một người điếc vậy. Hỏi cậu hai thì cậu chỉ cười mà không nói, đôi mắt ánh lên tinh nghịch khiến An Ninh càng tò mò hơn.

Cậu kéo cô vào một cửa hàng trang phục dạ hội.

- Chúng ta phải chọn cho Thiên Mai một bộ thật đẹp, chắc chắn nó sẽ rất thích.

Hai người bước vào trước sự chào đón lịch thiệp của đội ngũ nhân viên trong cửa hàng.- (Tôi có thể giúp gì ông bà?)

- (Tôi muốn tìm cho vợ của tôi một bộ đồ thật lộng lẫy, tối nay chúng tôi phải đi dự một bữa tiệc lớn.) Người nhân viên hiểu ra vấn đề, họ lại phía An Ninh, lặng lẽ dùng thước đo các số đo trên cơ thể cô.- Họ làm gì vậy cậu hai?- À, họ đang lấy số đo của em, Thiên Mai cũng có dáng người khá giống em...Nên anh bảo họ lấy số đo của em cho chuẩn ấy mà.An Ninh tin lời cậu hai và để yên cho các nhân viên đem mình ra làm vật thí nghiệm thử hết bộ này đến bộ khác...Cuối cùng thì cậu hai cũng chọn được một bộ như ý cho An Ninh...Bộ đầm màu trắng sữa với những nếp gấp tinh xảo, phần ngực áo được đính nhiều loại đá quý lấp lánh sang trọng càng khiến đôi vai trần của An Ninh thêm phần gợi cảm. Điểm xuyết trên thân váy là một bông hoa lớn khiến nó trở nên mềm mại và thời trang hơn.- (Bà nhà mặc bộ này rất đẹp thưa ông.)- Mấy cô nhân viên quay qua nói với cậu hai.- (Cô ấy đẹp như vậy, mặc gì cũng đẹp cả.)- Cậu nhìn An Ninh triu mến, vẻ mặt ngây thơ không hiểu gì của cô càng khiến cậu không thể nhịn cười.

An Ninh được đưa tới bàn trang điểm, họ thoa kem nền cho cô. Lúc này cậu hai đứng đằng sau nói với chuyên viên trang điểm:

- (Làm ơn đừng trang điểm mắt cô ấy đậm quá.)

- (Nhưng thưa ông, vì bà nhà đi dự tiệc tối nên cần phải khiến đôi mắt đậm màu hơn một chút.)

Cậu tiến lại gần phía An Ninh, cậu đặt tay lên vai cô và ghé sát vào gương mặt cô thì thầm.

- Vì bình thường, đôi mắt của cô ấy đã đẹp đến nỗi khiến người ta khó quên rồi...- Cậu bỏ lửng câu nói đó rồi lại quay qua nói chuyện với chuyên viên trang điểm khiến cho An Ninh không khỏi xấu hổ, ngượng ngùng.

Cuối cùng thì họ cũng quyết định chỉ trang điểm màu hồng nhẹ cho đôi mắt thêm phần tươi sáng chứ không kẻ đậm nó, đôi môi cũng chỉ thoa một lớp son hồng tươi nhẹ nhàng...

An Ninh bước tới phía cậu hai khi mọi việc đã hoàn tất.

- Cậu hai, tôi xong rồi...

An Ninh đứng trước mặt cậu lúc này không còn là một cô hầu gái búi tóc đóng bộ cứng nhắc nữa. An Ninh lúc này mới đúng là một bông bách hợp thật sự, cho dù bách hợp có ở nơi đâu, có được trồng ở nơi tăm tối hay nơi đây ánh nắng thì nó cũng luôn thu hút mọi cái nhìn của người đi qua nó...

- Sao đột nhiên cậu lại muốn tôi trang điểm kiểu này? Chỉ là mua đồ cho cô ba thôi mà, có nhất thiết phải trang điểm, làm tóc kỹ càng như vậy không?Cậu vẫn chưa khỏi ngỡ ngàng khi nhìn thấy một An Ninh xinh đẹp như vậy. Cậu đi lại phía An Ninh, lấy trong hộp ra một sợi dây chuyền nhỏ rồi đeo vào cổ cô...

- Chiều nay hãy cùng anh đi dự một bữa tiệc nhé, họ đã mời anh và muốn mời cả em nữa.An Ninh ngỡ ngàng khi nghe cậu hai nói.

- Nhưng...thưa cậu, tôi không biết tiếng Nhật, cũng chưa đi dự tiệc bao giờ, thân tôi tở như tôi không phù hợp với những nơi như vậy đâu.

Cậu đặt tay An Ninh lên ngực mình rồi nói:

- Em không tin anh sao? Anh đảm bảo bất khi nào em nhìn đến, cũng sẽ thấy anh bên cạnh em...Chỉ cần em đi bên cạnh anh như vậy là được rồi.

Cậu khoác áo lên vai cho An Ninh rồi quàng tay cô qua tay mình, họ cùng bước đi như một đôi uyên ương thật sự. Mỗi bước đi của họ đều nhịp nhàng như họ sinh ra là để dành cho nhau. Hoa bách hợp luôn hướng về nơi có ánh sáng và cậu chính là ánh sáng khiến bông bách hợp luôn nở rộ và tỏa hương thơm ngát.Chiếc xe màu đen sang trọng dừng trước đại sảnh của một khách sạn lớn, mấy cậu lễ tân vội chạy đến mở cửa cho An Ninh và cậu hai bước xuống. Trợ lý của vị giám đốc lúc sáng đã đợi sẵn ở cửa lớn của khách sạn, ông lại phía cậu hai, bắt tay cậu rồi nói: - (Chào mừng cậu, rất vui vì cậu và bà nhà đến dự bữa tiệc của chúng tôi.)

- (Vâng, vậy nhờ ông giúp giới thiệu với mọi người.)

Trong không khí sang trọng của bữa tiệc chỉ dành riêng cho khách VIP, An Ninh bước vào trước ánh nhìn của biết bao nhiêu người. Chiếc áo khoác được cởi ra, mái tóc dài bồng bềnh buông hững hờ thấp thoáng

bờ vai trắng thon thả.

- (Cuối cùng cậu cũng tới, tôi đợi cậu này giờ.) – Vị giám đốc ban sáng lại bắt tay chào hỏi cậu hai, ông ta nhìn qua An Ninh rồi vỗ tay khen ngợi.

- (Không ngờ phu nhân đây thường ngày giản dị, hôm nay lại giống một bông hoa nở rộ, thực sự phu nhân rất xinh đẹp.)

An Ninh cười nhẹ nhàng đáp lại ông giám đốc dù cô chẳng hiểu ông nói gì.

- Ông ấy nói gì với tôi vậy, cậu hai? – Cô lay lay tay cậu.- Ông ấy nói, tối nay em là người đẹp nhất.

Lời nói của cậu hai giống như thứ gì đó nở rộ trong lòng An Ninh. Trước đây cậu hay buông lời ong bướm với các cô gái khác, lúc đó cô rất rất ghét nghe thấy những lời đó. Nhưng sao giờ nó lại lọt tai cô như vậy, giống như mật ngọt đang thu hút những chú ong vàng khiến chúng chỉ biết mù quáng lao đầu vào.

Trong tiếng nhạc du dương của buổi dạ tiệc, những cặp đôi đang say sưa trong điệu valse nhẹ nhàng, An Ninh và cậu hai ngồi ở một bàn gần đó, cô nhấp môi một ngụm rượu nhỏ, loại rượu nhẹ nhàng dành cho các quý bà. Còn cậu hai, cậu lặng xoay xoay chiếc ly trên bàn, thỉnh thoảng lại nhìn An Ninh với ánh mắt khó hiểu...

- (Xin hỏi...) – Một anh chàng mặc ple lịch sự tiến lại chỗ cậu hai và An Ninh.

- (Có chuyện gì vậy?) – Cậu hai trả lời một cách lịch sự.

- (Tôi có thể mời bạn của anh nhảy một bài được không?) Cậu hai cười nhẹ rồi lắc đầu, cậu cầm tay An Ninh rồi nói:

- (Xin lỗi anh, tôi đang định mời bà xã của tôi nhảy.)

Anh chàng biết ý liền rút lui. An Ninh quay qua nhìn cậu hai, cậu vẫn đang nắm tay cô như muốn ra uy với chàng trai người Nhật kia.

- Có chuyện gì vậy cậu hai?

- Anh ta nói, tại sao em đẹp như vậy mà anh không mời em nhảy một bài. An Ninh xua tay:

- Tôi không biết nhảy đâu, tôi ngồi đây là được rồi. Cậu kéo cô ra giữa sân khấu rồi đặt tay cô lên vai mình.

- Cứ bước theo anh là được.

Cậu quàng tay qua eo cô, rồi dẫn dắt cô vào điệu nhạc. Cô chú ý nhìn xuống dưới để không giẫm phải chân cậu. Cậu nâng cầm cô lên rồi áp mặt sát với mặt cô.- Nhìn vào mắt anh này, phải tin vào bản thân chứ, em sẽ không giẫm phải chân anh đâu.

Cô nhìn vào mắt cậu hai, đôi mắt ấy cô chưa bao giờ dám nhìn thẳng và nhìn lâu như vậy. Như đại dương đang dậy sóng muốn nhấn chìm tất cả vào cái hố đen trong và sâu ấy...

- Em nhìn gì anh mà kỹ vậy? Anh đẹp quá phải không?

Cô giật mình khi cậu hỏi, cô cũng không biết vì sao mình lại bị thu hút như vậy, có phải do hương thơm trên cơ thể cậu? Hay gương mặt điển trai của cậu? Hay là do sự dịu dàng của cậu? Không, là tất cả, do con người cậu tạo nên tất cả những thứ đó rồi khiến An Ninh như bị hút vào, bị quay cuồng trong tình cảm mà cậu dành cho cô...

Bất ngờ cậu đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, nụ hôn tượng trưng cho sự đảm bảo về một bờ vai vững chắc, một tình yêu có thể tin tưởng được rằng nó sẽ có kết quả tốt đẹp.

Bỗng, một bàn tay kéo tách rời hai người ra, ngay trong khoảnh khắc tràn ngập cảm xúc ấy khiến mọi thứ đều trở nên ngỡ ngàng...

- ANH HAI...

8. Chương 09: “an Ninh, Em Là Cửa Tôi.”

Chương 9: “An Ninh, em là cửa tôi.”

Người ta nói rằng trái đất rộng lớn nhưng lại tròn, người cứ ngỡ không bao giờ đụng mặt lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

- Anh đang làm gì ở đây vậy?...Lại...lại còn An Ninh nữa?

- Còn cậu, cậu đang làm gì ở đây? Không lẽ, cậu theo dõi chúng tôi?

Cậu út cười khẩy, cậu nhìn An Ninh bằng ánh mắt không thể khinh bỉ hơn.

- Giờ thì không thể nói là tôi hiểu nhầm nữa nhé, còn gì rõ ràng hơn khi nhìn thấy cô xinh đẹp như vậy?- Không phải thế đâu, thưa cậu út...

- Không phải nói nhiều...là tôi bắt cô ấy tới đây đây, có chuyện gì sao? – Cậu hai ngắt lời An Ninh.

Bầu không khí bắt đầu trở nên nặng nề, An Ninh cảm nhận rõ hai luồng sát khí đối chọi nhau đang bao quanh hai người...An Ninh chẳng biết làm gì để giảm bớt sự căng thẳng này xuống, cô lay lay tay cậu hai, cậu hai vẫn chỉ chăm chú nhìn cậu út bằng ánh mắt khiêu khích. Càng lúc cô càng thấy cậu út tức giận hơn, mặt cậu đỏ lên, hai mắt mở to.

- (Ồ, cậu Thiên Thành, cậu tới lúc nào vậy?) – Ông giám đốc bước tới tỏ vẻ rất vui mừng. Hai người trở lại trạng thái bình thường. Ông giám đốc tiến lại bắt tay với cậu út, đồng thời lúc đó Tổ Linh cũng ở đâu chạy lại.

- Có chuyện gì vậy Thiên Thành?

- (Tôi có thể hỏi ông điều này không? Cậu Thiên Thành làm gì ở đây vậy?)- Cậu hai hỏi ông giám đốc.

- (Ah, cậu ấy là đạo diễn phụ trách quảng cáo sản phẩm mới của chúng tôi.)

- (Vậy còn anh Thiên Bảo đây?)- Cậu út hỏi ông giám đốc.

- (Thì cậu ấy là nhà đầu tư và cung cấp sản phẩm thiên nhiên cho chúng tôi lần này. Có chuyện gì vậy? Hai cậu biết nhau sao?)

- (Cậu ấy là em trai tôi.)

Ông giám đốc có vẻ ngạc nhiên khi nghe cậu hai nói như vậy.

- (Thật vậy sao? Vậy tiểu thư đây là?) – Ông vừa nói vừa chỉ về phía Tổ Linh.

- (Tôi là vợ sắp cưới của Thiên Bảo.)- Tổ Linh đồng đánh quàng tay qua tay cậu út.

- (Vậy sao? Cậu Thiên Bảo đây có vị phu nhân xinh đẹp, còn tân phu nhân của cậu Thiên Thành cũng xinh đẹp không kém.)

- (Phu nhân?)- Cậu út ngạc nhiên quay ra hỏi An Ninh. – Cô trở thành phu nhân của giám đốc từ bao giờ thế hả An Ninh?

An Ninh ngơ ngác không hiểu cậu út nói gì, cô nhìn cậu hai ý muốn cậu giải thích.

- (Ông giám đốc, hai anh em chúng tôi muốn chuyện riêng với nhau một chút, vậy phiền ông...)- Cậu hai quay qua nói với ông giám đốc. Ông giám đốc biết ý liền rút lui. Mấy người còn lại kéo nhau ra ngoài sảnh nói chuyện. Bầu không khí càng lúc càng trở nên khó thở hơn, hai người giống như hai ông tướng đối địch chuẩn bị lâm trận vậy.- Giờ thì anh giải thích đi...- Cậu út gắt gỏng.

- Giải thích gì? – Cậu hai lạnh lùng.

- Thì những chuyện xảy ra, chuyện ông giám đốc nói An Ninh là vợ anh, và chuyện hai người tình tứ với nhau giữa chốn đông người.

Cậu hai cầm lấy tay An Ninh đặt lên ngực mình rồi nói:

- Đó là sự thật, tất cả những gì cậu nghe thấy, đều là sự thật.

Tổ Linh đứng bên cạnh không kém phần ngạc nhiên:

- Hóa ra đây là cậu Thiên Bảo nổi tiếng...Chuyện này thật giống cổ tích, một cậu chủ lại yêu một người hầu...Vì thế em mới nói, những cô hầu gái thật là đáng sợ.

An Ninh rút tay ra khỏi tay cậu hai, cô cảm thấy bị xúc phạm bởi những lời nói của Tổ Linh và cũng vì sự trêu đùa quá đáng của cậu hai.

- Xin tiểu thư đừng hiểu nhầm, giữa tôi và cậu hai không hề có gì cả. Thừa cậu hai, tôi thừa nhận là tôi đã có tình cảm với cậu, nhưng không vì thế mà cậu có thể tùy ý nói gì về tôi thì nói, cậu nói tôi là người hầu, là nô lệ của cậu tôi còn chấp nhận được vì đó chính là công việc và thân phận của tôi. Cậu chỉ biết nghĩ ình, cậu không nghĩ đến tôi sao? Cậu không nghĩ rằng nếu vị giám đốc đó mà gặp bà chủ thì liệu tôi sẽ ra sao? Tôi tưởng rằng mình đã hiểu cậu, nhưng thực sự suy nghĩ của cậu quá nông cạn.Nói rồi An Ninh bỏ đi. Cậu hai thấy được những giọt nước mắt đang lăn dần trên gương mặt xinh đẹp của cô...Cậu chỉ biết đứng nhìn theo, cậu đã sai, không thể làm gì vì cậu đã không nghĩ đến những điều đó...Cậu út đẩy Tổ Linh ra rồi chạy theo An Ninh, mặc cho Tổ Linh đứng đó ngơ ngác không hiểu.Cậu út chạy quanh khu nhà nhưng không thấy An Ninh đâu. Chỉ mới vài giây trước, cậu còn nhìn An Ninh với ánh mắt căm thù, hận học,giờ đây cậu lại lo lắng đi tìm cô như vậy. Từ khi quen cô đến nay, cậu luôn là người nhìn thấy cô khóc, cậu biết những giọt nước mắt ấy cô không muốn ai thấy. Nhưng cậu cũng biết những lúc như thế cô cần có người ở bên hơn bất kỳ ai...

Cuối cùng cậu cũng tìm thấy An Ninh đang ngồi ở một góc khuất ngoài sảnh lớn. Đúng như cậu nghĩ, cô gái hay khóc ấy lại khiến cho những người đi qua phải ngoái nhìn.

- Sao lại ngồi đây? Vào trong đi. - Cậu út cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người An Ninh.

An Ninh không nói gì, cô chỉ lặng lẽ cúi mặt xuống khóc nức nở.

- Khóc ở một nơi thế này không tốt đâu. Có khóc thì cũng phải khóc ở một nơi dễ chịu hơn chứ...

Cậu út cầm tay cô lôi đi nhưng bất chợt bị cậu hai giữ lại.

- Em định đi đâu?- Đi đâu thì anh hỏi làm gì? - Cậu út gắt gỏng.

- Không được đi đâu cả, anh đã nói là phải ở bên cạnh anh cơ mà. - Cậu hai quát lên khiến mọi người xung quanh chú ý.

- Sau những gì anh gây ra, anh còn nói được như thế sao?

- Cô ấy là hầu gái của tôi, vì thế đi hay không là quyền của tôi, cậu không có quyền đưa cô ấy đi đâu hết. - Cậu hai lớn tiếng.

- Cậu hai, xin cậu bỏ tay tôi ra.

Giọng An Ninh khiến cả hai người đều ngơ ngàng, sắc mặt cô bỗng thay đổi hẳn, cô quay qua nói với cậu út:

- Cậu út, tôi không biết tiếng Nhật, cậu làm ơn có thể gặp ông giám đốc và cố giải thích cho ông ấy hiểu rằng tôi không phải là phu nhân hay bà xã của cậu hai được không? Tôi muốn nói chuyện với cậu hai.

Cậu út nhìn An Ninh tỏ ý không muốn buông tay cô ra, cậu không yên tâm khi để cô lại một mình với một kẻ độc đoán như Thiên Bảo.

- Tôi không sao đâu, phiền cậu.- Vậy tôi đi nói chuyện với ông giám đốc, xong việc tôi sẽ đợi cô ở sảnh nhé.

- Cậu út bỏ tay An Ninh ra.

Lúc này chỉ còn lại An Ninh và cậu hai. An Ninh khẽ lau đi giọt nước mắt vẫn còn vương trên má. Cô chưa bao giờ khóc trước mặt cậu hai và cũng không muốn cậu nhìn thấy những giọt nước mắt của cô.

- Chúng ta tìm một quán café nào đó để nói chuyện, em cần làm ấm người, tay em lạnh ngắt rồi. - Cậu út cầm tay An Ninh kéo đi nhưng cô đã gỡ tay cậu ra.

- Có gì nói luôn ở đây cũng được. Tôi biết tôi là người hầu của cậu, cậu muốn tôi đi đâu hay làm gì thì đó là việc của cậu.

- Vậy thì anh bảo em đi thì em phải đi...- Cậu hai quát lên.

An Ninh nhìn cậu, giọt nước mắt cô không thể kìm lại mà rơi xuống, người con trai dịu dàng mà cô đã quen biết giờ đang hét lên như một con thú dữ...Cô chẳng còn biết làm gì khác ngoài việc đi theo cậu, cô chấp nhận như vậy vì cô biết đó là đặc quyền của cậu.

Họ trở về khách sạn, cậu kéo cô trở về phòng của mình rồi đóng cửa lại...

- Tôi đã đi theo cậu như ý cậu muốn, giờ thì cậu muốn nói gì, thưa cậu hai?

- Đừng nói với anh bằng giọng như thế.

An Ninh không nói thêm gì, cô ngồi im như một sự phản đối với thái độ ngang ngược của cậu hai. Cậu hai lấy trong tủ ra một chai rượu rồi uống cạn mấy ly. Cậu tiến về phía An Ninh rồi tựa đầu vào vai cô.

- Cậu biết không? Khi tôi bước chân vào Lưu gia, những hầu gái như chúng tôi đã phải ký một hợp đồng, điều khoản duy nhất trong hợp đồng chính là không được phép có tình cảm nam nữ với chủ nhân và phải phục vụ họ hết mình. Đã có lúc, tôi nghĩ rằng, tôi và cậu cứ như vậy, chỉ đơn giản ở bên nhau là quá đủ. Nhưng thật sự, mọi thứ tôi nghĩ chưa đủ, chưa hết. Tôi không thể trách cậu vì cậu là cậu chủ của tôi, tôi chỉ trách bản thân mình, vì tôi đã để bản thân chìm quá sâu...

Cậu không nói gì, cậu chỉ khẽ nắm lấy tay cô. Cậu muốn nói với cô lời xin lỗi nhưng cái tôi trong cậu quá lớn, nó không cho phép cậu nói ra. Cậu chọn cách im lặng, im lặng để nghe và nhận sự trừng phạt từ phía An Ninh. Cô nói quá đúng, cậu đã đi quá xa mà không hề nghĩ đến hậu quả. Chỉ tình yêu cậu dành cho cô thôi chưa đủ, cậu không thể chỉ bảo vệ cô bằng tình yêu của cậu, thế giới của cậu quá đáng sợ để cậu có thể đưa cô vào...

- Tôi nghĩ chúng ta nên dừng ở đây. - Cô lại gạt nước mắt một lần nữa.

- Em nói vậy là sao?- Cậu ngạc nhiên hỏi An Ninh.

An Ninh đứng dậy quay người lại cúi chào cậu hai rồi nói:

- Hôm nay cậu đã mệt rồi, cậu đi nghỉ sớm đi. Sáng mai tôi sẽ mang đồ ăn sáng cho cậu. - Nói rồi An Ninh bước ra khỏi phòng nhưng bị cậu hai giữ lại.

- Nói cho hết đã, em nói dừng ở đây nghĩa là sao?

An Ninh gạt tay cậu hai ra.

- Chúng ta nên chỉ dừng lại quan hệ chủ tớ nếu không muốn cả hai phải đi quá xa, giữa chúng ta nên có khoảng cách thì hơn. Váy, giày và trang sức tôi sẽ gửi trả lại cậu sau.

- Không được, em định đi đâu bây giờ? Có phải cô đến chỗ Thiên Thành không? Lúc này tôi thấy hấn nói sẽ đợi cô, có phải cô đến đấy không? - Cậu hét lớn vào mặt An Ninh.

- Tôi không đi đâu cả, tôi muốn nghỉ ngơi. Cậu đừng áp đặt suy nghĩ của cậu lên người khác, nó sẽ chỉ làm tôi thêm mệt mỏi mà thôi. - An Ninh cố giãy giụa để thoát khỏi vòng tay của cậu hai.- Tôi không cho em đi đâu cả, tôi áp đặt cũng được, tôi ích kỷ cũng được, tôi xấu xa, độc đoán cũng không sao cả. Chỉ cần giữ được em lại, cho dù tôi có xấu xa, độc ác hơn tôi cũng sẽ làm...- Cậu khóa cửa lại rồi để chìa khóa vào trong túi áo.

- Cậu tính làm gì chứ? Cậu say quá rồi cậu hai ạ. Đừng đi quá giới hạn, hãy để tôi còn chút tôn trọng cậu.

- Em nghĩ anh sẽ làm gì? Không cần nghe những lời mắng nhiếc hay nói nặng lời của An Ninh, cậu bế cô quảng lên giường. An Ninh càng cố gắng chống cự, cậu càng giữ chặt. Cậu hôn lên cổ rồi từ từ cởi áo khoác ngoài của cô ra.- Cậu hai, tôi xin cậu, tôi xin cậu...Cơn say đã làm cậu mất kiểm soát, cậu không còn nghe thấy gì hay nhìn thấy gì. Trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: 'AN NINH PHẢI LÀ CỦA CẬU'.

...

Trong ánh đèn mờ ảo, không gian bị bao trùm bởi sự nặng nề. Cậu hai đặt tay lên trán suy nghĩ về tất cả, cậu gơ hai tay lên trước mặt rồi nhìn chăm chú vào nó. Bàn tay đẹp đẽ của cậu đã làm gì, nó đã gây ra những gì, đầu óc cậu mụ mị đi, nó như đặc lại rồi bị lấp đầy bởi lòng đố kỵ ghen ghét.

Cậu bước xuống giường rồi lặng lẽ pha một ly sữa nóng. Cậu đặt nó trước cửa phòng An Ninh, người con gái mà mới chỉ mười phút trước cậu còn coi như một thứ mà cậu muốn chiếm hữu. Mở điện thoại, cậu nhấn một tin vào máy An Ninh, tiếng tin nhắn báo, cậu đã nghe thấy nó reo khe khẽ trong phòng, cậu chắc nó đã được gửi đến máy An Ninh rồi lặng lẽ trở về phòng mình.

Chiếc cặp tóc của cô rớt trên sàn, sợi dây chuyền, chiếc giày...Bằng chứng của những tội lỗi cậu đã gây ra...Cậu nhớ lại giọt nước mắt cam chịu của người con gái yếu ớt ấy, nó khiến cậu sợ và toát mồ hôi hột. Cậu ngồi sụp xuống nền đất lạnh, chính cậu còn cảm thấy ghê tởm bản thân mình, cậu biến thành một con quái vật, một lọ mực nhem nhuốc đang cố làm vấy bẩn tờ giấy trắng...Cậu tưởng tượng lại bàn tay mình...bàn tay cậu đã chạm vào da thịt cô...ghì chặt và cố cưỡng bức nó. Cậu chạm tay lên môi mình, đôi môi đã như muốn nuốt chửng lấy An Ninh...Cảm giác vẫn còn, cái cảm giác bất lực trước những giọt nước mắt ám ảnh...những giọt nước mắt của sự nhục nhã, bất lực, cam chịu. Cậu ghê tởm chính bản thân mình, một tên bệnh hoạn, một kẻ xấu xa đáng bị trừng phạt.

9. Chương 10: An Ninh, Tôi Đã Gặp Lại Em Rồi!

Chương 10: An Ninh, tôi đã gặp lại em rồi!

- An Ninh...- Giọng ông giám đốc gọi An Ninh từ phía cửa phòng.

An Ninh giật mình khi nghe thấy tiếng gọi từ xa, đã hai năm rồi nhưng mọi thứ với cô vẫn như ngày nào. Mặc dù về ngoài, địa vị của cô lúc này không còn là cô hầu gái của Lưu gia như hai năm về trước nhưng mỗi khi đi trên đường thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng người xưa cô vẫn thất thần đi theo. Và rồi để hàng đêm lại kí ức lại ùa về vào cái ngày ấy...Cô thức dậy rồi lại ngồi một mình trong căn phòng trống trải...

- Có chuyện gì cần cần dặn tôi vậy thưa giám đốc?

- Cô giúp tôi chuẩn bị mọi thủ tục và giấy tờ liên quan đến hợp đồng lần này nhé. Khoảng một tiếng nữa chúng ta sẽ đi gặp đối tác lần này.

An Ninh giờ này là một thư ký giám đốc của một công ty mỹ phẩm K khá lớn tại Nhật. Hai năm qua An Ninh đã cố gắng sống thoát ra khỏi cái bóng của một cô hầu gái...thoát ra khỏi những ám ảnh quá khứ. Cô đã cố gắng để thay đổi mình, vốn là người có đầu óc, cộng thêm những gì cô đã học được từ Thiên Bảo hai năm về trước và sự nỗ lực không ngừng nghỉ của mình, An Ninh đã chứng tỏ được ọi người thấy năng lực của bản thân. Ngay cả diện mạo và phong cách sinh hoạt cũng thay đổi. Trước kia, cô luôn tự hào mình là một hầu gái mẫu mực, luôn luôn đặt bản thân vào những quy tắc, khuôn mẫu được đặt ra. Áp đặt tính cách và suy nghĩ của mình trong những thứ được dạy trong Lưu gia. Giờ đây, An Ninh là một cô gái trưởng thành, mái tóc dài ngang vai bồng bềnh, cặp kính cận nhỏ xinh, bộ đồ công sở thanh lịch và lối ăn nói thoải mái tự nhiên. Cô thích cuộc sống hiện tại, dường như cô tìm lại được con người thật của mình, con người mà cô đã lãng quên suốt những năm sống ở Lưu gia...

Cuộc điện thoại khẩn reo lên tại phòng thư ký, giọng phó giám đốc quen thuộc có vẻ gấp gáp bên đầu dây, và ông yêu cầu cô nói máy với giám đốc.

Sau một hồi nói chuyện với phó giám đốc, ông giám đốc gọi An Ninh vào và giao cho cô một tập tài liệu.>

- Cô mang tập tài liệu này tới cho phó giám đốc, giúp ông ấy giải quyết chuyện ở phân xưởng, có gì gọi điện cho tôi ngay. Còn việc hẹn gặp với đối tác chiều nay thì cứ để tôi lo.

An Ninh vâng lời và nhận tập hồ sơ từ ông giám đốc.

Hai năm trôi qua, hai mùa Giáng sinh trôi qua, cũng báo hiệu cho cậu, An Ninh đã xa cậu hai năm. Không biết giờ đây cô sống thế nào, cô đang là một hầu gái của một gia đình nào đó hay đang sống một cuộc sống hạnh phúc nơi nào bên một người yêu thương cô. Hai năm qua cậu chờ đợi cô, tìm kiếm cô nhưng đều vô ích, cậu tới nhà van xin cha cô cho cậu biết cô đang ở đâu, nhưng đổi lại chỉ là sự im lặng đáng sợ. Cậu hỏi tất cả những người có thể nhưng cái mà cậu nhận lại luôn là những cái lắc đầu bất lực, giống như An Ninh đã hoàn toàn biến mất khỏi trái đất vậy.

Nhìn ra ngoài phố, những con đường nước Nhật luôn đông đúc và tấp nập. Cậu đã đi qua nó biết bao nhiêu lần, nhìn ngắm những cô gái đi qua đường, cố gắng tìm kiếm cái bóng hình in sâu trong cậu. Nhưng mọi thứ đọng lại chỉ là sự hối hận muộn màng. Giá như lúc ấy cậu dừng tay lại, giá như cậu chịu lắng nghe những giọt nước mắt van xin của cô thì giờ đây cậu sẽ không phải sống trong sự dằn vặt khôn khổ này.

- Thưa cậu chủ, chiều nay chúng ta có hẹn với giám đốc của tập đoàn K cậu có cần lùi lịch hẹn không ạ? Tôi thấy cậu hơi mệt. – Người lái xe lo lắng hỏi cậu hai.- Không cần đâu, làm cho nhanh còn về nước, ngày mai là sinh nhật tròn một tuổi của cháu gái tôi, tôi không muốn bị muộn.

Người lái xe dừng lại ở một quán café nhỏ rồi nói cậu hai đợi một lát. Cậu hai chẳng mấy để ý, mọi thứ cậu quan tâm hiện giờ chỉ là công việc. Từ ngày mở công ty riêng đến nay, cậu càng bận rộn hơn với hàng tá những công việc, công việc tập đoàn Lưu gia rồi ở công ty của cậu. Cậu không cho phép mình ngừng nghỉ và thôi nghĩ ngợi, cậu nén nỗi nhớ An Ninh bằng cách luôn để bản thân bận rộn. Một năm là quá đủ, một năm như một con thiêu thân đi tìm An Ninh, cậu giống như một người điên đi tìm trong vô thức, hết lần này đến lần khác. Giờ thì cậu đã hiểu, cậu hiểu ra rằng cũng đến lúc phải buông tay, cậu nên để cho An Ninh có một cuộc sống tự do, một cuộc sống hạnh phúc.

...

Đèn đỏ ở ngã tư lúc nào cũng rất lâu, từng dòng người qua lại hối hả, bận rộn, và An Ninh cũng không ngoại lệ, cô rẽ vào một quán café mua một tách cho ông phó giám đốc...Những người xếp hàng thật đông...

- Cho tôi một cappuccino và một đen không đường, không đá và một sữa tươi. – Giọng người đàn ông đứng trước An Ninh khiến cô chợt nhớ tới cậu hai. Cậu cũng thích uống như vậy, một đen đặc không đường, không đá và kèm theo một ly sữa tươi.

An Ninh nhận cốc café của mình rồi vội vàng ra khỏi cửa hàng, cô không có nhiều thời giờ để nghĩ về những thứ vẫn vương vấn phải quên lãng...

...

Cậu nhìn ra phía đường và phát hiện ra đèn đỏ ở Nhật thật lâu, có lẽ vì người đi bộ qua đường quá nhiều hay tại đường quá dài...Thoáng có bóng người lướt qua tấm kính ô tô...Thoát nhiên cậu giật mình...Cậu mở vội cửa xe rồi chạy theo cái bóng quen thuộc luôn trong trí não cậu suốt hai năm qua...

Dòng người đông quá...và cái bóng ấy càng ngày càng xa cậu...Cậu gọi lớn:

- AN NINH!

Và rồi bóng dáng thân thuộc ấy đã chìm và biến mất vào cái dòng người...Một thoáng hi vọng rồi lại vụt mất ngay trước mắt...Có lẽ chỉ là một người qua đường có gương mặt giống An Ninh...Sao cô ấy có thể ở đây được! Cậu tự an ủi mình như vậy rồi lặng lẽ trở về xe.

...

An Ninh ngoái đầu lại, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc văng qua tai...giữa dòng người kia, cô cố tìm ra chủ nhân của giọng nói. Nhưng có lẽ cũng như những lần khác, nó chỉ là giọng nói trong tiềm thức, trong nỗi nhớ khôn nguôi của cô.

An Ninh sắp xếp hành lý vào va li gọn gàng, cô sắp có một chuyến công tác ngắn ngày cùng ông giám đốc. Đã hai năm cô không trở về quê hương nên không thể tránh khỏi những cảm xúc khó tả. Năm đầu cô rất sợ về nước, sợ phải gặp lại bạn bè và những người quen biết. Cô sợ rằng ở đất nước nhỏ bé đó sẽ có một ngày cô và cậu hai sẽ gặp nhau...Nhưng giờ đã đến lúc, đến lúc cô đứng thẳng trên đôi chân của mình, cô có thể ngẩng đầu mà tự hào rằng cô không phải là An Ninh nghèo khó của ngày xưa nữa...Duy chỉ có một

điều vẫn khiến cô không khỏi suy nghĩ trong lòng. Cô sẽ ra sao nếu tình cờ gặp lại cậu trên đường? Vẫy tay chào, chạy tới ôm hay coi như một người đứng qua đường? Nắm lấy cổ tay mình, An Ninh đã từng hận cậu đến tận xương tủy, cô hận vì cậu đã cướp đi đời con gái của cô, hận vì cậu không thể bảo vệ cô, hận vì cậu không chịu lắng nghe những giọt nước mắt của cô. Nhưng cũng có lúc, cô lại muốn bay ngay về nước để được nhìn ngắm gương mặt in đậm trong tim kia một lần, muốn được người ấy ghì chặt vào lòng và nói những lời yêu thương.

Tiếng chuông điện thoại reo lên khiến An Ninh quay về hiện tại. Là điện thoại của ông giám đốc.

- Dạ thưa giám đốc.

- An Ninh này, cô gọi điện qua bên công ty đối tác nói với họ là ngày mai tôi không thể tới chỗ họ được nhé, dưới xưởng có chút chuyện, hẹn họ vào thứ Năm. Có gì báo lại với tôi.

An Ninh lục trong tập hồ sơ ra tấm card của thư ký giám đốc bên đối tác. Rồi An Ninh nhắc điện thoại lên.

- Alô, văn phòng thư ký công ty M xin nghe.

- Chào anh, tôi là người bên công ty K tại Nhật, tôi có thể xin gặp giám đốc của anh một lát được không?- Vâng, xin cô đợi máy nhé.

Tiếng chuông chờ đợi khiến thời gian thêm dài hơn, giữa những tiếng...tút...tút...nhặt nhéo dài dằng dặc cho thấy vị giám đốc kia là một người rất bận rộn...

- Alô, tôi nghe...

Giọng nói quen quen khiến An Ninh không khỏi giật mình, trong giây lát cô lấy lại được bình tĩnh...

- Chào ông, tôi là thư ký của giám đốc công ty K tại Nhật.- Vâng, chào cô. Có chuyện gì vậy?

- Vâng, theo lịch hẹn thì 10 giờ trưa mai giám đốc của tôi có một cuộc hẹn với ông tại công ty M. Rất xin lỗi ông vì giám đốc của chúng tôi có chút chuyện đột xuất nên có lẽ lịch hẹn phải dời sang thứ Năm, vậy mong ông thông cảm và sắp xếp lại lịch hẹn được không ạ?

- Vâng, tôi hiểu, cô có thể sắp xếp một lịch hẹn khác với thư ký của tôi.

- Vâng, vậy cảm ơn ông, tôi chỉ muốn thông báo với ông điều này.

- Không có gì, vậy phiền cô liên lạc lại với thư ký của tôi.

- Vâng, cảm ơn ông, chào ông.

Cậu hai cúp máy xuống, cậu vẫn không tin vào tai mình, giọng nói bên đầu dây kia khiến cậu ngỡ ngàng. Giống như một mảnh ký ức vừa được lấp lại đúng vị trí vậy. Đã lâu lắm rồi cậu không nghe thấy giọng nói đó, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không kém phần quả quyết, âm điệu rõ ràng nhưng vẫn mềm mại. Cậu đã nghĩ đó là An Ninh của cậu, nhưng nghĩ lại, hai giọng nói đó vẫn khác nhau. Giọng của An Ninh rụt rè và thiếu tự tin hơn giọng cô gái này. Chắc tại ảo giác của cậu. Cậu tự trấn an mình bằng những suy nghĩ phủ định như vậy.

10. Chương 11: Trở Về.

An Ninh đang đứng trước cửa nhà...căn nhà đơn sơ vẫn không khác so với lần cuối cô nhìn thấy là mấy. Ông giám đốc cho cô nghỉ phép để trở về thăm gia đình, ông nói rằng ông có thể tự xử lý được công việc. Ông là một người tốt, một vị giám đốc trung niên điềm đạm, hiểu đời và sống rất tình cảm. Hai năm qua ở Nhật, nếu không có ông giúp đỡ chắc giờ này An Ninh đang phải sống chật vật ở một xó xỉnh nào đó trên đất khách...

Xách giỏ hoa quả và mấy món quà nhỏ đi về phía ngôi nhà, mọi thứ lặng im, không một bóng người...Đường như đã không có người ở đây một thời gian dài.

- Cô tìm ai vậy? – Một người phụ nữ đi ngang qua đó hỏi An Ninh.
- Dạ, cô cho cháu hỏi mấy người sống ở ngôi nhà này đi đâu cả rồi ạ?
- Họ đã không ở đây lâu rồi.
- Sao...sao họ đã chuyển đi đâu vậy ạ? Có chuyện gì xảy ra với họ vậy?
- Tôi cũng không biết. – Người phụ nữ lắc đầu rồi đi thẳng.

An Ninh ngồi gục xuống, cô không sao thốt lên được nữa. Có gì đó đang chặn lại ở cổ họng, giống như ai đó đang bóp nghẹt lấy tim, rồi dùng dao đâm vào nó hàng nghìn, hàng vạn lần. Tâm trạng An Ninh dần trở nên hoảng loạn và hoang mang. Cô không biết giờ đây mình phải làm gì, nên làm gì. Khóe mắt cay dần rồi mờ dần trong suối nước mắt tuôn dài. Giờ thì đã muộn để cứu vãn mọi thứ, cô chưa làm gì được cho cha cũng như cho hai em...Có cúi đầu lạy cả ngàn lần thì cô vẫn là đứa con bất hiếu...Tiền bạc làm gì, địa vị, danh vọng làm gì, tất cả đều giúp cô có được hạnh phúc gia đình. Nhìn hàng cây xơ xác trước cổng nhà càng khiến lòng cô xót xa, đó từng là nơi mà cha cô yêu thích nhất, những đám hoa luôn luôn đem lại sự tươi sáng cho căn nhà mục nát. Hàng ghế băng dài vẫn in mờ những hàng chữ mà An Ninh và em trai đã khắc...Tất cả đều khiến An Ninh đau lòng, đau tưởng chừng như muốn chết vậy. Tiếng chuông điện thoại reo...Là ông giám đốc...Ông muốn cô trở về khách sạn trong vòng một tiếng nữa và lấy cho ông tập tài liệu ông để quên. Cô định từ chối vì hiện tại cô không muốn làm gì cả, nhưng vì trách nhiệm cũng như bổn phận của mình, An Ninh đành xách túi về khách sạn lấy đồ cho giám đốc.

Trong phòng kín tại một khách sạn sang trọng.- Chào ông.

- Chào cậu.

Hai vị giám đốc bắt tay nhau rồi cùng ngồi xuống.

- Hôm nay ông cũng tới một mình, dường như ông luôn tự mình làm mọi việc. – Cậu nhấp một ngụm rượu nhỏ trong lúc hỏi ông giám đốc.
- Ai mà chẳng cần có trợ thủ, tôi cũng không ngoại lệ, chỉ lát nữa thôi, cô ấy sẽ tới đây, cô ấy đang giúp tôi vài việc.

Cuộc trò chuyện giữa hai người vẫn diễn ra tốt đẹp trong lúc dùng bữa trưa và đợi An Ninh tới. Cậu xin phép ông giám đốc ra ngoài một lát để nghe điện thoại...Đi ngang qua đại sảnh, cậu bắt chợt và phải một cô gái, tập giấy tờ trên tay cô rớt xuống sàn tung tóe.

- Xin lỗi, tôi không chú ý...– Người đàn ông va phải cô dường như đang nghe điện thoại nên không để ý những lời cô nói. Anh ta chỉ lặng lẽ nhặt vội xấp tài liệu lên đưa cho cô rồi đi nhanh về phía cuối sảnh. Cái dáng trông từ đằng sau ấy thật quen thuộc, dáng đi vội vàng đó đã quá quen thuộc với cô. Hai năm qua cô vẫn không thể nào quên được nó.Cộc...cộc...

Cô gõ cửa phòng rồi bước vào, ông giám đốc đang ngồi đối diện với một vị khách. Cô cúi chào vị khách và được ông giám đốc giới thiệu là thư ký của giám đốc bên đối tác. Cô bắt tay vị thư ký rồi trao tập tài liệu cho ông giám đốc.

- Xin lỗi mọi người, do đường tắc nên tôi tới hơi muộn.- Không sao, mọi việc vẫn chưa bắt đầu mà. – Vị thư ký thoải mái nói.- Cô có muốn dùng gì không An Ninh, cậu giám đốc vừa ra ngoài có chút chuyện, tôi gọi cho cô một tách cacao nóng nhé.

Ông giám đốc luôn rất hiểu cô, hai năm qua nếu không có ông cứu mang cô, coi cô như con gái thì giờ đây không biết cô ra sao. Mọi sở thích cũng như tính cách của cô ông đều hiểu rõ và cô cũng vậy, đối với cô ông không chỉ là ân nhân mà còn giống như một người chú, một người cha hết mực chăm sóc đứa con gái yếu ớt của mình. Vợ ông đã qua đời từ rất lâu, ông không có con cái cũng như người thân, ông gặp An Ninh và bắt đầu coi cô như người thân duy nhất của mình. Cô chăm sóc ông, giúp ông mọi thứ trong cuộc sống, sắp xếp lịch làm việc và thời gian biểu cuộc sống hàng ngày giúp ông, ông cũng vậy, ông giúp An Ninh học hỏi mọi thứ trong công việc, lắng nghe mọi tâm sự về cuộc sống cũng như cuộc đời sóng gió của cô. Cô thật sự cảm kích và biết ơn về những gì ông đã làm cho cô.

- Vâng, vậy cũng được ạ. – Cô gật đầu đồng ý.

- Xin lỗi mọi người, tôi đã nghe điện thoại khá lâu. – Cánh cửa đẩy ra, cậu hai bước vào.

Cậu sững người khi nhìn thấy người đang ngồi cạnh ông giám đốc. Gương mặt đã hai năm nay cậu tìm kiếm. Cậu không tin rằng mình lại nhìn thấy gương mặt đó trong hoàn cảnh này.

An Ninh nhìn thấy cậu bước vào, hình dáng mà hai năm qua vẫn luôn in đậm trong trí óc cô đang đứng trước mắt cô lúc này. Cậu vẫn vậy, vẫn phong độ như hai năm về trước. Cảm xúc lại dâng lên trong lòng, cái cảm giác ô nhục của cái đêm ấy lại ùa về khiến cô không thể kìm nén.

- Ngồi xuống đi chứ cậu Thiên Bảo, giới thiệu với cậu đây là cô Nguyễn An Ninh, thư ký của tôi.

An Ninh không dám ngẩng mặt lên nhìn cậu. Cô muốn giữ lấy sự tức giận và cảm hận của mình sau những gì cậu đã gây ra cho cô. An Ninh ngồi im chỉ lặng gật đầu xã giao một cái rồi lại tập trung vào tách cacao nóng trên bàn.

- Không ngờ ông lại có cô thư ký xinh như vậy. – Cậu nói bằng giọng mỉa mai.- Đúng đấy, ông thật có phúc...- Cậu thư ký nói xen vào.

- Đúng vậy, An Ninh đã giúp tôi rất nhiều trong công việc cũng như trong cuộc sống.

Ông quay sang phía An Ninh, và đặt miếng bánh lên trước mặt cô, miếng bánh kem đã được bỏ hết hoa quả. An Ninh nhìn thấy khe cười và cảm ơn ông.

Nhìn thấy những cử chỉ thân mật giữa hai người, cậu hai không khỏi nổi máu ghen, cậu không ngờ rằng sau hai năm cô lại thay đổi như vậy, cô thay đổi cả về ngoại hình, cách ăn mặc, đầu tóc lẫn phẩm chất. Một cô gái ngoài hai mươi lại có những cử chỉ quá thân mật như vậy với người đáng tuổi cha chú mình. Ngay cả thói quen ăn uống của cô mà ông ta cũng biết, vậy thì chắc chắn mối quan hệ giữa họ không chỉ đơn giản là thư ký và giám đốc.

- Không ngờ ông lại hiểu thư ký của mình như vậy, biết được cả thói quen ăn uống của cô ấy. – Cậu hai mỉa mai.- Hai năm làm việc cùng nhau đủ để tôi hiểu được thói quen ăn uống của thư ký của tôi chứ. Nhất lại là một cô thư ký giỏi giang và xinh đẹp như vậy.

An Ninh không nói gì, cô quá hiểu cậu hai, cậu là người ích kỷ và áp đặt nhất mà cô đã từng gặp, cậu luôn để suy nghĩ của bản thân chi phối mọi thứ, nó biến suy nghĩ của cậu thành suy nghĩ của mọi người và từ đó đưa ra những nhận xét hay kết luận trái chiều về sự việc.

Cuộc nói chuyện diễn ra rôm rả giữa Thiên Bảo, ông giám đốc và cậu thư ký, duy chỉ có An Ninh là ngồi im không nói, cô vẫn không thoát ra được những suy nghĩ về cậu hai, cô phải đối mặt với cậu thế nào khi cậu là đối tác của công ty? Cô không thể để việc tư xen vào việc công được. Nhưng, cái quá khứ giữa cậu và cô thật khó thể quên, nó ám ảnh cô trong suốt hai năm qua, đâu chỉ một sớm một chiều có thể gạt nó qua một bên để nghĩ đến việc khác.

Cô xin phép mọi người ra ngoài. Trong phòng vệ sinh, An Ninh ngắm mình trước gương, An Ninh đang hiện hữu trước mặt cô là một An Ninh cứng chạc, một An Ninh trưởng thành, hiểu đời và mạnh mẽ. Nhưng sâu thẳm trong cô, An Ninh của ngày xưa vẫn đang mập mờ ẩn hiện đằng sau tấm mặt nạ mới, và nó đang dần trỗi dậy từ khi cô nhìn thấy cậu hai. An Ninh bước ra khỏi phòng vệ sinh thì giật mình khi cậu hai đang đứng trước cửa, sắc mặt cậu không mấy thiện chí.

- Em đã ở đâu hai năm qua?

- Giám đốc Lưu hỏi gì? Tôi không hiểu.

- Đừng nói với anh bằng cái giọng đó và cũng đừng gọi anh như thế. Em có biết hai năm qua anh đã tìm em như thế nào không? – Cậu nắm lấy vai An Ninh.

- Tôi không biết anh đang nói về ai, nhưng chắc chắn anh đã nhầm người rồi. – An Ninh cố vùng thoát khỏi bàn tay cậu hai.

- Em là ai anh còn không biết sao? Em cao bao nhiêu, giọng nói em thế nào? Tên của em, làn da, đôi môi...và nhất là đôi mắt của em...dù em có lướt qua anh, anh cũng không bao giờ nhầm em với người con gái khác.

- Anh làm ơn buông tôi ra, giữa chúng ta chẳng còn gì cả, dù tôi là ai, tôi sống ở đâu cũng đâu liên quan gì đến anh. Hãy dùng những lời lẽ đó để đánh lừa các cô gái khác, nó không có tác dụng với tôi đâu.- Em nói dối, em không thể quên được anh, anh vẫn còn yêu em, yêu em rất nhiều, vì thế em không thể quên được anh đâu An Ninh ạ. – Cậu hét lớn vào mặt An Ninh.

- Bỏ tôi ra, anh làm tôi đau đấy, bỏ tôi ra...An Ninh cố gắng vùng vẫy nhưng không thể nào thoát ra khỏi cánh tay rắn chắc của cậu, cậu đẩy cô vào tường, ghì chặt lấy tay cô. Cậu áp sát mặt cậu vào mặt cô...hơi thở và mùi hương trên cơ thể cậu khiến cô càng trở nên hồi hộp.

- Em vẫn không hề thay đổi An Ninh ạ, kể cả gương mặt em, đôi mắt cũng như hương thơm trên cơ thể em.

- Tránh xa tôi ra, nếu anh không muốn tôi khinh anh thì xin anh, buông tôi ra. – An Ninh cố gắng giữ bình tĩnh và nói với cậu bằng giọng nhẹ nhàng nhất.Cậu nhìn vào mặt cô, đôi mắt ấy vẫn như xưa nhưng có điều gì đó đã thay đổi, nó toát lên vẻ dứt khoát, sự sắc bén cũng như thái độ bình tĩnh. Nó khiến cậu chùn bước, cậu biết mình nên dừng ở đó nếu không muốn hận thêm hận, cậu từ từ buông tay An Ninh ra. Cô vụt chạy, chạy trốn khỏi quá khứ, chạy trốn khỏi cảm xúc và cả sự đam mê mà cô vẫn giữ nguyên cho cậu.

Trong tình yêu chẳng ai nói trước được điều gì. Nó có thể biến mọi thứ xung quanh bạn thành màu hồng tươi đẹp hay thành màu xám đen tối u ám. Nó có thể biến một kẻ máu lạnh thành một kẻ si tình, biến một con người thành ác quỷ, biến những cái có thể thành không thể. Khi con người đã rơi vào cái giếng không đáy của tình yêu họ sẽ không biết đâu là điểm dừng, đâu là đúng đắn, họ chỉ đấu tranh để có được nó, có được tình yêu mà họ tìm kiếm, kể cả khi họ phải trở thành người như thế nào.

Đã lâu rồi cậu không uống cái thứ cay nồng xé cổ như thế. Hai năm rồi thì phải, cái cột mốc hai năm ấy gắn liền với biết bao nhiêu sự thay đổi. Cậu bỏ thói chơi bời, không rượu, không gái, cũng không phải là một cậu chủ hách dịch nữa. Cậu đã thay đổi hẳn con người mình để đợi một ngày nào đó An Ninh nhìn thấy cậu như vậy, cô có thể ngoan ngoãn quay về bên cậu. Nhưng khi cậu nhìn thấy An Ninh, cậu lại cư xử như một kẻ thiếu hiểu biết, thô lỗ và bạo lực. Hai năm qua, cậu đã chuẩn bị tất cả cho ngày cô trở về, cậu đã từng nghĩ mình sẽ từ bỏ hết sĩ diện của thằng đàn ông mà quỳ xuống cầu xin cô tha thứ cho những gì mình đã làm, rồi sau đó hai người sẽ làm lại từ đầu. Nhưng rồi giờ thì mọi chuyện chắc là chấm dứt từ đây, cô đã lựa chọn ính một cuộc sống tốt hơn, người đàn ông đó già nhưng cái cách ông ta quan tâm An Ninh hơn hẳn cậu. Khi An Ninh ở bên cậu, tất cả đều bị cậu chi phối, cậu ép cô phải nghe theo ý mình, hành hạ, sai bảo và coi cô như món đồ của riêng của bản thân. An Ninh giờ đây xinh đẹp là vậy, giỏi giang là vậy, cậu chưa từng nghĩ qua sẽ nhìn thấy An Ninh xinh đẹp như thế, suốt hai năm qua, cậu luôn chỉ giữ hình dáng một cô hầu gái tóc búi mặc đồng phục trong đầu, cậu vẫn chỉ nghĩ về cô theo cách của cậu, cậu quá ích kỷ.

Dốc cạn ly rượu rồi cậu vào phòng tắm, cậu muốn để làn nước ấm nóng kia rửa sạch những gì xấu xa, cậu không muốn nghĩ về An Ninh nữa, đầu óc cậu dần trở nên trống rỗng.Cậu bước ra khỏi phòng tắm cũng là lúc ngoài cửa có tiếng chuông. Cậu vội choàng chiếc áo rồi ra mở cửa. Người đứng trước mặt cậu giờ này là An Ninh, cô có vẻ xấu hổ khi nhìn thấy cậu với bộ dạng này.

- Sao em lại ở đây? Có chuyện gì vậy? – Cậu ngạc nhiên hỏi An Ninh.- Tôi đến để bàn chuyện công, vậy phiền giám đốc Lưu có thể mặc quần áo chỉnh tề được không ạ, tôi sẽ đợi ở ngoài này. – An Ninh ngượng ngùng tránh nhìn thẳng.

Cậu mở rộng cửa ra, ý muốn cô bước vào, An Ninh ngần ngại, cô vẫn muốn đứng đợi bên ngoài cho tới khi cậu mặc xong quần áo.

- Em có thể ngồi đợi ở phòng khách, tôi sẽ thay quần áo trong phòng tắm. – Cậu nói với vẻ lạnh lùng.

An Ninh e ngại nhưng rồi cuối cùng cô vẫn phải bước vào.Căn phòng bao phủ bởi hương thơm của cậu, nó khiến An Ninh trở nên hồi hộp hơn bao giờ hết. Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc, màn hình laptop vẫn bật, trong màn hình là một An Ninh đã bị cô quên lãng, một An Ninh với ánh mắt thuần khiết, nụ cười rạng ngời.

Cậu bất ngờ gặp laptop xuống khiến An Ninh giật mình.

- Giờ thì em có thể nói được rồi đó. – Cậu ngồi xuống đối diện với An Ninh.Cô vội vàng lấy một số giấy tờ ra rồi đặt trước mặt cậu. Cậu nhẹ nhàng rút ra hai tách trà rồi đặt trước mặt An Ninh một tách, với dáng

vẻ điềm nhiên nhất, cậu nói nửa nghiêm chỉnh, nửa giễu cợt:

- Dừng cảm xông vào hang cọp như vậy chắc là em có chuyện quan trọng lắm, nào nói đi.

An Ninh chẳng mấy để tâm đến lời Thiên Bảo nói, cô ngồi thẳng người rồi từ từ nói:

- Đây là một số giấy tờ liên quan đến hoạt động lần này. Tôi mong anh có thể đọc lại kỹ, như bữa trước tôi đã nói với giám đốc, chúng tôi dự định sẽ nhập hàng vào cuối tháng sau. Nhưng do khâu sản xuất và đối tác trước có chút vấn đề nên mong anh có thể dời ngày chuyển hàng sớm hơn.

Cậu cầm tập giấy tờ lên xem qua một lượt rồi ngược lên nhìn An Ninh.- Phải nói thế nào nhỉ, từ trước tới nay tôi luôn có nguyên tắc là không bàn việc với thư ký, mọi chuyện tôi đều trực tiếp giải quyết với giám đốc của em, và tôi cũng đã quen với việc đó. An Ninh bình thản.- Mong anh thông cảm, giám đốc của chúng tôi vừa lên máy bay trở về Nhật một tiếng trước, ông ấy nói sẽ gọi điện cho anh ngay khi đặt chân xuống sân bay.

- Vậy sao không để tới lúc ấy rồi giải quyết. Dù sao cũng chỉ là vài tiếng, hơn nữa đó là lô hàng trị giá hàng trăm tỉ.

An Ninh bắt đầu kiềm chế với những lời nói châm biếm của cậu hai.- Tôi được giám đốc của tôi ủy thác tới làm việc với anh, chỉ là đưa cho anh một vài giấy tờ cần thiết, thương thảo với anh về những vấn đề nằm trong quyền hạn của mình. Tôi nghĩ tôi không đi quá giới hạn và bổn phận của bản thân. Vì thế mong anh thiện ý hợp tác.

Cậu hai nhún vai, cười vẻ hờn dỗi:

- Thôi được, nói đi, xem quyền hạn của em có những gì và tới đâu.

An Ninh đưa cho cậu những giấy tờ cần thiết mà cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng.- Đây là hợp đồng và một vài điều khoản mà tôi đã soạn ra, ngoài ra còn mẫu đơn hàng, số lượng và giá cả. Anh có thể xem xét kỹ rồi đưa ra ý kiến.

Cậu xem qua một lượt rồi đặt nó trước mặt An Ninh.

- Nhiều đây chưa đủ, chúng ta không chỉ biết nhìn nhận mặt hàng và nguyên liệu nhập vào trên giấy tờ. Như vậy là thiếu thực tế. Ngày mai cô tới văn phòng của tôi, chúng ta sẽ xuống kho và cô có thể kiểm tra kỹ lại lô hàng trước khi nhập.

An Ninh gật đầu tỏ vẻ xuôi xuôi nhưng rồi cô lại đưa ánh mắt e ngại nhìn cậu. Cậu hiểu An Ninh đang nghĩ gì, cậu đặt vào tay cô tách trà nóng rồi hỏi:

- Em ngại điều gì sao? Cứ nói ra, không phải ngại đâu. An Ninh ngập ngừng một lúc rồi quyết định không nói, cô cầm áo khoác của mình rồi đứng dậy:

- Không có việc gì cả, vậy cứ quyết định theo ý của anh, ngày mai tôi sẽ tới công ty anh lúc 9 giờ 30.

An Ninh cúi đầu chào cậu ra về. Cô rất muốn hỏi cậu nhiều thứ nhưng ngại không dám hỏi. Cô muốn biết vì sao cậu không ở Lưu gia như trước mà lại ở một căn hộ chung cư nhỏ? Cô muốn biết vì sao cậu không làm cho tập đoàn Lưu mà lại mở công ty riêng? Và hơn hết, cô muốn biết vì sao cậu lại giữ hình ảnh của An Ninh ngày xưa hay chỉ là tình cờ đặt nó lên màn hình laptop?...Cô lững thững bước đi với bao mối băn khoăn trong lòng, mọi thứ dường như không ăn khớp với nhau càng khiến An Ninh đau đầu hơn. Cô rảo bước nhanh hơn, như muốn càng xa cậu càng tốt để lòng thôi không bị xao động lần nữa.

Sáng hôm sau, An Ninh đứng trước cửa công ty Thiên Bảo, cô lưỡng lự một hồi lâu rồi cũng quyết định bước vào. Anh chàng thư ký hôm trước nồng nhiệt đón chào, anh ta là một người khá dễ chịu và rất cởi mở. Trong lúc chờ đợi Thiên Bảo tới, anh giới thiệu cho An Ninh một số vấn đề liên quan đến lô hàng cũng như nguồn gốc của chúng, và cũng không quên trò chuyện đôi chút về bản thân anh và về ông chủ của mình.

- Cô An Ninh đây là thư ký đối tác đầu tiên mà giám đốc chịu hợp tác đấy. – Anh đặt trước mặt An Ninh một tách café nóng rồi tiếp tục. – Mời cô, ở công ty này tôi là người pha café ngon nhất đấy.

An Ninh mỉm cười nhận lấy tách café ấm nóng từ tay người thư ký. Hơi ấm từ tách café giúp cô bớt căng thẳng hơn.

- Cảm ơn anh, café ngon lắm. Tôi vẫn chưa biết tên anh, vậy...

Cậu thư ký mỉm cười đặt tách café xuống rồi tiếp lời:

- Tôi là Hoài Nam, cứ gọi tôi là Nam là được rồi. Cô An Ninh qua Nhật được bao lâu rồi? Hay cô sống bên đó từ nhỏ. An Ninh giật mình khi nghe câu hỏi đó của Hoài Nam.- Tôi qua đó lâu rồi nên cũng không nhớ là khi nào và bao lâu nữa.

Nam gật gù, rồi chợt nghĩ ra điều gì đó nên anh lại hỏi:

- Không biết cô An Ninh có em gái hay chị gái không?

An Ninh cười rồi hỏi:

- Tôi không có chị gái, tôi là con cả, dưới tôi có một em trai mười tám tuổi và một em gái gần mười hai tuổi. Nhưng...sao anh lại hỏi như vậy?

- À, tại vì lần đầu gặp cô, tôi đã thấy rất quen, cô giống người yêu giám đốc quá. Nhưng khi hỏi, anh ấy chẳng nói gì cả.

- Người yêu giám đốc?

- Vâng, giám đốc có để một bức ảnh trên bàn làm việc, người đó giống cô An Ninh lắm, chắc là người yêu của giám đốc, tôi chưa bao giờ nghe thấy anh ấy nhắc đến cô ấy, nhưng mà ảnh quý bức ảnh đó lắm. An Ninh thoáng xao động, nhưng cũng không kém phần căng thẳng, cô không muốn ai biết về quá khứ giữa cô và cậu hai. Và cô cũng không muốn biết thêm điều gì về cậu. Cô cần giữ lửa hận trong lòng hơn là những điều khiến trái tim cô dao động.

Cậu đẩy cửa bước vào và không mấy ngỡ ngàng khi thấy An Ninh. Chưa bao giờ cô thấy đáng vẻ nghiêm túc và bận rộn của cậu, cậu dường như là một người khác trong công việc, một người phân biệt rõ ràng giữa chuyện tình cảm và chuyện làm ăn.

Cậu đưa An Ninh xuống kho hàng và đưa cho cô xem mẫu đơn hàng cùng những số liệu về thành phần cũng như đặc tính của từng mã hàng. An Ninh cũng mải ghi ghi chép chép, cô dần dần thấy thoải mái và quen hơn với công việc mà không còn nghĩ đến chuyện giữa hai người.

Sau khi xem xét kĩ càng từng kiện hàng, An Ninh cùng cậu hai trở về văn phòng hoàn thành nốt những thủ tục chuyển giao còn thiếu.

...

Bà chủ đến, được thông báo cậu đang bàn công chuyện với đối tác. Bà đành phải đợi cậu ở phòng chờ. Hoài Nam mang cho bà một tách trà giúp bà làm ấm người và giết thời gian. Cậu ngồi xuống đối diện với bà, e dè hỏi:

- Bữa nay phu nhân tới thăm giám đốc hay có chuyện gì ạ?

Bà đặt tách trà xuống bàn.- Tôi có hẹn với mấy người bạn, họ sẽ giới thiệu con gái họ cho Thiên Bảo. Đã đến lúc nó lấy vợ rồi. – Bà cười nhạt với vẻ kiêu hãnh của một người quyền lực.

Hoài Nam gật gù, cậu đã biết trước điều đó, cậu nhìn về phía về phía phòng Thiên Bảo rồi nhìn xuống đồng hồ.

- Chắc cũng sắp xong rồi ạ, phu nhân có cần tôi thông báo với giám đốc không ạ?

Bà lắc đầu và muốn ngồi đợi cho đến lúc cậu xong việc. Bà thừa biết nếu báo cho cậu biết bà tới thì cậu sẽ lấy lý do này nọ để chống chế và từ chối đi với bà.

...Công việc cũng đã hoàn thành kha khá, An Ninh sắp xếp tài liệu vào cặp rồi khoác áo xin phép cậu ra về.

- Vậy tôi sẽ soạn lại bản hợp đồng và thống nhất mọi thứ với giám đốc của tôi. Ngày mai tôi sẽ fax lại cho anh một bản và ngày kia chúng ta sẽ chính thức ký hợp đồng.

Cậu gật đầu tán thành rồi ngập ngừng hỏi An Ninh:

- Chiều nay em có bận gì không An Ninh?

Cô ngạc nhiên khi cậu hỏi điều đó.

- Có chuyện gì vậy?

- Nếu em rảnh, anh có thể mời em bữa tối được không? Cậu hơi cười khi thấy vẻ căng thẳng trên nét mặt An Ninh.

- Không có gì đâu, chỉ là mời đối tác đi dùng bữa thôi. Anh hứa là sẽ không nhắc gì đến chuyện của hai chúng mình cả, ok? An Ninh thở nhẹ nhưng vẫn chưa hết căng thẳng, cô gật đầu đồng ý và làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể.

Cậu mở cửa cho cô rồi đưa tay mời cô ra trước. Nhưng cô sững người khi nhìn thấy bà Lưu đang ngồi ở phòng chờ. Cậu tò mò ngó mặt ra, hai người sững người một lúc rồi An Ninh cũng quyết định bước ra. Cô lấy hết can đảm đi đến trước mặt Hoài Nam và cố tỏ vẻ không biết bà Lưu.

- Tôi đi trước, hẹn gặp lại anh vào ngày ký hợp đồng.

Hoài Nam bắt tay cô và không quên giới thiệu bà Lưu với An Ninh:

- Đây là Lưu phu nhân, mẹ của giám đốc chúng tôi.

An Ninh quay qua cúi chào bà một cách lịch sự rồi chỉ chờ bà gật đầu là cô có thể thoát ra khỏi nơi này ngay lập tức.

- Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ, tôi trông cô rất quen.

Giọng nói của bà Lưu khiến An Ninh hơi run. Đã hai năm rồi nhưng ám ảnh về những gì bà gây ra cho cô vẫn khiến cô run sợ.

- Không, đây là thư ký của công ty K, một công ty đối tác của con tại Nhật. Mẹ không biết cô ấy đâu. Bà Lưu vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ để nhìn An Ninh, nhưng bà chợt nhớ ra điều gì đó liền quay qua nói với cậu hai: - Tối nay mẹ đã hẹn bạn mẹ rồi, chúng ta đi thôi không muộn. Con phải chuẩn bị cho tốt đấy, con gái của cô ấy rất hợp với con. - Bà khoác tay cậu hai ý muốn cậu đi ngay nhưng cậu bỏ tay bà ra rồi đứng về phía An Ninh. - Hôm nay con không đi được, con phải dùng bữa với đối tác.

Bà đưa mắt nhìn An Ninh, ánh mắt nẩy lửa và thù hận của bà vẫn không khác gì hai năm về trước. Đối với bà, bà chỉ chấp nhận những cô gái mà bà đồng ý được tiếp cận con trai mình, bà luôn lo lắng những người phụ nữ đến với con trai mình đều vì mục đích vụ lợi.

- Không thể để hôm khác được sao con? Khó khăn lắm mẹ mới sắp xếp được lịch hẹn với cô ấy.

- Cô ấy ở trong nước, còn đối tác của con ở nước ngoài, vậy bên nào quan trọng hơn?

- Chẳng lẽ vì không đi dùng bữa với họ mà họ không ký hợp đồng với con sao? - Bà Lưu quay qua nhìn An Ninh với ánh mắt đầy ẩn ý.

- Vậy chẳng lẽ con không đi với mẹ thì con sẽ không lấy được vợ sao? - Cậu cũng chẳng ngại mà nói lại.

11. Chương 12: “xin Em, Anh Cần Phải Biết!”

Chương 11(tiếp)

Bà Lưu không tìm được cơn tức giận, bà quắc mắt nhìn An Ninh tỏ vẻ không thích.

- Thôi, anh đi với mẹ đi, chúng ta sẽ dùng bữa vào hôm ký hợp đồng cũng được.

- Đúng đấy giám đốc, hay để tôi mời cô ấy đi, giám đốc đi cùng phu nhân đi.

An Ninh nhìn cậu, cô hiểu cậu không muốn đi cùng bà chủ, từ trước đã vậy, mỗi lần cậu đi cùng bà, cậu đều nhờ An Ninh gọi điện rồi viện cố đó mà chuồn. Nhưng giờ thì đã khác, cô không phải là hầu gái của cậu, cũng chẳng phải là cái gì của cậu, vì vậy cô không nên xen vào cuộc sống của cậu. Cuối cùng thì cậu đành cùng mẹ tới chỗ hẹn. Cậu ngoái lại nhìn An Ninh với vẻ luyến tiếc, bắt chợt cậu giơ tay ra dấu hiệu

gọi điện thoại, dấu hiệu mà cô đã quá quen thuộc. An Ninh chợt hiểu ra cậu hai muốn mình giúp, cô gạt đầu rồi lặng nhìn cậu hai đi theo bà Lưu ra khỏi công ty.

Chương 12: “Xin em, anh cần phải biết!”

8 giờ 30. Cậu đợi điện thoại từ An Ninh trong khi các mẹ vẫn đang thao thao bất tuyệt về những đứa con gỏi giang của mình. Cậu chẳng mấy để ý đến cái cô được gọi là vợ tương lai của cậu kia mà chỉ nhắm nhẹ chực chờ cho điện thoại kêu để rồi thoát khỏi cái chỗ nhàm chán và nhạt nhẽo này.

8 giờ 35.

...

8 giờ 40....

Cậu bắt đầu hết kiên nhẫn, cậu không biết cái miệng của mình còn phải cười đến khi nào nữa trong khi hai mẹ thì cứ nói như thể cả một thế kỷ chưa gặp nhau vậy. Lúc này đây, cậu không thể nghĩ gì khác ngoài An Ninh, cậu muốn gặp cô ngay lập tức, dường như nỗi nhớ càng nhân lên gấp ngàn gấp vạn lần theo từng phút. Không hiểu sao cậu lại nhớ cô đến thế, nhớ đến phát điên, chỉ muốn chạy ngay khỏi nơi này để đến bên cạnh cô, quỳ xuống và nói lời xin lỗi mong cô tha thứ. Rồi hai người sẽ làm lại từ đầu.

Cuối cùng thì điện thoại cũng đổ chuông, là số của HoàiNam. Cậu mừng hụt nhưng cũng xin phép mọi người ra ngoài.

- Alô, HoàiNam.- Giám đốc à, đi thôi, lúc này thấy anh ra hiệu là tôi hiểu ngay...Chắc anh chán lắm hả?

- An Ninh đâu?

- Hả, cô ấy vừa đi rồi, tôi đã mời cô ấy ăn.- Cô ấy đi đâu? Cậu có biết không?

- Này, giám đốc, tôi là người cứu anh đấy, sao anh chỉ hỏi về An Ninh thế hả?

- Tôi xin lỗi, lúc khác tôi sẽ mời cậu một bữa, nhưng giờ thì cậu hãy cho tôi biết An Ninh đã đi đâu, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.

- Lúc này cổ nhận được điện thoại của ai đó và đã đi rồi, thấy cổ có vẻ vui lắm. Hình như là tới Nhà hát Lớn thì phải...

HoàiNamsói chưa hết câu bên máy kia đã chỉ còn nghe thấy những tiếng tút...tút nhạt nhẽo. Anh khẽ nheo mắt ngán ngẩm ông chủ của mình rồi kéo khóa áo lên đi tiếp trong thời tiết ngày càng lạnh.

...

Giữa quảng trường Nhà hát Lớn đông đúc, ánh đèn trên cây thông làm sáng bừng không gian khiến mọi vật trở nên ấm cúng hơn. Từng đôi tay trong tay chậm chậm đi trên đường, đôi lúc còn dừng lại để trao nhau những nụ hôn nồng thắm. Cậu chạy như bay để tìm kiếm hình bóng thân thương, quá đông để cậu có thể quan sát thấy mọi thứ. Rồi thì bóng dáng ấy cũng hiện ra trước mắt cậu, một mình ở một nơi đầy ánh sáng huyền ảo. Trông nó càng lúc càng lộng lẫy hơn, cậu chạy, chạy tới gần nó mặc cho dòng người có xô đẩy. Nhưng rồi, cái bóng ấy đang ôm một người khác, ngay trước mặt cậu. Cậu đứng như chôn chân ở đó nhìn họ ôm nhau, ôm nhau thật chặt. Người đàn ông cao lớn...

Cậu đợi Thiên Thành trước cổng nhà, căn nhà thật lộng lẫy khác hẳn với căn nhà mà cậu đang ở. Lúc cậu còn ở đây, mọi thứ đối với cậu thật quá bình thường, căn nhà bình thường, người làm bình thường, bảo vệ bình thường và cả tiền cũng chẳng là gì. Cậu đã từng sống như một kẻ ngụ trên tiền, vung nó ra mà không thương tiếc, tiêu nó như một kẻ lỗ mãng chẳng cần biết đến giá trị của nó. Nhưng giờ đây, cậu đang làm để có được nó, cậu biết quý trọng những gì mình đang có, nhìn ngôi nhà với sự ngưỡng mộ và tham vọng rồi một ngày cậu sẽ có được một cơ ngơi như vậy. Cậu lại nghĩ tới An Ninh, cậu hạnh phúc vì ngôi nhà này cho cậu biết thế nào là tình yêu thật sự, nó mang An Ninh đến cho cậu, giúp cậu hiểu ra mọi thứ khi đánh mất. Đồng hồ đã điểm 12 giờ, đã quá muộn để An Ninh và Thiên Thành ở bên nhau, trong lòng cậu lại rạo rực lên cảm xúc khó tả. Cậu nghĩ ra đủ thứ có thể xảy ra giữa hai người đó, cậu tức giận khi nghĩ đến Thiên Thành và An Ninh hạnh phúc bên nhau, còn cậu thì đứng đây tự dằn vặt bản thân trong quá khứ. Tiếng ô

tô tiến lại gần, cái bóng dáng thấp thoáng ấy dần hiện ra sau tấm kính. Cậu tiến lại phía chiếc xe trước sự ngạc nhiên của cậu út.

- Anh hai, khuya rồi, có chuyện gì mà lại tới vào giờ này?
- Tôi có chuyện muốn nói với cậu. – Cậu hai cố giữ bình tĩnh.
- Có chuyện gì vào nhà nói được không? – Cậu út khẽ nheo mắt.
- Không, chuyện này phải nói riêng, tôi và cậu đi chỗ khác nói chuyện.
- Em vừa xuống khỏi sân bay, có gì để mai nói được không? Em hơi mệt.
- Vừa xuống khỏi sân bay ư? Yên tâm, không mất nhiều thời gian của cậu đâu. – Cậu hai cười mỉa mai.

Cậu út đồng ý và mở cửa xe cho cậu hai, chiếc xe lao vút đi nhanh như chớp.

Chiếc xe dừng lại ở ven một con sông lớn dưới chân cầu. Giờ này đã quá muộn nên chẳng có ai qua lại. Không khí nặng nề dần bao phủ quanh hai người. Cậu út chẳng mấy khi nói chuyện với anh mình, đơn giản là chẳng có chuyện gì để nói. Hai năm nay, anh Thiên Bảo bận mở công ty, cộng thêm việc anh dọn ra ở riêng nên rất ít gặp. Còn cậu thì cũng có những dự án làm phim riêng của mình nên cũng ít khi ở nhà, vì vậy hai năm qua họ gặp nhau cũng chỉ được đôi ba lần.

- Có chuyện gì anh nói đi.
- Lúc này, cậu gặp An Ninh đúng không?

Cậu ngạc nhiên trước cậu hỏi của Thiên Bảo, nhưng giữa cậu và An Ninh chẳng có gì phải giấu giếm, cậu nói thẳng.

- Đúng, em gọi điện về biết cô ấy về nước công tác.
- Cậu biết số điện thoại của cô ấy? – Vâng.
- Bao lâu rồi? Cậu qua lại với cô ấy bao lâu rồi?
- Gì mà qua lại chứ? Em vẫn liên lạc với cô ấy từ khi cô ấy bỏ đi...

Nghe nói đến đây, Thiên Bảo lao tới túm lấy cổ áo Thiên Thành rồi gất lên:

- Sao mày không cho tao biết? Mày biết là tao đã tìm cô ấy khổ sở thế nào? Mày biết, mày vẫn gặp cô ấy mà lại không cho tao biết? Thằng chó, mày định giở trò gì, mày định cướp cô ấy khỏi tao ư? Tại sao? Tại sao mày lại làm như thế?

Cậu út gạt tay Thiên Bảo ra, rồi dựng lại cổ áo. Bỗng nhiên cậu vung tay đấm Thiên Bảo một cái khiến Thiên Bảo mất đà ngã xuống đất.

- Vì sao à? Vì tôi muốn bảo vệ An Ninh khỏi tên khốn như anh. Anh không nhớ mình đã làm những gì với An Ninh hay sao mà còn dám lên mặt chửi tôi? Anh không thấy mình Sở Khanh và quá ích kỷ sao?

Thiên Bảo vùng dậy đấm lại Thiên Thành, máu từ khóe miệng Thiên Thành chảy ra, cậu lao tới túm lấy cổ áo anh trai mình rồi đẩy anh xuống nền đất lạnh.

- Tốt hơn hết hãy quên An Ninh đi, đừng khiến cô ấy khổ thêm nữa, hai năm qua cô ấy phải gánh chịu đã quá đủ. Đừng bắt tôi phải ra tay khi tôi còn coi anh là anh trai của mình. Tôi biết, công ty của An Ninh đang hợp tác với công ty của anh. Hãy cẩn thận hành động của mình với An Ninh, anh mà còn dám động đến một sợi tóc của cô ấy lần nữa...tôi sẽ không tha cho anh đâu!Cậu buông Thiên Bảo ra rồi lên xe phóng đi mất, để lại Thiên Bảo với hàng vạn câu hỏi trong đầu. An Ninh đã xảy ra những chuyện gì trong hai năm qua, cô ấy đã phải chịu đựng những điều khủng khiếp gì mà cậu chưa biết? Câu nói của Thiên Thành càng khiến cậu thêm rối hơn. Đường như mọi thứ đã đi quá xa với những gì cậu nghĩ. Nó không chỉ đơn thuần như vẻ bên ngoài của nó và còn ẩn chứa sự mất mát to lớn khác bên trong. Cậu bóp trán suy nghĩ, trong ký ức của cậu hình như vẫn chưa đủ, nó không thể lý giải được sự ra đi đột ngột của An Ninh hai năm về trước.

An Ninh ngồi trước mặt cậu, cậu nhìn cô không chớp mắt. Cô vẫn đang mải miết hoàn chỉnh những điều khoản cuối cùng trong bản hợp đồng mà chỉ vài phút nữa hai bên sẽ bắt tay nhau ký. Lúc này đây, trong đầu cậu chỉ nghĩ tới An Ninh, nghĩ tới những gì mà Thiên Thành nói tới hôm trước. Cậu không sao thôi nghĩ về nó được, dường như cậu là người ngoài cuộc không hề biết một chút gì về quá khứ đó. Mẹ của cậu, người đàn bà đầy quyền lực, độc tài và dám làm mọi việc ấy đã gây ra những gì? Phải chăng người con gái đầu tiên mà cậu yêu cũng ra đi đột ngột vì điều đó? Đầu cậu như muốn nổ tung, không thể tập trung công việc được.

- Cậu Thiên Bảo...

Giọng ông giám đốc gọi khiến cậu giật mình.

- Vâng.

- Bản hợp đồng đã xong, cậu xem kỹ lại rồi hãy ký nhé.

Ông đưa cậu bản hợp đồng, cậu đọc qua một lượt rồi ký. Công việc đã hoàn thành, An Ninh cùng ông giám đốc sửa soạn chuẩn bị ra về.- Khi nào thì ông về Nhật? – Cậu bắt chợt hỏi ông giám đốc, đó là cái có tốt nhất để cậu có thể biết được khi nào An Ninh trở lại Nhật.

- Chắc độ chiều mai tôi và cô An Ninh sẽ bay về Nhật, tôi cần giải quyết vài vấn đề còn lại dưới xưởng.

Cậu nhủ mảy mủ ý không vừa ý, An Ninh nhìn cậu, cô hiểu rằng cậu đang đắn đo điều gì đó.

- Tôi e là chúng tôi cần cô An Ninh ở lại đây một thời gian, mong ông hiểu giúp.

Ông giám đốc có vẻ không hiểu ý của cậu, mà chính cậu cũng chẳng nghĩ ra lý do gì có thể thuyết phục ông ấy để An Ninh ở lại. Cậu cười xòa rồi bắt tay ông giám đốc.

- Thôi, vậy thế này, hai người cứ về Nhật trước, có việc gì liên quan đến lô hàng hay khâu vận chuyển thì tôi sẽ qua đó thông báo với các ông sau.

Ông giám đốc không mấy để ý đến biểu hiện khác lạ của cậu, ông cười giòn và vỗ vai cậu ra dáng rất hài lòng. Ông khoác áo lên rồi đưa áo cho An Ninh, ông cầm giúp cô tập tài liệu và kiên nhẫn đợi cô mặc xong áo khoác.

Cậu hai quay mặt đi, cậu không muốn nhìn cái cảnh An Ninh quá thân mật với giám đốc của mình, cái cách ông ta nhìn cô như thể đang nhìn người yêu của mình với ánh mắt trìu mến vậy, thật lố bịch và khó chịu.

Tối hôm ấy, cậu đứng đợi Thiên Thành trước cửa. Cũng như hôm trước, cậu út về nhà khá muộn. Từ khi trở thành đạo diễn nổi tiếng, cậu luôn bận rộn với công việc của mình, những dự án làm phim, liên hoan phim cho đến những buổi party thân đêm suốt sáng cùng những diễn viên người mẫu xinh đẹp.

Tiếng còi xe của Thiên Thành vang lên từ phía xa khiến Thiên Bảo giật mình. Cậu hiểu được ánh mắt ngán ngẩm của Thiên Thành qua lớp kính kia, cậu biết Thiên Thành không hề muốn gặp cậu.

- Anh tới đây làm gì? Giữa chúng ta còn gì để nói sao?- Thiên Thành, anh biết lần trước là anh sai, nhưng anh xin em, anh cần biết những năm qua An Ninh đã xảy ra chuyện gì.- Tất cả đã quá muộn để biết, khi biết được thì anh tính làm gì? Hận mẹ hay là tới quỳ trước chân An Ninh xin tha thứ? Tránh ra cho tôi vào nhà, tốt nhất anh hãy quên An Ninh và cái quá khứ hai năm về trước đi. Như vậy An Ninh và anh mới có thể sống tốt được.

Nói rồi cậu rồ ga chuẩn bị phóng xe qua cổng. Nhưng...Thiên Bảo đã quỳ xuống, ngay trước đầu xe cậu. Đây là lần đầu tiên cậu thấy anh mình như vậy. Đối với cậu hai, cái tôi của mình luôn là quan trọng nhất. Chính vì vậy, dù cậu có chơi bời hay trăng hoa thế nào, lòng tự trọng của cậu cũng không hề bị sút mẻ hay lung lay. Nhưng, giờ đây, cậu đang quỳ xuống, quỳ xuống để cầu xin đứa em của mình, vứt bỏ cái tôi, vứt bỏ lòng tự trọng để có thể chuộc lại những lỗi lầm trong quá khứ.- Tôi quỳ xuống đây để xin cậu, xin cậu hãy cho tôi biết. Dù tôi có hận mẹ hay tôi có phải quỳ xuống xin An Ninh tha lỗi...Tôi vẫn muốn biết, hãy nói cho tôi hay để sau này tôi biết phải sống thế nào, phải sống ra sao. Nếu không cả cuộc đời này tôi sẽ sống trong dần vệt mắt.

Cậu út thở dài và có vẻ xuôi xuôi trước sự chân thành của anh trai mình. Cậu mở cửa bước xuống xe.

- Tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng với một điều kiện, dù có chuyện gì xảy ra, nếu anh làm cho An Ninh khóc một lần nữa, tổn thương một lần nữa, thì tôi e rằng giữa chúng ta không còn tình anh em nữa. Thiên Bảo gạt đầu, cậu chú ý lắng nghe từng lời Thiên Thành nói.

- Sau khi anh từ Nhật trở về, mẹ đã biết giữa anh và An Ninh có điều gì đó khác lạ. Mẹ cố gắng kiếm một việc ở Singapore để đẩy anh sang đó vài tháng, trong thời gian đó, mẹ sẽ loại bỏ An Ninh. An Ninh dần tránh gặp mọi người, cổ thường khóc trong phòng một mình vào buổi tối và bị xa lánh. Một tháng sau khi anh xuất ngoại, An Ninh báo cho tôi rằng cô ấy đã có thai với anh. Lúc đó tôi mới biết...ngay lúc ấy tôi đã muốn bay qua Singapore để giết chết anh...Nhưng An Ninh đã quỳ xuống cầu xin tôi tha cho anh và muốn tôi giúp cô ấy trốn khỏi nơi này. Tôi khuyên cô ấy nên bỏ đứa bé đi, nhưng cô ấy cứng đầu nhất quyết phải sinh ra nó. Mọi sự vỡ lở khi mẹ phát hiện ra An Ninh có những biểu hiện lạ. Khi kế hoạch sắp sửa hoàn thành thì lại bị mẹ phát hiện. Bà biết đó là con của anh nhưng khẳng khái nói rằng cổ đã có bầu với một tên bảo vệ nào đó rồi nói cô vi phạm hợp đồng. Tôi không thể làm gì lúc đó, hôm đó là ngày tôi bảo vệ đồ án tốt nghiệp, tôi đã không thể ở nhà để bảo vệ cổ. Khi trở về nhà, tôi thấy An Ninh đang ngồi ngoài cổng. Anh có biết trông cô ấy như thế nào không? Chỉ một bộ đồ, không áo khoác, không hành lý, không tiền bạc, không giấy tờ tùy thân. Khi gặp tôi, cô ấy vẫn nở nụ cười thật tươi, người cô ấy run lên vì lạnh, chân cô ấy, tay cô ấy, môi cô ấy tím tái đi vì đã ngồi ngoài trời lạnh quá lâu. Tôi lại muốn tìm anh, tôi muốn xác anh, bấm vào anh ra thành trăm mảnh. Tôi cũng hận mẹ, hận vì sao bà lại đối xử với An Ninh không chút tình người như thế. Bộ dạng nhếch nhách thảm hại đáng thương đó của An Ninh cho đến giờ vẫn là sự ân hận lớn nhất của tôi. Sau đó, An Ninh phải nằm viện vì tình trạng sức khỏe và đứa con trong bụng. Ngày nào tôi vào thăm cô ấy là cô ấy hỏi tôi anh đã về chưa và dặn tôi không được cho anh biết cổ đang trong viện. Cổ không muốn trở thành vật cản trong cuộc sống của anh. Hai tuần sau, một vị luật sư tới đưa cho cô ấy một tập tài liệu. Lúc tôi đi lấy nước trở về phòng thì không thấy cổ ấy đâu. Chỉ thấy đồng giấy tờ rơi dưới sàn và một xấp tiền, rất nhiều tiền. Đó là giấy tờ đồng ý bỏ đứa bé và cắt đứt mọi liên hệ với Lưu gia...hơn nữa...anh và mẹ đã ký. Tôi đã đi tìm nhưng không thấy cổ, suốt một thời gian dài sau đó, tôi đã tìm kiếm cô ấy khắp nơi, khắp các bệnh viện nhưng đều vô ích. Nửa năm trở lại đây, trong một lần qua Nhật quay phim, tôi đã gặp lại An Ninh trong vai trò của một cô thư ký. Cũng như anh đã thấy. – Nói đến đây, Thiên Thành không thể nén cơn tức giận, cậu đập tay vào cửa kính. Vậy là bao năm qua, Thiên Bảo chỉ như một con rối trong tay mẹ, cậu không ngờ một người đàn bà như vậy lại có thể độc ác và phũ phàng đến như thế. Cậu định xông vào nhà nhưng bị Thiên Thành giữ lại.- Anh tính làm gì?- Tôi phải làm rõ điều này với mẹ.

- Anh bị điên sao? Anh thử nghĩ xem, vì sao mẹ lại làm như vậy? Bà phải quản lý cả một Lưu gia, bà cũng chỉ vì Lưu gia nên mới làm như vậy. Mọi người sẽ nghĩ thế nào nếu như An Ninh mang trong mình đứa con của anh? Mọi người sẽ nghĩ thế nào khi một hầu gái lại là thiếu phụ nhân của Lưu gia khét tiếng? Mẹ cũng chỉ vì cái nhà này nên mới phải làm như vậy.

- Nhưng có gì cũng phải đợi tôi về rồi muốn làm gì thì làm...

- Đợi anh về? Đợi anh về thì giải quyết được gì khi anh chỉ làm mọi việc trở nên rối hơn. Anh có tự tin lúc đó anh bảo vệ được An Ninh không? Hay lại để cô ấy ra đi đau đớn như cô hầu gái trước của anh? Nghĩ lại đi Thiên Bảo, giờ thì anh biết hết mọi thứ, nhưng không nhất thiết phải đào bới nó lên lại từ đầu, nó sẽ chỉ gây ra đau đớn và tổn thương cho tất cả mọi người mà thôi. Cậu ngồi sụp xuống, cậu không thể làm gì sao? Sao cậu lại bất lực thế này? Cậu không thể bảo vệ người con gái mình yêu, cũng không thể dùng cảm yêu cô. Cậu không biết mình nên làm gì và phải làm gì lúc này. Thứ duy nhất mà cậu làm được chỉ là ngồi đây, ngồi đây và hối hận về tất cả những gì mình đã làm, đã gây ra cho An Ninh. Nước mắt tuôn rơi, cậu đang khóc, khóc vì cái gì? Khóc vì thương An Ninh hay vì sự bất lực của bản thân? Khóc vì mọi thứ đã quá muộn, cậu đã không còn đủ tư cách để nắm lấy tay An Ninh một lần nữa.

Ánh đèn căn phòng nhỏ của An Ninh vẫn sáng, ánh sáng yếu ớt và cô đơn, cậu đã đứng đây bao lâu rồi nhỉ? Chính cậu cũng chẳng biết nữa. Cuối cùng thì cậu cũng nói hết mọi việc với Thiên Bảo, có lẽ điều đó sẽ đưa tình cảm của cậu vào ngõ cụt. Chính cậu cũng chẳng hiểu vì sao bản thân mình lại làm như vậy, có lúc cậu muốn giữ An Ninh cho riêng mình, chôn cái bí mật ấy xuống mồ để An Ninh có thể là của cậu. Nhưng khi thấy Thiên Bảo quỳ xuống, cậu lại mũi lòng, cậu nghĩ đến mình, cậu tự đặt mình vào hoàn cảnh của Thiên Bảo, cậu cũng sẽ làm như vậy nếu ở địa vị của anh.

Cậu nhắc điện thoại gọi cho An Ninh.

- Alô.

- Em ngủ chưa?

- Chưa, em vừa mới tắm xong. Có chuyện gì vậy?

- À không, anh chỉ định hỏi xem em ngủ chưa thôi. An Ninh không nói gì bên đầu dây, cậu biết cô đang chờ và lắng nghe cậu nói. Cô luôn là người hiểu cậu hơn bất kỳ ai, luôn sẵn sàng lắng nghe bất cứ khi nào cậu cần giải bày. Nhưng tại sao? Tại sao tình cảm của cô không dành trọn vẹn cho cậu?

- Có chuyện gì vậy? – An Ninh lại hỏi lại cậu một lần nữa.

Cậu cũng im lặng một hồi, cậu không muốn cô đi sâu vào tâm can cậu lúc này, cậu sẽ chẳng giấu nổi cô điều gì cả. Chỉ vài ngày nữa, cô sẽ quay lại Nhật, và mọi chuyện sẽ lại đầu vào đấy.

- Em có thể gặp anh một lát được không? Uống với anh một ly thôi.

- Đợi em một lát, em xuống ngay.

An Ninh cúp máy, vài phút sau cô có mặt dưới lầu. Gương mặt cô, ngay cả khi cô bên cậu, cậu cũng vẫn nhớ nó, vẫn muốn có bên cạnh mãi mãi. Cậu là người ích kỷ, cậu sẽ không cho An Ninh biết việc cậu đã gặp Thiên Bảo, cậu muốn ích kỷ cho bản thân một lần. Bao năm qua, cậu đã cho Thiên Bảo quá nhiều cơ hội, nhưng chẳng bao giờ anh ta biết trân trọng nó.

Cậu và An Ninh vào một quán rượu nhỏ, gọi một chai rượu và một đĩa đồ nhắm. An Ninh rót cho cậu một chén và cô cũng tự rót ỉnh một chén, xong xuôi đầu đấy, cô ngồi đợi cậu uống cạn. Vị cay nồng của rượu trôi xuống cổ họng cậu bỏng rát. An Ninh vẫn đang ngồi đợi cậu. Ánh mắt của cô khiến cậu không thể không nói gì.

- Xin lỗi vì đã kéo em ra ngoài muộn thế này.

- Có chuyện gì sao? Anh không bao giờ uống rượu quá khuya.- Anh cũng không hiểu vì sao mình lại uống rượu. Chỉ đơn giản là uống một thứ gì đó, và muốn được ngồi cạnh em thế này.

- Em đã ở đây rồi, em sẽ không hỏi anh là có chuyện gì cả. Vậy nên anh cứ uống đến khi nào anh muốn.

Cậu luôn thích câu nói đó của cô. An Ninh không bao giờ cố gắng hỏi xem có chuyện gì xảy ra với cậu, cô thường kiên nhẫn chờ đợi cho tới khi cậu tự nói ra hay cho tới khi những hành động hay lời nói bất thường của cậu đủ để cô hiểu ra mọi vấn đề.

- Anh biết không nên hỏi em điều này, nhưng...nó luôn ở trong lòng anh suốt hai năm qua...anh luôn thắc mắc, liệu đã có phút giây nào...em thôi yêu Thiên Bảo chưa?

Câu hỏi của cậu út khiến An Ninh giật mình, trong suốt hai năm qua, cô luôn nuôi hận thù trong lòng, cô nghĩ đến cậu hai cũng chỉ với ý nghĩ muốn giết chết cậu cho hả dạ. Nhưng, cậu út lại nói tới chữ yêu, dường như nó đang tìm hiểu tận sâu trong tim cô tình yêu mà cô vẫn giữ cho cậu, nó đã được cất giữ ở một nơi nào đó.- Không, em hận anh ta, cả đời này em hận anh ta, cho đến khi chết em vẫn hận anh ta.

Cậu cười nhạt, cậu rót đầy một chén rồi uống cạn.

- Vậy mà anh nghĩ rằng em đang nói dối cơ đấy An Ninh. Nhiều lúc anh cũng đã nghĩ, liệu trong trái tim em, khi nào mới có chỗ đứng cho anh, thời gian hai năm qua, mọi thứ đối với em chỉ là vô nghĩa, tình yêu của em vẫn dành cho người đã đẩy cuộc đời em xuống vực. Còn kẻ si tình mù quáng như anh, luôn trở về nhà với hai bàn tay trắng.

- Anh say rồi đó, Thiên Thành. Em nghĩ là anh không nên tiếp tục.

- Anh xin lỗi vì đã nói với em những lời đó, anh thừa nhận, anh đã hơi say. Nhưng chỉ có rượu mới giúp anh có đủ dũng khí để nói ra...

Đột nhiên cậu nắm lấy tay An Ninh rồi siết mạnh khiến An Ninh giật mình.

- Liệu anh có nên tiếp tục chờ đợi nữa không hả An Ninh?

Cô còn chờ đợi điều gì ở kẻ xấu xa kia? Thiên Thành nói quá đúng, cô đã lãng phí quá nhiều thời gian để yêu Thiên Bảo. Đêm trôi qua thật nhanh, cuộc vui nào cũng đến lúc tàn, mê muội nào rồi cũng phải tỉnh lại, có lẽ đã đến lúc cô buông tay ra và quên đi mọi thứ.

12. Chương 13: An Ninh, Xin Em Hãy Cho Anh Gặp Con Của Chúng Ta.

Chương 13: An Ninh, xin em hãy cho anh gặp con của chúng ta. Cậu hai ngồi đợi mẹ ở phòng khách. Căn nhà vẫn vậy, chẳng khác gì mấy so với hai năm về trước, có lẽ điều khác biệt duy nhất chỉ là nó đã trở nên vắng vẻ hơn. Thiên Mai thì về nhà chồng, anh Thiên Minh giờ công tác ở Bộ Ngoại giao, cậu cũng có cơ ngơi riêng và đã tự lập được cả năm nay. Căn nhà chỉ còn lại mẹ và Thiên Thành sống. Mọi thứ càng trở nên trống vắng hơn khi chỉ mình cậu đang ngồi đợi bà trong căn phòng quá ư là rộng lớn này.

- Hôm nay có chuyện gì mà con lại tới tìm mẹ như vậy, Thiên Bảo? – Bà Lưu bước vào khiến cậu hai giật mình.- Con có chuyện muốn nói với mẹ.- Chuyện gì? Không lẽ... con đã chấp thuận qua lại với con gái của Tô phu nhân lần trước.

- Không, là chuyện liên quan đến An Ninh. Sắc mặt bà Lưu bỗng thay đổi hẳn, vẻ tươi cười ban đầu bỗng chốc đành lại. Cố tỏ ra bình tĩnh, bà mở tủ lấy chai rượu rót ra một ly đặt trước mặt cậu hai rồi nói:

- Đó là chuyện quá khứ rồi, cần thiết phải nhắc lại không? – Cần, vì những gì con biết là chưa đủ... đúng không mẹ? Cơn giận của bà bốc lên, cậu có thể cảm nhận được qua sự biến sắc của trông mặt và đôi tai bà. Nhưng rồi về đêm tỉnh lại hiện hữu trên gương mặt bà giống như chiếc mặt nạ vậy.

- Tất cả những gì con biết là tất cả.- Con thì không nghĩ như thế. – Cậu hai kiên quyết.

- Vậy, theo con, chuyện đó còn gì nữa? Mẹ không muốn vì một con a hoàn mà làm rạn nứt tình mẹ con giữa chúng ta, con hiểu chứ, Thiên Bảo? – Bà cố tỏ ra vẻ mềm mỏng với cậu.- Con chỉ muốn biết những gì cần biết, để con có thể tự quyết định mình nên làm gì tiếp theo.

- Tại sao đột nhiên con lại hỏi mẹ chuyện đó? Không lẽ... con hồ ly đó trở về tìm con?

- Không có con hồ ly nào cả, xin mẹ hãy thận trọng với lời nói của mình.- Giờ thì con giỏi rồi, con tự mình có đủ quyền để lên mặt dạy đời mẹ và để bảo vệ con hồ ly đó.

- Chính mẹ mới là người sai trong chuyện này. Hà có gì mà mẹ phải đuổi cô ấy ra đường như vậy?

- Tất cả là vì con đẩy Thiên Bảo ạ. Nếu con không đi quá xa thì đâu đến nỗi mẹ phải làm tới nước đó. Mẹ làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con, muốn giữ vững cái nhà này.

- Giữ vững cái nhà này ư? Mẹ thừa biết, đứa bé trong bụng cô là con của ai, mẹ nhẫn tâm giết chết cháu nội của mẹ sao? Con không thể hiểu nổi mẹ.

- Mẹ thà mang tiếng ác mà giết nó đi ngay từ khi nó chưa thành hình còn hơn để sau này nó bị mọi người khinh rẻ. Con đã bao giờ nghĩ qua, nếu như đứa bé được sinh ra, mọi người sẽ nói như thế nào? Khi nó ra đường, mọi người sẽ chỉ vào mặt nó mà thốt lên: “A, mẹ mày là hầu gái, đồ con hoang, mày không đủ tư cách để làm cháu Lưu gia” hay đại loại một lời phỉ báng tương tự. Rồi con nghĩ cha con sẽ đồng ý cho con lấy An Ninh sao? Con nghĩ ông ấy sẽ còn tàn ác đến thế nào nếu như ông biết con yêu nó.

- Mẹ có thể đợi con về rồi giải quyết mọi chuyện. Có sao lại giấu con lâu như vậy? Mẹ biết là con đã khổ sở thế nào không?

- Mẹ hiểu con mẹ hơn ai hết. mẹ biết con là người nặng tình nặng nghĩa. Nhưng thế giới của chúng ta và thế giới của An Ninh quá khác nhau, mẹ làm như vậy chỉ muốn tất cả đều có cuộc sống mới. Con hiểu chứ Thiên Bảo?

Cậu ngồi sụp xuống. Đúng như Thiên Thành nói, cậu biết sự thật cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, mọi chuyện chỉ càng rối thêm. Mẹ cậu nói quá đúng, giữa cậu và An Ninh luôn có rào cản, bức tường lớn quá cao và dày. Cả hai không thể phá vỡ nó, nó sẽ chỉ làm cho cả hai kiệt sức và mệt mỏi. Cậu đã không suy nghĩ nhiều như vậy, không tính toán cho cả hai, cậu nợ An Ninh quá nhiều, khiến cô ấy hận quá nhiều. Có lẽ, đã đến lúc cậu từ bỏ, từ bỏ An Ninh là lời xin lỗi tốt nhất của cậu dành cho cô vào lúc này. Cậu

chẳng biết làm gì hơn nữa, cậu bất lực, cậu chán nản, cậu hận, hận chính bản thân mình đã gieo rắc khổ đau cho người con gái mà cậu yêu thương.

Màu của lá bắt đầu chuyển dần rồi trở nên đậm hẳn, những chiếc lá mới đang khép nép sau những chiếc lá già, chờ ngày được mở mắt nhìn ngắm thế giới. Cái giá buốt của mùa đông vẫn còn theo những cơn mưa phùn đầu mùa, nhưng đã phảng phất quanh đây hơi ấm của một mùa xuân mới.

Đã lâu lắm rồi An Ninh không đi dạo như vậy, không khí ẩm ướt của sương sớm, thoang thoang qua cánh mũi là mùi ngai ngái của cây cỏ ẩm sương, mùi hương trầm của một ngôi chùa gần đây, cũng là hơi thở của nhịp sống đang chảy xung quanh cô. Chiếc áo dần thấm mồ hôi, một buổi sớm chạy bộ sẽ giúp tinh thần cô khoan khoái và minh mẫn. Chỉ vài tiếng nữa thôi là cô lại một lần nữa phải xa nơi này. Không biết bao giờ mới có cơ hội trở lại. Nơi đây, gắn bó với cô biết bao kỷ niệm, vui có, buồn có, đau thương có và cả hạnh phúc. Cô lặng ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh hồ, tiếng gió xào xạc qua rừng liễu hát ru đưa cô về thời ấu thơ. Cảm giác như chẳng bao giờ muốn rời xa.

- An Ninh!

Tiếng gọi từ phía sau khiến An Ninh giật mình, và cô còn ngạc nhiên hơn khi người đứng đằng sau cô không ai khác chính là Thiên Bảo.- Em có thời gian chứ, anh có thể mời em một tách café hay một chút đồ ăn nhẹ được không? Anh có chuyện muốn nói.

- Có chuyện gì vậy, tôi nghĩ là giữa tôi và anh, về chuyện công cũng xong xuôi đâu đấy rồi mà.

- Không mất nhiều thời gian của em đâu, chỉ là một bữa sáng thôi, anh mong em có thể nể chút tình cảm trước kia.

Cô nhìn lên đồng hồ tỏ ý là mình đang bận, nhưng lời cậu nói da diết quá, cô không nỡ lòng nào từ chối.

- Thôi được, bốn mươi lăm phút nữa tôi có hẹn, tôi cần tắm rửa và thay đồ, ba mươi phút nữa, chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà hàng dưới tầng một khách sạn tôi đang ở. Tôi chỉ có thể cho anh mười lăm phút thôi.

Cậu hai mỉm cười chưa chút. Cô cảm nhận được chút đắng trong tâm trạng của cậu lúc này. Có chuyện gì đó đã xảy ra với cậu, dường như những ngày qua cậu đã phải trải qua những điều thật khó khăn. Cô muốn trò chuyện với cậu lâu hơn để có thể hiểu cậu, nhưng hình ảnh của Thiên Thành cùng những câu nói của cậu hôm đó đã thức tỉnh cô. Không thể để cô ngốc yếu ớt trong cô thức dậy được, cô cần mạnh mẽ và dứt khoát hơn. Sau ba mươi phút, An Ninh có mặt tại bàn ăn. Cậu đang uống một tách café.- Anh gọi đồ gì đó cho em nhé?

- Không cảm ơn, giờ có chuyện gì thì anh nói đi.

Sắc mặt cậu bỗng thay đổi, có phần trở nên căng thẳng hơn lúc trước. Cậu trấn tĩnh lại mình bằng một ngụm café nhỏ.

- Em có thể cho anh hỏi vài câu về quá khứ của chúng ta chứ? Anh hứa là sẽ không có chuyện gì xảy ra sau những câu hỏi, anh sẽ đi ngay khi nghe được những câu trả lời.

An Ninh chợt thấy hơi lạ, từ trước đến nay, Thiên Bảo không bao giờ e sợ điều gì, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của cậu. Nhưng, con người ngồi trước mặt An Ninh lúc này không như vậy, cậu ngại ngùng và dè chừng từng lời nói. Dường như cậu đang cố khiến cho An Ninh cảm thấy thoải mái nhất.

An Ninh không nói gì, cô ngồi im xoay xoay chiếc tách mà người phục vụ vừa đem ra.- Em hận anh lắm phải không?

An Ninh vẫn ngồi im không trả lời, nhưng cái ngồi im ấy của cô còn đáng sợ gấp ngàn lần so với việc cô cứ sừng cồ lên như mấy cô gái khác.- Anh biết mẹ đã làm gì với em, anh biết anh là người sai.

Nước mắt An Ninh chực ứa ra, cô cố kìm nén để nó không tuôn rơi, từng lời nói kia như đang đâm vào nỗi đau của ngày trước, nó nhắc lại cho cô nhớ đến đôi vai gầy giữa những cơn gió mùa đông, sự chờ đợi mòn mỏi, mong cậu về từng ngày. Những ngày khó nhọc, tủi nhục khi phải sống cuộc sống lam lũ ở xứ người.

- An Ninh... tại sao em không nói với anh là em có thai? Dù sao đó là con anh, anh cũng có quyền được biết chứ.

- Biết thì giải quyết được gì? – An Ninh mỉm cười chua chát.

- ...

- Biết thì sao chứ? Biết thì anh sẽ cưới tôi hay là đưa tôi đi phá? Lúc đó anh có đủ tự tin để bảo vệ hai mẹ con tôi không?

Cậu cúi mặt, biết trước là sẽ như thế nhưng cậu chấp nhận. Cậu bị hơn gấp trăm ngàn lần như vậy cũng đáng. Chính cậu cũng chẳng biết cậu tới gặp An Ninh ngày hôm nay để làm gì. Nếu có thể để cô xả giận mà không hận cậu nữa thì cậu sẵn sàng ngồi đây hàng giờ. Cậu cũng muốn nói với cô một điều gì đó, một câu xin lỗi, một sự cầu xin tha thứ hay một lời chia tay? Đầu cậu bắt đầu rối lên hàng ngàn suy nghĩ khác nhau, cậu không biết mình nên làm gì bây giờ, cũng không biết phải bắt đầu nói gì. Cậu ngẩng lên nhìn An Ninh, nước mắt cô đã rơi từ lúc nào, giọt nước mắt mà cậu không hề muốn thấy sau hơn hai năm gặp lại. Cậu cũng rưng rưng, cậu biết mình không nên khóc, nhưng người con gái mà cậu yêu thương đang đau đến từng khúc ruột, cậu cũng chẳng còn lòng dạ nào mà nghĩ nhiều, cậu chỉ nhìn cô rồi cứ thế rơi lệ.

- Vậy, hôm nay anh gặp tôi là chỉ để gọi lại những chuyện đó thôi sao? Vậy thì anh có thể về được rồi đấy.

An Ninh đứng dậy bỏ đi thật nhanh, cô không thể hiểu nổi cậu nghĩ gì mà lại đến gặp cô rồi đào xới lên những việc cô muốn quên đi. Cậu chạy theo cô ra khỏi cửa hàng, cô không lên taxi mà cứ như vậy băng qua các dãy phố, mặc cho cậu gọi lại từ đằng sau...

- An Ninh, nghe anh nói đã, An Ninh...

Cậu chạy tới kéo tay cô lại... Nhưng cô đã giáng cho cậu một bạt tai đau điếng.

- Anh thật bỉ ổi, tôi đã nói như vậy rồi chẳng lẽ anh còn không hiểu? Để cho tôi yên...

- An Ninh, em đánh anh cũng được, chửi anh như nào cũng được. Nhưng xin em cho anh biết con của chúng ta đang ở đâu, anh cần gặp nó.

- Không có đứa con nào cả, anh buông tôi ra.

- Em nói dối, con của anh, em đã giấu nó ở đâu, anh phải gặp nó, anh phải nhận mặt con anh.

- Buông tôi ra, đau quá... – An Ninh hét lên.

- Anh cần gặp con, xin em, hãy cho anh gặp nó... anh cầu xin em.

- Nó chết rồi!

Câu nói của An Ninh khiến cậu sững người... Cậu buông An Ninh ra...- Em nói gì vậy, hả An Ninh?

- Đứa bé chết rồi! – An Ninh vừa nói vừa nấc nghẹn, cô kim hai dòng nước mắt lại để không òa lên. – Sau khi nhận được giấy từ bỏ đứa bé có chữ ký của anh, tôi không thiết sống nữa, mọi thứ quanh tôi đều trở nên vô nghĩa. Tôi như một kẻ điên đi trên đường, đi hết phố này tới phố khác, cho đến lúc kiệt sức mà gục xuống. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình trong bệnh viện, y tá nói tôi đã hôn mê hơn ba ngày. Hơn nữa, họ nói... vì cứu tôi nên họ bắt buộc phải bỏ đứa bé.

Cô lấy trong ví ra một tấm hình siêu âm.

- Đó là những gì tôi có. Giờ thì xin anh hãy buông tha cho tôi. Tôi xin anh, giữa chúng ta đã kết thúc rồi. Mong anh hãy để tôi sống cuộc sống của tôi, còn anh hãy tiếp tục cuộc sống của anh. Chúng ta hãy quên đi quá khứ đó, quên hết tất cả. Đừng tìm lại nhau, đừng gặp lại nhau, tôi không muốn anh lại đắm vào vết thương đó nữa. Nếu anh còn chút tình cảm với tôi thì xin anh hãy tôn trọng quyết định của tôi.

Cô nói xong rồi quay mặt đi thẳng. Hàng cây xào xạc đưa lá theo bước chân. Bước chân thật nhanh, nghe xót xa nhưng không thể dừng lại. Bước chân cậu không thể giữ, cũng không đủ tư cách để giữ nó lại.

13. Chương 14: Nếu Như Anh Tổ Tình Với Em, Em Có Chấp Nhận Anh Không?

Chương 14: Nếu như anh tổ tình với em, em có chấp nhận anh không?

Cuộc sống bận rộn luôn khiến đầu óc con người không nghỉ ngơi lung tung. Họ thường có xu hướng tập trung cao độ vào công việc để hoàn thành nó tốt nhất. Một vài người lại mượn rượu, mượn những cuộc vui thâu đêm suốt sáng để che giấu đi những điều thầm kín nhất trong lòng. Đã mấy đêm rồi An Ninh ở lại phòng làm việc, mấy tháng qua cô luôn cố gò ép bản thân vào công việc. Cô cảm thấy mình được an toàn và thoải mái khi ngồi ở đây, trong căn phòng với cả núi giấy tờ và chồng đống công việc. Tháng sau Mỹ phẩm K sẽ mở một chi nhánh tại Việt Nam, mọi thứ cần chuẩn bị còn quá nhiều, nhất là khi đó lại là quê hương của cô. Đặt bút xuống, An Ninh ngả người và quay chiếc ghế hướng về phía cửa sổ. Cảnh về đêm của thành phố thật hoa lệ, vẻ đẹp của nó quả thật rất khiến người ta ngạc nhiên. Cô phát hiện ra rằng chưa bao giờ cô ngắm Tokyo từ trên cao như vậy, bao nhiêu bộn bề của cuộc sống, bao nhiêu khúc mắc trong lòng trong phút chốc dường như đều được trút bỏ. Tiếng chuông điện thoại reo... cô quay trở lại bàn làm việc để nhận cuộc gọi.

- Alo, tổng giám đốc ạ.

- Vẫn ở công ty sao?

- Vâng.

- Con nên nghỉ sớm đi, lễ nhận chức ngày mai, ta không muốn thấy một tân phó tổng giám đốc sắc mặt mệt mỏi đâu.

- Con biết rồi, còn một số giấy tờ thôi, con xem xong rồi sẽ về nhà ngay.- Nhớ đấy, tập đoàn của chúng ta ra sao, dựa vào bản báo cáo trong cuộc họp cổ đông vào ngày mai đấy. Nên giữ gìn sức khỏe con à.- Con biết rồi, tổng giám đốc ngủ sớm đi. Cúp máy, An Ninh tắt đèn ngồi im trong bóng tối. Cô nghĩ về mình, nghĩ về những gì mình đã trải qua, lần nào những suy nghĩ cũng giống nhau, cũng đều đi vào ngõ cụt cả. Có lúc cô cũng muốn bỏ qua tất cả, muốn trở thành An Ninh của Thiên Bảo, muốn ngả vào lòng cậu, nói rằng cô sẽ tha thứ tất cả, nói rằng cô rất nhớ cậu, nhớ cậu đến phát điên lên, nhớ đôi mắt hơi buồn của cậu, đôi môi ngọt ngào và vòng tay ấm áp. Cảm ơn cậu đã cho cô biết thế nào là yêu một người, là nhớ một người, là đau vì một người. Đau mỗi lần nhớ tới, hận mỗi lần mơ về và yêu đến từng mạch máu trong cơ thể. Nhưng rồi tất cả cũng chẳng đi đến đâu, khi hai thế giới không thể hợp làm một. Tốt nhất mỗi người nên ở thế giới riêng để không khiến ai tổn thương. Rồi cô nghĩ tới cha và các em... và thầm cầu mong cho dù họ có ở bất kỳ nơi nào, đều được an toàn và hạnh phúc.

Tại căn nhà lớn của Lưu gia.

- Con định đi đâu đó, Thiên Thành? – Bà chủ ngồi trên bộ sofa đắt tiền, dùng một ngụm trà nhỏ trong lúc nhìn cậu út xách va li ra khỏi cửa.- Con tới Nhật. – Cậu lạnh lùng trả lời bà.

- Ta thấy dạo này con rất hay tới Nhật, công việc bên đó bận rộn vậy sao?

- Cũng... khá bận.

- Thiên Thành à, con biết là con không bao giờ biết nói dối không? Mỗi lần con nói dối, mắt con đảo rất nhiều mà con không bao giờ dám ngẩng mặt lên nhìn ai cả.

Cậu im lặng một lúc rồi nói:- Con phải đi, sẽ bị chậm chuyến bay mất.

- Con không nên làm gì đại dốt giống như anh của con Thiên Thành ạ.

Câu nói của bà Lưu khiến cậu chột dạ, cậu thật sự đã quên rằng bà là người phụ nữ như thế nào. Tất cả những điều mà bà muốn thì chẳng có gì là khó, chỉ cần một câu ra lệnh, và chỉ bằng một cái nhìn bà cũng có thể biết được các con bà đang làm gì.- Mẹ theo dõi con? – Cậu gắt lên.

- Mẹ không theo dõi con, tất cả đã hiện lên trên mặt con cả rồi đó. Mẹ chỉ muốn cảnh báo cho con như vậy. Những cô gái bên ngoài thật sự không tốt cho con và cho cả cái gia đình này nữa.

- Mẹ có thể thôi nói về vấn đề đó được không? Con đã lớn, đã đủ tuổi để quyết định mình là gì và yêu ai.- Nhưng con là con mẹ, mẹ không cho phép một đứa con gái không đủ tư cách trở thành dâu nhà này.

- Mẹ không cần phải như vậy đâu, dù sao con cũng không có ý định thừa kế gì tài sản của Lưu gia. Con cũng chỉ là một đứa được nhận nuôi, không nhất thiết mẹ phải quá quan trọng việc con yêu ai và con muốn lấy ai...

BỐP!

Một cái tát đau điếng bà dành cho cậu. Cậu không khỏi ngạc nhiên, từ trước tới nay bà chưa bao giờ làm đau cậu. Mà giờ đây bà lại cho cậu một cái bạt tai.

- Một ngày làm con thì cả đời làm con. Con đừng tưởng con đã lớn mà có thể tự quyết định tất cả. Hơn nữa, việc con là con nuôi hay không, không liên quan đến việc con có được thừa kế hay không. Con luôn là một thành viên của cái nhà này, luôn là một cậu út mang họ Lưu. Con hiểu chứ? Cậu nhìn bà bằng ánh mắt oán hận, từ khi cậu tới Lưu gia cậu chưa một lần cãi lời bà. Cậu coi đó như một sự đền đáp những gì bà mang lại cho cậu. Nhưng giờ thì đã tới lúc cậu nghĩ cho bản thân, cậu tự tin rằng mình có thể bảo vệ An Ninh, sẽ không để mẹ động đến một sợi tóc của cô ấy. Cậu đẩy cửa bước ra ngoài trước sự tức giận của bà Lưu.

Cậu gọi điện cho An Ninh ngay khi bước chân xuống sân bay. Hôm nay là ngày cô tiếp nhận vị trí photổng giám đốc của tập đoàn K, cậu cần phải có mặt khi cô bước ra khỏi phòng hội nghị. Một bó hoa lớn sẽ giúp cô cảm thấy vui vẻ hơn. Chưa bao giờ cậu cảm thấy hạnh phúc như lúc này. Vài tháng trở lại đây, An Ninh dường như trở thành một con người khác. Cô vẫn bận bịu với công việc nhưng cách nói chuyện cũng như mọi thứ xung quanh cô đều thay đổi, thoải mái hơn. Dường như cái quyết tâm quên đi quá khứ của cô đã có tác dụng. Cô không còn để ảnh của Thiên Bảo trong ví, cũng không còn uống rượu rồi ngồi khóc một mình như trước...

- Thiên Thành... – Tiếng An Ninh gọi khiến cậu bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ trong đầu.

- Xong rồi à? Chúc mừng em! – Cậu đưa bó hoa ra trước mặt An Ninh, đó là một bó hồng đỏ rực và thơm ngát.

- Cảm ơn anh...

- Mọi chuyện tốt đẹp chứ? Không có gì sai sót chứ?

- Em đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng mà, sai sót sao được.

- Đúng là An Ninh, lúc nào cũng rất xuất sắc. Em đói chưa? Để anh mời em món gì đó nhé?

- Em chưa đói, chúng ta đi dạo một lát được không? Lâu lắm rồi em chưa ngắm đường phố.

- Được thôi, đợi anh ở đây, anh đi lấy xe.

Cô đợi anh ở đại sảnh của công ty, đã lâu lắm rồi cô không nhìn ngắm phố phường như vậy. So với ngắm nhìn mọi thứ qua lớp kính dày của văn phòng thì nhìn ngắm như vậy thích hơn nhiều.

Bim... bim...

- Đi thôi An Ninh. – Cậu đỗ xe trước mặt An Ninh rồi gọi lớn.

Cô mỉm cười bước vào trong xe, cậu cẩn thận thắt dây an toàn cho cô.

- Chúng ta sẽ đi dạo một lát, khi nào em đói thì nói cho anh biết nhé, anh không muốn nhìn thấy một cô gái cười gượng gạo với một cái bụng đói meo đâu... – Cậu cười lém lỉnh.

Tới một công viên nhỏ vắng người ở ngoại ô, cậu dừng xe lại quay sang hỏi An Ninh:- Em có muốn uống chút gì không? Café hay gì đó...

- Café là được rồi... – Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Không gian yên ắng, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc qua các kẽ lá. Thời tiết cũng thay đổi thật nhanh, nó không như con người, hôm nay lá vẫn xanh, ngày mai có thể đã vàng úa lìa khỏi cành. Mới hôm trước vẫn còn nóng nực nhưng chỉ cần sau một trận mưa lớn, mọi thứ có thể trở nên lạnh lẽo ảm đạm, thời tiết thay đổi thật nhanh. Còn tình cảm của con người lại không như vậy, nó có thể kéo dài một năm, vài năm nhưng cũng có thể là mãi mãi. Nó có thể úa tàn như lá, cũng có thể thay đổi chỉ sau một sóng gió

nào đó như một trận mưa rào đầu mùa. Nhưng nó vẫn mãi là nó, nó vẫn mãi là tình cảm dành ột người nhất định chứ không thay đổi như thời tiết. Giá như tình cảm con người cũng như thời tiết, cũng thay đổi trong chốc lát thì tốt biết mấy.

- Café của em đây. – Cậu đưa tách café ra trước mặt An Ninh khiến cô hơi giật mình.

- Vâng, em cảm ơn.

- Em đang nghĩ gì mà thờ người ra vậy?

- Cũng không có gì, chỉ là thời gian qua em đã quá chú tâm vào công việc mà quên mất rằng thời tiết đã bắt đầu chuyển mùa nhanh như vậy.- Em lúc nào cũng vậy, mỗi lần em chú tâm vào việc gì đó, em thường không để ý đến mọi thứ xung quanh. Nếu anh không gọi điện nhắc em ăn cơm hàng ngày, ông tổng giám đốc không chúc em ngủ ngon mỗi tối... thì chắc giờ này em đang trong bệnh viện đó.

An Ninh cười nhẹ:- Vì có quá nhiều việc phải lo thôi, em nghĩ mình nên hoàn thành mọi thứ thật tốt, có như vậy em mới không cảm thấy hổ thẹn với lòng. Không cảm thấy áp úng khi đứng trước hội đồng quản trị cũng như các đối tác.

- Anh biết, anh thích nhìn một Nguyễn An Ninh luôn tự tin như vậy. Em luôn tràn đầy nhiệt huyết trong công việc, giờ thì chẳng ai coi thường em được nữa rồi thưa bà phó tổng giám đốc.- Đừng ghẹo em. Em có được ngày hôm nay cũng nhờ tổng giám đốc đã giúp em từ những ngày đầu em đặt chân tới Nhật. Không có ông cứu em ra khỏi hộp đêm, không có ông cứu mang em, dạy em từng kiến thức kinh doanh thì chắc giờ đây em đã chết ở một xó xỉnh nào đó rồi.

Cậu thương cảm nhìn An Ninh, một cô gái trẻ tuổi nhưng đã phải chịu bao nhiêu sóng gió của cuộc đời giống như một bông hoa rơi xuống một dòng thác đang chảy xiết. Cậu nhớ lại những ngày đầu gặp An Ninh, lúc đó cô còn là một hầu gái cứng nhắc, chỉ biết tuân thủ quy tắc, đến ngay cả nụ cười cũng nằm trong khuôn khổ. Nhưng giờ, sau bao nhiêu chuyện xảy ra, người con gái ấy vẫn luôn nở nụ cười, đôi mắt vẫn luôn sáng ngời như trăng ngày rằm. Cậu chợt thấy mình thật nhỏ bé.

- Anh nhìn gì em vậy? Có gì dính trên mặt em sao?- Không. An Ninh à... anh... hỏi em câu này được không?

- Ừ, anh hỏi đi.

- Nếu như... anh tỏ tình với em... thì em có chấp nhận anh không?

An Ninh ngỡ ngàng trước câu hỏi của Thiên Thành... Cô biết tình cảm của cậu dành ình nhưng cô không dám nhận, không thể nhận nó.

- Điều đó là không thể. Anh biết mà.

- Em lo chuyện mẹ anh sao?

- ...

- Anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để mẹ anh động đến một sợi tóc của em.- Đừng vì em mà chống đối lại mẹ anh, đừng vì một người như em mà phá hỏng tình mẫu tử. Anh là thiếu gia nhà họ Lưu, còn em chỉ là một cô gái bình thường, sẽ không có chuyện chúng ta đến được với nhau. Một Thiên Bảo là quá đủ với em rồi.- Anh không như Thiên Bảo, anh không mang trong mình dòng máu Lưu gia, anh sẽ không nhận quyền thừa kế, bà không thể cấm được anh đâu.

- Thiên Thành, anh đừng như thế, đừng đi vào vết xe đổ nữa.

Thiên Thành nhìn được sự tuyệt vọng trong mắt An Ninh, nỗi đau ấy quá lớn... Cậu hiểu, cậu biết sự tàn ác của mẹ. Chính vì vậy, cậu đã phải chờ cho đến khi cậu đủ lớn, tự kiếm ra tiền và có tiếng nói trong xã hội. Cậu phải chuẩn bị đủ tất cả để có thể lo cho bản thân và đủ sức lực để bảo vệ An Ninh. Nhưng, cái bóng của Thiên Bảo còn quá lớn, nó vẫn còn in quá đậm trong lòng An Ninh khiến cô không thể mở lòng ra với một người đàn ông nào khác.

- Em vẫn còn tình cảm với Thiên Bảo đúng không? – Cậu hỏi An Ninh bằng giọng buồn bã.

- Nếu em nói là không còn thì khác nào em dối lòng mình. Nhưng giờ nó không còn quan trọng với em như trước nữa. Mỗi lần nhìn thấy một đứa bé được mẹ ẵm đi dạo trên phố, em không thể không nhìn theo chúng, rồi lại nhớ đến Thiên Bảo. Nhớ đến cậu ấy như một phần của ký ức. Đó là người đầu tiên em yêu, cũng là cha của đứa con của em, em làm sao có thể quên cậu ấy dễ dàng.

- Vậy... anh... không có cơ hội.

- Đừng nói là anh không có cơ hội, mà là em không có cơ hội, không thể có cơ hội và không xứng đáng đón nhận cơ hội ấy. Anh quá tốt với em, từ khi em còn ở Lưu gia cho đến khi em bị đuổi khỏi đó. Mỗi lúc em cần, khi mở mắt ra, người đầu tiên em nhìn thấy là anh. Khi em không còn ai, cũng như khi em không còn nơi nào để đi, anh luôn đứng đằng sau em, cho em một bờ vai, một chỗ dựa vững chắc. Trong trái tim em, vẫn còn một Thiên Bảo nguyên vẹn nhưng cũng không thể phủ nhận vị trí quan trọng của anh trong cuộc sống của em. Nhưng, chúng ta chỉ nên dừng lại ở đây nếu như không muốn ai bị tổn thương.

Cậu hiểu những gì An Ninh nghĩ, cô không muốn cậu quá hy vọng, cũng không muốn biến cậu thành một con người khác. Cô nghĩ cho cậu, còn cậu thì dường như chỉ nghĩ cho bản thân chứ không nghĩ cho cô và ọi người xung quanh. Cậu thôi không nhắc đến vấn đề đó nữa, yên lặng nhấm nháp tách café của mình. Hai người không ai nói với ai câu nào cho đến khi mặt trời khuất sau ngọn đồi phía xa.

14. Chương 15: Thay Đổi.

Chương 15: Thay đổi. An Ninh mở tung rèm để ánh nắng rơi vào căn phòng sang trọng. Đây là một khách sạn tầm cỡ tổng giám đốc chuẩn bị cho cô trong kỳ nghỉ. Hít một hơi thật dài sau một chuỗi những tháng ngày cắm đầu vào công việc và những bản hợp đồng. Một hơi thở dài, sâu và cực kỳ thoải mái. Căn phòng nằm ở khu riêng biệt của khách sạn, một nơi yên tĩnh với phong cảnh đẹp đầy hương hoa cỏ và ánh nắng thì tràn ngập. Từ giờ phút này, mọi công việc sẽ được gạt qua một bên, với số tiền tiết kiệm được trong nửa năm qua cô đã nghĩ ra cả đồng công việc để có thể làm. Đầu tiên là kiểm tra vài bộ cánh thơm mát, cô đã chán ngấy với mấy bộ đồ công sở cứng nhắc. Dạo qua mấy cửa hàng thời trang, cô biết mình đã quá lỗi thời, thời gian qua, công việc đã chiếm hết thì giờ của cô, cô đã quá ngược đãi bản thân để giờ đây nó trở thành như vậy.

- Kính chào quý khách. – Cô nhân viên tiệm làm tóc niềm nở khi thấy An Ninh bước vào.

An Ninh ngồi vào ghế, họ thả tóc cô ra sau khi quàng một chiếc khăn qua người cô. Nó thật thẳng và dài, cô không nghĩ rằng nó lại dài như thế. – Quý khách muốn cắt kiểu gì ạ?

- Cắt ngắn có được không? – An Ninh dè chừng hỏi người thợ cắt tóc.

- Tóc chị dài và thẳng như vậy cắt đi thì rất phí đấy. – Tôi muốn thay đổi một chút, tôi không muốn mình trông như một bà lão trước mắt nhân viên của mình.

- Chị có khuôn mặt đẹp, hơn nữa, đôi mắt rất có hồn. Tóc ngắn sẽ rất hợp với chị, nhưng nhiều cô gái đã thấy tiếc sau khi cắt đi mái tóc dài của mình.

An Ninh cười tươi một cái rồi quay qua nói với người thợ: – Tôi cũng sẽ tiếc lắm, nhưng mà tôi muốn đổi mới một chút, vậy nên... chị cứ cắt đi.

Cô nhân viên nhún vai một cái rồi quay qua cột đuôi tóc An Ninh lại. Tiếng lưỡi kéo sắc bén lướt qua sau gáy, cô có thể cảm nhận được tóc mình giờ ngắn đến đâu mà chưa cần nhìn vào gương. Chỉ mười lăm phút sau, một An Ninh hoàn toàn mới hiện ra trước gương, trước mặt cô giờ là một An Ninh hai mươi hai tuổi trẻ trung, năng động nhưng vẫn không kém phần lịch thiệp. Mái tóc được cắt ngắn chấm vai rồi làm xoăn hơi gợn sóng khá lạ. An Ninh tỏ ra rất ưng ý với mái tóc của mình, cô không thuộc tuýp người biết cách chăm chút cho tóc nên một mái tóc ngắn đơn giản sẽ giúp cô dễ chăm sóc hơn.

- Kiểu tóc này rất hợp với chị, mắt chị đẹp như vậy, chỉ cần thoa một chút phấn và son, trông chị sẽ rất đẹp. An Ninh cảm ơn lời khen của cô nhân viên trước khi bước ra khỏi tiệm. Hương café thoảng qua cánh mũi khiến An Ninh ngây ngất, cô ngó qua quán café bên cạnh và mua ngay ịch một cốc. Vừa đi đường vừa nhâm nhi ly café nóng hổi trên tay, không khí se lạnh và hơi ẩm ướt của những ngày mưa thật khác lạ. Cô chợt có cảm giác như ai đó đang theo dõi mình. An Ninh không quay đầu lại và tiếp tục đi tiếp... cho tới

khi cô chắc chắn rằng có người đang đi phía sau, cô quay người lại và hất thẳng tách café vào người hắn. Trong vài giây cô định thần lại và nhận ra đó là Thiên Thành.

- Sao anh lại ở đây? Thiên Thành sững người khi bị hất nguyên cốc café vào người, cậu nhìn An Ninh, hơi ngượng và cũng bối rối.

- Anh... anh... chỉ tình cờ thấy em, và định cho em một bất ngờ. Nhưng có vẻ như bất ngờ này của em lớn hơn bất ngờ của anh rồi.

- Cho em xin lỗi, em cứ tưởng cướp hay một tên biến thái nào đó... nên em mới...

Cậu cười phá lên rồi rút trong túi áo ra chiếc khăn tay, cậu nhẹ nhàng lau đi những vết café bắn trên tay áo cô trước khi lau ình.

- Anh tới đây quay clip quảng bá ột khách sạn lớn gần đây, đang đi dạo để thăm dò địa điểm thì thấy em bước ra từ tiệm làm tóc. Tính gọi em nhưng rồi lại muốn dành cho em bất ngờ nên mới đi theo em.

An Ninh cười ngượng, cô vuốt nhẹ mái tóc của mình rồi nhìn qua chỗ khác.- Để em đền cho anh một bộ đồ khác nhé.

- Thôi khỏi, dù sao giờ anh cũng về khách sạn, về đó thay đồ là được rồi.

An Ninh nhìn Thiên Thành vẻ ái ngại.- Em sẽ giặt áo cho anh.- Thôi không sao đâu, phục vụ phòng sẽ giặt chúng.

- Vậy để tối nay em mời anh ăn tối, coi như lời xin lỗi của em.

Như sự nhớ ra điều gì đó, Thiên Thành khẽ a lên một tiếng rồi quay qua nói với An Ninh:

- Tối nay em rảnh đúng không?

- Vâng.- Vậy thì em có thể đi cùng anh tới một nơi không? Cậu mỉm cười tinh nghịch. Trong mắt An Ninh, Thiên Thành là người thay đổi nhiều nhất, khi mới quen nhau, cậu còn là một cậu chủ khó chịu, luôn một mình và rậm rập nghe theo lời mẹ. Nụ cười của cậu giờ cũng không còn vẻ xã giao hay dè dặt mà là nụ cười rạng ngời đầy sức sống. An Ninh gật đầu nhận lời khi thấy Thiên Thành vui như vậy.- Được thôi.

- Vậy anh sẽ đón em vào lúc 7 giờ 30 tối nay nhé, chúng ta sẽ đi dạo một vòng trước khi đến nơi đó.

An Ninh mỉm cười gật đầu, cô nhìn theo bóng dáng Thiên Thành bước lên taxi cho đến khi chiếc xe đi khuất.

Tối hôm ấy, cậu đón An Ninh rất đúng giờ. Lúc này trông cậu hoàn toàn khác so với thường ngày, cậu không còn ăn mặc bụi bặm như một ông đạo diễn trẻ tuổi suốt ngày ở phim trường và hết mình hy sinh vì nghệ thuật, Thiên Thành trước mắt cô giờ là một đại thiếu gia bánh bao lịch lãm.- Xin lỗi đã để em đợi lâu, anh không ngờ là đường ở đây lại tắc như vậy. Anh tính đến sớm một chút đợi em ở sảnh mà giờ lại thành em đợi anh như vậy.

- Không sao đâu, em cũng vừa mới xong thôi.

- Vậy chúng ta đi nhé.

Trên đường đi, Thiên Thành không ngừng nói về công việc của cậu, những tình huống khó khăn cũng như mắc cười khi cậu quay phim tại phim trường. Còn An Ninh, cô chỉ chăm chú nhìn từng cử chỉ của cậu, cô chưa bao giờ nhìn thấy cậu trong các bữa tiệc. Cậu xuất hiện với phong thái tự tin, đầy kiêu hãnh, cậu nắm lấy tay An Ninh, đưa cô đi từng bước một trên tấm thảm đỏ trải dài của khách sạn sang trọng. Đám phóng viên đã vây đầy ở cửa, nhưng chiếc máy ảnh thì nhau nháy đèn khiến An Ninh hoa mắt, cô mất phương hướng và không biết đi về phía nào. Bàn tay Thiên Thành vỗ nhẹ lên tay cô rồi kéo cô ra khỏi đám đông rắc rối.

- Em đừng lo, đi theo anh là được rồi.

An Ninh mỉm cười rồi kéo váy lên bước tiếp cùng Thiên Thành. Ở đây, Thiên Thành dường như là một người khác, mặc dù tới trễ nhưng hề cậu đi tới đâu đều bắt gặp ánh mắt, nụ cười thân thiện của mọi người tới đó. Đến lúc này An Ninh mới biết, trong suốt những năm qua Thiên Thành đã quá thay đổi, cậu đã

trở nên nổi tiếng đến vậy. Cậu đẹp và rạng ngời đến nỗi các cô gái ở đó đều ngoái nhìn cậu và rồi An Ninh chạm phải ánh mắt mê hồn của cậu, nó khiến cô bối rối, bủn rủn chân tay. Cậu đưa cho cô một ly rượu, cô nhận lấy rồi nhấp một ngụm nhỏ, cậu cũng vậy, cậu nhấp một ngụm nhỏ rồi đưa nó lên nâng ly với một ai đó ở xa. Cậu quay lại kéo An Ninh về phía người đàn ông đang ôm cây guitar trên sân khấu, người đàn ông trạc ngoại năm mươi ấy ngạc nhiên khi thấy An Ninh, ông đặt cây guitar xuống rồi tiến về phía trước bắt tay An Ninh.

- Không ngờ là hoàng tử của chúng ta lại đi cùng một cô gái xinh đẹp thế này. An Ninh cười mỉm khi nghe thấy lời khen của ông, ở ông có một sự khéo léo và lịch thiệp khó tả. Thiên Thành bảo An Ninh đừng nói chuyện với ông một lát, cậu sẽ kiểm chút đồ gì đó cho cô và tiện thể chào hỏi vài người bạn.

Người đàn ông trung niên nhắc ly rượu của mình lên chạm vào ly rượu của cô giúp cho cô không thấy ngại ngùng, ông mời cô ngồi và bắt đầu câu chuyện của mình.

- Nếu cô thấy ngại khi nói chuyện với tôi thì hãy cho tôi biết nhé, tôi không muốn một cô gái đẹp phải khó chịu khi ngồi cạnh một ông già như tôi.

An Ninh ngồi xuống và nhấp môi ly rượu.

- Cô tên An Ninh phải không? Tôi đã nghe Thiên Thành kể nhiều về cô mà hôm nay mới được gặp mặt. Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Lữ Hữu Tuệ, nhạc sĩ, tôi đã hợp tác với cậu thiếu gia của cô được hai mùa liên hoan phim rồi. Cứ gọi tôi là Tuệ là được rồi.

Ông bắt đầu nói chuyện với An Ninh một cách thoải mái hơn, ông kể cho cô nghe về những lần họ hợp tác trong các bộ phim, ông nói cậu là một người khá kiên trì và biết che giấu cảm xúc.- Tên đó khác người lắm, hần không bao giờ bỏ cuộc cả, trong bộ phim đầu tiên tôi và hần làm cùng nhau, việc khó nhất là lúc casting nữ chính. Chúng tôi đã tìm rất lâu, chính bản thân Thiên Thành lúc đó cũng không biết nên chọn ai là nữ chính. Rồi đến một ngày cậu ấy nói rằng cậu ấy đã tìm được... mà là tìm được khi đang xem chương trình nông nghiệp trên truyền hình. Chúng tôi đã phải lặn lội đi tìm cô gái đó rất vất vả, mất rất nhiều thời gian và công sức. Kết quả thì... cậu ấy đã giành được giải ngay trong liên hoan phim đầu tiên của sự nghiệp. Hần là kẻ tôi rất nể.

An Ninh chăm chú ngồi nghe ông Tuệ kể chuyện, nó giống như một phần mới mẻ về cậu mà cô không biết. Cậu luôn giấu chuyện của mình, luôn tự tìm cách giải quyết chứ không nhờ ai, cậu quan tâm đến người khác nhưng không để người khác bận tâm về những chuyện xảy ra xung quanh cậu. Đó cũng là lý do vì sao cô không bao giờ biết về cuộc sống của cậu. Ly rượu trên tay cô dần cạn, cũng là lúc mọi thứ xung quanh cô hơi chao đảo, cô không ngờ ly rượu này lại có thể khiến mình say nhanh đến vậy.

Cậu đang đứng trước mặt cô, huơ huơ tay về phía cô.

- Em say rồi sao? Anh có mang loại bánh em thích ăn, có muốn ra ngoài kia và ăn một chút không? An Ninh vẫn còn đủ tỉnh táo để biết chuyện gì đang xảy ra, mặt cô nóng bừng và đỏ dần lên, không khí càng trở nên nóng nực và càng lúc càng đông người. Cậu cầm tay cô dắt ra phía ngoài, gần bể bơi. Không khí thoáng đãng, không ồn ào, không nồng mùi rượu khiến An Ninh dễ thở hơn. Cậu khoác áo của cậu lên vai cô rồi đưa cho cô một chiếc đĩa. Cảm giác vui vẻ dâng lên trong lòng, chưa bao giờ cô cảm thấy thoải mái như thế. Cô ngồi xuống ăn ngon lành miếng bánh trước ánh nhìn trìu mến của Thiên Thành.

- Ngon không?

- Ngon lắm.

- Em có muốn uống gì không? Anh lấy cho em một ly nước mát nhé.- Em ổn mà, không sao đâu.

Cậu xốc chiếc áo khệp kín nó lại để gió không khiến An Ninh thấy lạnh, ngồi lặng lẽ bên cạnh nhìn cô ăn bánh, thỉnh thoảng lại mỉm cười một cách ngô nghê.- Sao anh cứ nhìn em vậy? Mặt em dính gì sao?

- Không, chỉ là anh chưa bao giờ thấy em ăn ngon miệng như vậy, dường như em đang rất vui.

- Ừ, em đang rất vui, có thể là do rượu nhưng thật tốt khi nó khiến em vui như vậy.

- Có muốn một ly nữa không?- Không, em sẽ say nếu uống một ly nữa... mặc dù nó rất ngon.

Cậu xoa đầu An Ninh, tiếng nhạc của điệu valse văng vẳng từ căn phòng dự tiệc, không khí dần trở nên lãng mạn hơn. An Ninh ngân nga theo điệu nhạc, đôi tay cô đu đưa theo tiếng nhạc rồi cô kéo cậu lên cùng nhảy... Mọi thứ như đang chao bồng trên mây, cô loạng choạng đến suýt ngã... nhưng rồi cảm giác lâng lâng bay bổng của đôi chân khiến cô ngạc nhiên, cô phát hiện ra chân mình không chạm đất, cậu đang bế cô lên, cùng đu đưa theo điệu nhảy. Cô cười lớn, tiếng cười vang lên giòn tan. Cô ôm lấy cậu, cái ôm mà cô đã không làm suốt hơn hai năm qua. Ngay lúc này đây, cô cần một người đàn ông có thể nương tựa, cần một người vuốt ve và ôm cô thật chặt. Có lẽ cô đã quá say để biết mình đang làm gì, nhưng cô không sợ gì cả, cô vẫn ôm người đang ôm cô, ôm trong hơi men và niềm vui mà men rượu mang lại cho cô... An Ninh tỉnh giấc và thấy mình đang nằm trong một căn phòng lớn, cô loạng choạng đứng dậy bước ra khỏi giường. Rượu làm đầu cô đau như búa bổ, cô với lấy chiếc áo khoác lên người rồi mở cửa bước ra phòng khách. Thiên Thành vẫn đang ngủ ngon lành trên ghế sofa, cái dáng ngủ vẫn còn khó khăn nhưng cũng đã ngon giấc hơn trước. An Ninh đứng dựa người vào cửa ngắm cậu, nếu năm xưa Thiên Bảo cũng như cậu thì tốt biết mấy, cậu luôn biết lo lắng cho người khác, không bao giờ đi quá giới hạn và luôn khiến cho người khác có cảm giác an toàn. Chiếc áo cô đang mặc nồng nặc mùi rượu, cô hầu như không còn nhớ gì về những chuyện xảy ra tối hôm qua. Mọi thứ mờ ảo, thoát ẩn thoát hiện khiến cô không thể xâu chuỗi nó lại.

Cậu tựa mình tỉnh giấc, ánh mắt cậu bắt gặp cô đang nhìn, cái nhìn thật trù mến, cậu khẽ mỉm cười ngồi dậy.

- Em ngủ ngon chứ?

- Ủ...- Có đau đầu không?- Một chút.

- Anh đi pha nước cho em tắm nhé.

- Em tự làm được.

- Vậy anh đi chuẩn bị quần áo cho em. Hi vọng đồ của anh không làm em thấy khó chịu.- Thiên Thành à, tối hôm qua... em có làm gì quá đáng không?

Cậu mỉm cười lại gần phía An Ninh, cậu đặt tay lên mái tóc cô rồi vuốt nhẹ chúng.

- Không, em không làm gì cả. Giờ thì ngoan ngoãn đi tắm nào.

An Ninh cười tươi rồi nghe lời bước vào phòng tắm. Đến lúc này nụ cười trên môi cậu mới vụt tắt. Những gì An Ninh nói tối qua như hằn sâu vào tâm trí cậu...

Cậu công cô trên lưng khi biết cô đã quá say để kiểm soát được bước chân của mình, hơi thở cô đều đều như một bản nhạc nhẹ nhàng bên tai, hơi men bao phủ khiến cậu bước chậm hơn.

- Thiên Bảo...

Cậu khựng lại khi nghe cô gọi tên Thiên Bảo, nỗi nhớ chất chứa trong tim cô là đây sao? Nó khiến cô không thể nói khi tỉnh, mượn rượu để bật ra những gì giấu kín trong lòng.

- Thiên Bảo... Anh là một kẻ tồi tệ, cực kỳ tồi tệ!

Thiên Thành bật cười chua chát khi nghe thấy An Ninh chửi rủa Thiên Bảo. Cậu xốc cô lên, cô ôm chặt lấy cổ cậu, gò má ửng hồng ấm nóng chạm vào má cậu, dòng nước mắt từ khóe mắt cô đang chảy, nó đang chảy trên má cậu – dòng nước mắt của An Ninh.

- Tại sao tôi lại yêu một kẻ tồi tệ như anh... đáng lẽ ra tôi phải quên anh đi, phải hận anh mới đúng... Nhưng sao khi nhìn thấy anh... tôi không thể làm điều đó...

Cậu bước chậm chậm trên con đường dài vắng người, không khí dần trầm xuống khi An Ninh đã chìm vào giấc ngủ, cô ngủ ngon lành trên lưng cậu. An Ninh mãi mãi sẽ không thuộc về cậu thật sao? Cái bóng của Thiên Bảo quá lớn, nó bám chặt, đeo đẳng trong tim An Ninh như một liều thuốc độc. Ngâm ngùi nhìn mọi thứ trôi qua, từng dòng xe lao vun vút, từng chiếc lá rơi nhẹ theo chiều gió quay mòng mòng trên đường. Lòng cậu rơi vào mê cung không lối thoát, không biết đi đâu, về đâu, khi tình yêu cậu dành cho cô ngày càng lớn.

...

Cậu mở cửa phòng bước vào khi nhìn thấy An Ninh đang đứng pha trà cạnh chiếc bàn gần chiếc gương lớn. Cô đang mặc chiếc áo sơ mi của cậu, nó quá dài và rộng so với thân hình bé nhỏ của cô, để lộ ra đôi chân trần trắng muốt, mái tóc ngắn ngang vai vẫn còn hơi ướt.

- Em lau khô tóc đi không cảm lạnh đó. – Cậu vừa nói vừa trùm lên đầu cô một chiếc khăn bông to – Anh đã nhờ phục vụ giặt ủi bộ đồ của em, chắc khoảng bốn mươi lăm phút nữa là họ sẽ mang tới phòng.

An Ninh mỉm cười rồi đưa cho cậu một tách trà nóng, sau bao năm kỹ thuật pha trà của An Ninh vẫn không ai sánh được. Cậu nhâm nhi tách trà trên tay còn An Ninh đang ngồi nhìn ra cửa sổ.

- Em đang nghĩ gì vậy, An Ninh?

- Em đang nghĩ tới cha em... không biết giờ ông sống ở đâu và sống có tốt không? Có được ngủ ngon giấc không? Có được mặc ấm không?

- Đã lâu lắm rồi nhỉ? Từ khi tới Nhật em chưa gặp gia đình mình phải không?

- Em tìm họ đã lâu nhưng không thấy, càng tìm càng không thấy. Giờ đây em chỉ mong họ ở một nơi nào đó được an toàn, được sống vui vẻ là em đã vui lắm rồi.

Cậu vỗ nhẹ lên vai cô như một lời an ủi. An Ninh không khóc, cô chỉ ngồi lặng nhìn ra phía cửa sổ, nơi những hạt mưa đang hắt nhẹ lên khung cửa kính. An Ninh giờ đã mạnh mẽ hơn trước, trái tim cũng chai sạn theo năm tháng. Nhiều lúc cậu không thích sự mạnh mẽ của cô, cô không còn khóc lóc tựa vào vai cậu như trước, cuộc sống giờ đây còn quá nhiều thứ khiến cô phải lo lắng bắt buộc An Ninh phải thay đổi bản thân để có thể thích nghi với cuộc sống.

Cộc... Cộc... Cộc...

Tiếng gõ cửa khiến An Ninh và Thiên Thành giật mình.- Ai vậy?- Mẹ đây, mở cửa ẹ.

Giọng bà Lưu khiến cả hai hoảng hốt, An Ninh đặt tách trà xuống bàn, cô vội bước vào gian trong và đóng cửa lại, cô không quên ra hiệu cho Thiên Thành im lặng, cô không muốn bà Lưu biết mình ở đây.

Bà Lưu bước vào trước sự ngạc nhiên của Thiên Thành.

- Mẹ, sao mẹ lại ở đây?

Bà Lưu lướt mắt qua căn phòng một lượt rồi dừng lại ở chiếc cốc đang đặt trên bàn, chiếc cốc vẫn còn ấm và được đặt cạnh chiếc cốc của cậu.

- Có ai ở đây sao?- Không, con ở một mình.

- Vậy sao?- Bà nhìn cậu với ánh mắt hoài nghi.

Bà ngồi xuống ghế rồi đặt tờ báo lên mặt bàn.

- Con tự đọc đi.

Cậu nhìn lên mặt báo và thấy hình của cậu đang công An Ninh trên trang nhất của tờ báo.

- Cô gái đó là ai? Hình như con chưa từng giới thiệu với mẹ về cô ấy.

- Con và cô ấy chưa có gì đáng để giới thiệu cả.- Vậy sao? Vậy thì mẹ đợi đến ngày con giới thiệu cô ấy với mẹ nhé.Bà vừa nói vừa bước ra khỏi cửa, nhưng không quên quay lại cảnh cáo:

- Mẹ không biết cô gái đó là ai nhưng chắc chắn đó không phải là một cô gái tốt, một cô gái tốt sẽ không qua đêm cùng một chàng trai như vậy. Nhất là khi có người lớn tới lại không ra chào hỏi. – Bà vừa nói vừa nhìn xoáy vào chiếc cốc đặt trên mặt bàn.

- Mẹ đừng nói như vậy, mọi thứ không như mẹ nghĩ đâu, hơn nữa con đã đủ tuổi để làm những gì con thích, con nghĩ mẹ không nên can thiệp quá sâu vào việc của con.

Thiên Thành cũng phát hiện ra bà Lưu đang chú ý đến vật gì. Và cậu cũng biết bà đang rất giận vì những lời cậu vừa nói. Bà chưa bao giờ nặng lời với cậu, cũng chưa bao giờ đánh cậu, cậu tôn trọng điều đó nhưng không thể vì thế mà cậu cho phép bà có thể tùy tiện nói về người con gái cậu yêu.

Bà Lưu mở cửa phòng bước ra cũng là lúc người phục vụ phòng đem đồ của An Ninh tới. Bà cười nhạt rồi bước đi thẳng. Mọi chuyện lại càng thêm rối hơn, cậu nhận lấy bộ đồ từ tay người phục vụ rồi đóng cửa phòng. Mở cửa phòng ngủ, An Ninh đang ngồi dưới sàn nhà, tựa lưng vào tường nhìn về phía tấm kính lớn. Hình ảnh cô trong chiếc áo sơ mi trắng hiện lên nhạt nhòa qua lớp kính đầy mưa, đôi mắt vẫn toát lên vẻ hoảng loạn. Sau bao nhiêu năm, cô vẫn không thể quên được những gì mà bà Lưu gây ra ình, giết chết tình yêu của cô, giết chết đứa con của cô, giết chết cuộc đời cô.

Cậu lại gần, khoác tấm chăn lên vai cô, cậu siết chặt bàn tay đang run kia, cậu biết cô vẫn sợ, cô vẫn hoảng loạn.

- Phụ nhân đi chưa?

- Ừ, đi rồi. Em... không sao chứ?- Mỗi lần em nghĩ tới việc có ngày nào đó em phải đối mặt với phụ nhân em lại thấy sợ, sợ ánh mắt bà nhìn em, sợ cái cách đối xử quá tuyệt tình của bà.

- Có anh ở đây rồi, không sao đâu, anh sẽ không để mẹ động đến em.

- Em không muốn vì em mà anh phải đối đầu với mẹ.

Cậu ôm chặt An Ninh vào lòng, đây là lần đầu tiên cậu chủ động ôm lấy cô, cậu không muốn cô cố gồng mình lên để tỏ ra mạnh mẽ. Cậu muốn đôi vai của cô được thoải mái, muốn nó dựa vào cậu.

- Anh xin em, An Ninh... Anh xin em hãy để anh được bảo vệ em, hãy để anh đem lại hạnh phúc cho em... đừng cố căng thẳng, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ. Anh biết em cần một bờ vai, xin em An Ninh, xin em... hãy để anh chăm sóc em. An Ninh khóc òa, khóc òa với sự sợ hãi cũng như những cảm xúc khác nhau đang dâng trào trong lòng. Cô đã kìm nén chúng quá lâu, quá lâu đến nỗi cô cũng chẳng nhớ nổi chúng chất chứa trong lòng từ khi nào. Thay đổi về bề ngoài và thói quen sống dường như là vô ích trong khi cô vẫn mãi mãi là An Ninh của ngày xưa.

Hơi ẩm bắt đầu lan tỏa, báo hiệu một sự thay đổi, ngoài kia mưa vẫn rơi, rơi để trôi đi nước mắt đang rơi và nỗi buồn sẽ qua hay rơi để báo hiệu ột cơn bão đang đến? Liệu mọi thứ rồi sẽ trôi vào dĩ vãng để đón chào một cuộc sống mới êm ả hay... mọi thứ mới chỉ là khởi đầu cho chuỗi ngày đau khổ và tổn thương?

15. Chương 16: Anh Lại Nhìn Thấy Em Rồi, An Ninh!

Chương 16: Anh lại nhìn thấy em rồi, An Ninh!Hạ Du múc cháo ra một tô lớn rồi mang vào phòng cho Thiên Bảo, cậu đang nằm trên ghế như một kẻ mất hồn.

- Dậy ăn cháo nào Thiên Bảo.Cậu ngược nhìn Hạ Du, cô gái có đôi mắt to, má lúm đồng tiền và mái tóc dài.- Sao cô lại tới đây? Để mọi chuyện cho cô giúp việc lo là được rồi.

Hạ Du múc một thìa cháo nhỏ, thổi cho nguội rồi đưa cho Thiên Bảo.

- Cô giúp việc xin nghỉ phép vài ngày, em chỉ mang cháo cho anh, lát nữa em về.

Cậu nhận thìa cháo từ tay Hạ Du rồi đưa vào miệng, vị đắng của thuốc vẫn còn đọng lại khiến cho thìa cháo không mấy dễ ăn... nó làm cậu hơi cau mày.

- Sao vậy? Khó ăn lắm à? – Hạ Du nhìn Thiên Bảo vẻ ái ngại.

- Không, tại tôi không muốn ăn thôi. – Cậu cười trừ.- Vậy thì anh ăn thêm một thìa nữa đi. – Hạ Du thổi tiếp một thìa cháo rồi đưa cho Thiên Bảo.Cậu lắc đầu rồi nằm xuống ghế, Hạ Du biết vậy nên mang bát cháo xuống bếp dọn dẹp. Xong xuôi đâu đấy cô đặt thuốc và nước trên bàn.- Thuốc em để đây, lát nữa anh uống đi nhé. Quần áo em đã giặt rồi, cứ nghỉ ngơi đi, em đi siêu thị mua vài thứ rồi sẽ về phơi. Anh không cần phải làm đâu. – Hạ Du đặt chiếc khăn lạnh lên trán Thiên Bảo.

Hạ Du là người mà bà Lưu chỉ định kết hôn với Thiên Bảo. Họ gặp nhau một ngày sau khi cậu chia tay An Ninh. Lúc đó, mọi thứ đối với cậu đều trở nên vô nghĩa, cậu gạt đầu ọi thứ trôi qua, phó thác nửa phần đời còn lại của cậu cho số phận. Và ông trời đã đem Hạ Du tới bên cậu. Hạ Du là một cô gái xinh đẹp, tốt bụng và hiền dịu, cô không bao giờ hỏi cậu về quá khứ chỉ lẳng lặng chăm sóc cậu, hỏi han cậu. Nhiều lúc cậu nghĩ: “Cứ cưới Nguyễn Hạ Du cho bà Lưu vui lòng”, có như vậy cậu và An Ninh mới được sống yên ổn. Nhưng... cậu không thể làm vậy, vì Hạ Du quá tốt, cô đến bên cậu không một đòi hỏi, không một lời oán thán. Cậu lạnh nhạt, tránh mặt cũng như ăn nói cộc cằn với Hạ Du... nhưng ngược lại, cô chỉ lặng yên lúc cậu lạnh nhạt, cô không gặp cậu lúc cậu có ý tránh mặt cô và mỉm cười lúc cậu ăn nói cộc cằn. Ở cô, không có điểm gì khiến cậu có thể tệ bạc, cô giống như một An Ninh thứ hai đang lặng lẽ bên cậu, chăm sóc cho cậu.

Trong phút chốc, cậu đã quên đi tình yêu của cậu với An Ninh mà mãi mê ngắm nhìn Hạ Du đang lui cui sau bếp. Cậu biết Hạ Du yêu cậu, cô là tiểu thư của một gia đình danh giá, bất chấp lời trách móc của cha mẹ và sự áy náy của bà Lưu mà ngày nào cũng tới chăm sóc cho cậu. Cậu chợt nghĩ: “Sao mình không thử yêu cô ấy?”. Có lẽ như vậy cậu sẽ cảm thấy tốt hơn.

Vài ngày sau đó, Thiên Bảo cũng đỡ bệnh, cậu đề nghị cùng Hạ Du đi nghỉ ở một nơi nào đó. Ấu đó cũng là sự đền đáp xứng đáng cho những gì cô đã dành cho cậu.

Không khí ngoại ô luôn luôn thích hợp để dưỡng bệnh, Thiên Bảo đặt hai phòng cạnh nhau tại một khách sạn hạng sang. Họ cùng nhau vui chơi, mua sắm, ngắm biển và ăn uống. Thiên Bảo tạm thời gạt An Ninh sang một bên, cậu không muốn nợ ai quá nhiều.

- Cô đói chưa? – Cậu nhẹ nhàng hỏi Hạ Du.- Ừm, một chút. – Hạ Du nở nụ cười rạng rỡ như nắng mùa xuân.

- Chúng ta ăn chút gì nhé, hôm qua tôi có hỏi một anh lễ tân, anh nói gần đây có một quán hải sản khá ngon và nổi tiếng.

Hạ Du gật đầu rồi cùng Thiên Bảo đi tới quán ăn.

Trong quán ăn, An Ninh đang nhìn Thiên Thành một cách chăm chú, cậu đang gỡ tôm hùm và đặt vào bát của An Ninh. Đây là một nhà hàng hải sản khá nổi tiếng, được bài trí theo phong cách thân thiện môi trường mang đầy không khí biển với nền tường được sơn màu xanh lam nhạt, đèn chùm được trang trí bằng vỏ ốc lớn và cả nhà hàng mang hương vị gió biển.

Thiên Thành đi rửa tay, để An Ninh ngồi đó một mình với cả núi đồ ăn cậu gấp cho. An Ninh đảo mắt nhìn quanh và cô như bị hút vào cô gái đang ngồi đối diện mình ở bàn trước mặt. Một cô gái với mái tóc dài, đôi mắt to tròn và hai lúm đồng tiền duyên dáng. Thật là một ngọc nữ! Ở cô ấy toát ra vẻ giàu sang, quý phái, vẻ điềm đạm dịu dàng của một tiểu thư nhà giàu hiểu biết và thanh tao. An Ninh chợt nghĩ: “Người đàn ông đang ngồi đối diện cô kia chắc hẳn là một người rất rất may mắn”, anh ta ngồi quay lưng về phía cô nên cô không thể nhìn thấy mặt, hơn nữa chiếc ghế salon cũng che hết tầm nhìn. Cô vội mỉm cười rồi quay trở về bữa ăn của mình khi bất gặp ánh mắt của Thiên Thành.

- Em đang nhìn gì vậy?- Không, chỉ là cô gái đằng đó quá xinh đẹp.

- Vậy sao? – Thiên Thành trả lời bằng quơ, cậu không quay đầu lại nhìn, cậu không muốn nhìn ai khác ngoài An Ninh trong buổi tối của hai người.

Rồi bỗng nhiên...

Choang...

Chiếc ly vỡ tan tành trên sàn, rượu vang từ chiếc ly giờ đã nhuộm đỏ một bên áo An Ninh...- Xin lỗi quý khách, vô cùng xin lỗi quý khách... – Người nhân viên hốt hoảng.

Chưa đầy hai giây sau toàn bộ nhân viên quản lý của nhà hàng đã có mặt để xử lý, họ hứa sẽ mua đền An Ninh một bộ đồ khác và sẽ bù cho hai người một bàn ăn khác. Trong lúc lộn xộn, cô lại bất gặp ánh mắt của cô gái kia, cô đang chăm chú nhìn về phía An Ninh vẻ lo lắng... và người đàn ông đi cùng cô... cũng quay lại. Trong giây phút hỗn loạn ấy, ánh mắt của cậu vẫn khiến tim cô loạn nhịp. “Sao cậu lại ở đây? Cậu đang làm gì bên cạnh cô gái đó?” Đường như Thiên Thành cũng đã nhìn ra Thiên Bảo ngồi ở ghế đối diện,

cậu quắc mắt nhìn anh, vẻ hằn học hiện rõ trên gương mặt. An Ninh giật tay áo Thiên Thành, cô ra hiệu cho cậu rằng cô muốn rời khỏi chỗ này. Cậu biết vậy, khoác áo vest lên vai cô rồi kéo tay cô đi ra khỏi quán ăn. Để lại Thiên Bảo ngồi đó sững sờ.

Suốt dọc đường Thiên Bảo không nói một lời nào, cậu lái xe bằng một tay còn một tay tựa lên phía cửa sổ suy nghĩ điều gì đó. Hạ Du nhìn cậu rồi cũng lặng im, cô không muốn làm phiền lúc cậu suy nghĩ nhưng không khí càng lúc càng trở lên lạ lùng.

- Cho em xuống đây là được rồi. – Hạ Du bắt chợt đề nghị.

Cậu đỗ xe vào sát lề đường, Hạ Du ngồi im trên xe, cô không nói gì, cũng không có ý định xuống xe. Thiên Bảo vẫn không mấy may để ý đến thái độ của cô. Hạ Du lấy trong túi ra một tờ giấy, cô viết lên đó mấy chữ rồi nhét vào tay Thiên Bảo. Rồi cô bước xuống xe và không quên đóng cánh cửa lại. Thiên Bảo vẫn không nhìn theo Hạ Du, cậu vội phóng xe đi... được một đoạn dài cậu mới sực nhận ra Hạ Du đã xuống xe từ lúc nào. Đỗ xe vào lề đường, phát hiện ra tờ giấy trong tay, cậu mở tờ giấy ra... dòng chữ ngay ngắn được viết trên tờ giấy: “Khi nào anh suy nghĩ xong gọi cho em nhé”. Cậu ngả đầu ra ghế, tay đặt lên trán... Cậu đang làm gì vậy? Chỉ vì một An Ninh mà giờ đây cậu không hiểu mình đang làm gì... An Ninh chỉ thoáng xuất hiện trước mặt cậu, mà cậu đã như vậy... Sức mạnh của An Ninh quá lớn, liều thuốc độc ấy tưởng chừng như đã ngưng lại trong tim cậu nhưng giờ nó khiến cậu biến thành một kẻ tồi tệ. Nhắc điện thoại lên gọi cho Hạ Du... cô không nhắc máy. Có lẽ cô rất giận, cũng đúng, nếu là cậu, cậu cũng sẽ giận như vậy. Ngồi cạnh một kẻ không để ý đến mình, đi chơi cùng nhau mà như đi cùng một khúc gỗ... chẳng khác gì tra tấn. Cậu đặt tờ giấy vào trong ngăn để đồ của xe rồi lại lao vút về phía đường lớn đông đúc.

An Ninh đang ngồi trầm ngâm bên ghế lái phụ, cô cắn chặt lấy ngón trỏ còn đôi mắt thì cụp xuống. Thiên Thành có thể nhìn thấy ngón lệ đang đọng trong đôi mắt trong suốt đẹp mê hồn ấy. Cô không biết rằng, điểm đẹp nhất trên gương mặt mình là đôi mắt sao? Đôi mắt ấy không biết đã bao nhiêu lần khiến cậu mất bình tĩnh, biến cậu trở thành một con người khác, biến cậu từ một kẻ lạnh lùng kiêu ngạo thành một kẻ si tình. Cậu ra sức giúp cô chữa lành vết thương, nhưng chỉ cần hình bóng của Thiên Bảo thoáng qua trước mặt, mọi thứ lại trở lại vị trí ban đầu. Cô và Thiên Bảo giống như ổ khóa và chìa khóa, một ổ khóa có thể có nhiều chìa nhưng một chìa khóa chỉ mở được một ổ khóa, nó có bị han gỉ hay gãy hỏng đi chẳng nữa... khi được sửa lại, nó sẽ vẫn chỉ mở được cái ổ khóa đó. Ông trời thật bất công với cậu! Bất chợt An Ninh quay về phía cửa sổ rồi hạ tấm kính xuống, ngoài trời mưa nhẹ lạnh lạnh. Dòng lệ đọng trên khóe mắt cuối cùng cũng chảy xuống hòa vào làn mưa mỏng đọng lại trên gương mặt. Gương mặt cô vẫn sáng bừng lên mặc dù nó đang trầm lặng, đối với Thiên Thành, lúc nào cô cũng rạng ngời, giống như ánh mặt trời chói lóa. Đôi môi nhỏ xinh, làn da trắng ngần, mái tóc ngang vai và hàng mi đen dày. Nếu như có kiếp sau, nhất định cậu sẽ đến trước Thiên Bảo để có được cô.

- Cho em dừng ở đây là được rồi, khách sạn của em ở phía trước rồi. – Cô bắt gặp cái tiếng khiến cậu trở về thực tại. – Để anh đưa em vào đại sảnh, ngoài trời đang mưa mà em. – Cậu nói bằng giọng dịu dàng đầy lo lắng.

- Cảm ơn anh, nhưng em muốn đi bộ vào trong. Cậu thừa hiểu tính ngang ngạnh của cô, nếu cậu không dừng xe, không biết chừng cô lại mở cửa tự nhảy xuống cũng nên... Vì vậy, cậu đành chấp nhận để cô đi bộ từ đây. Cậu đỗ xe sát vào lề đường, rồi vội vàng xuống xe mở cốp đưa cho cô chiếc ô.

- Dừng để bị dính mưa nhé, hãy nghỉ ngơi đi, mai anh sẽ gọi cho em.

An Ninh nhận chiếc ô từ tay cậu, đó là một chiếc ô lớn trong suốt, có thể nhìn thấy từng hạt mưa bay nhẹ trên đầu và rơi xuống ô nghe rào rào. Chiếc xe của Thiên Thành đã đi khuất tầm nhìn của cô. Lúc này, cô bước đi theo hướng ngược lại của khách sạn, bỗng nhiên cô không muốn trở về khách sạn sớm. Cô dừng chân trước cửa một quán bar nhỏ, tiếng nhạc xập xình từ bên trong vọng ra khiến An Ninh thấy hơi sợ. Từ trước tới nay, cô chưa bao giờ nghĩ được rằng mình sẽ tự vào những chốn ăn chơi như vậy. An Ninh là người hòa nhã, nhẹ nhàng, ưa cái giản dị thanh đạm. Nơi nhảy nhót thác loạn luôn là chốn hư hỏng trong mắt cô. Nhưng hôm nay cô sẽ bước chân vào đó, tối nay cô muốn là một cô gái hư hỏng. Cô bước vào quán bar và chọn inh một góc khuất nhỏ yên ắng và ít người nhất, thường chỉ có các đôi muốn tìm chỗ tối hoặc những người bàn công chuyện làm ăn mới tìm những chỗ xó xỉnh như vậy.

- Chị dừng gì ạ? – Anh chàng phục vụ trẻ ân cần hỏi An Ninh.

- Gì cũng được, thứ gì đó ít còn một chút...

Cậu thanh niên nhanh ý liền đi lấy đồ, một lúc sau cậu quay trở lại, trên khay là mấy loại nước xanh đỏ trông rất đẹp mắt.- Đây là cosmopolitan, screwdriver và watermelon martini, ba loại cocktail này rất hợp với phụ nữ, nó giúp đẹp da và tốt cho sức khỏe nữa, cũng không có quá nhiều cồn đâu. Chị từ từ dùng đi ạ.
- Cậu trai cười với An Ninh, nụ cười ngây thơ của một cậu nhóc mới đi làm, mới nếm trải mùi đời.

An Ninh mỉm cười đáp lễ.

Cô đưa ly cocktail đầu tiên lên mũi ngửi rồi nhấp thử, mùi rượu thoang thoảng, hơi chua và cũng còn vị ngọt đọng trên môi, hương vị thật nhẹ nhàng.

Hóa ra, ở nơi như thế này lại có những thứ đồ uống ngon đến thế. Cảm giác lâng lâng vui vẻ, gương mặt của cậu trai lúc này lại hiện ra, đáng vẻ non nớt, còn hơi vụng về đáng yêu, gương mặt đẹp tựa đêm trăng non, làn da trắng mịn, mắt một mí và đôi môi mỏng hơi cong cong, trông quen quen như đã gặp ở đâu đó.

Ly thứ hai lại được đưa lên miệng, cô nhấp một ngụm nhỏ rồi làm một hơi hết cốc thứ hai. Hương vị khác hẳn với ly ban đầu, vị hơi đắng và cay nồng. Mùi rượu bắt đầu rõ hơn nhưng vẫn rất ngon, nó thấm dần vào từng giác quan, từng mạch máu khiến cô càng lúc càng trở nên hưng phấn hơn. Lần này là hình ảnh của Thiên Thành, hình ảnh lặng lẽ và nhẹ nhàng, tấm lưng và chiếc áo sơ mi trắng làm tôn lên vẻ đẹp của bờ vai rộng ấm áp. Người con trai cô biết ơn suốt cuộc đời này, một người tài sắc vẹn toàn và cũng là gã si tình số một. Cô biết cậu yêu cô, nhưng một người không còn toàn vẹn như cô sao có thể xứng với cậu, cả đời này cô mắc nợ cậu, có lẽ có dùng cả kiếp sau để báo đáp cho cậu cũng chưa đủ với những gì cậu đã dành cho cô.

Đưa ly cocktail thứ ba lên rồi dốc hết vào miệng, cô không nuốt nó xuống cổ họng mà giữ lại trong miệng, lần này vị của rượu hiện rõ, nó sộc lên khiến mũi cô cay nóng và hơi đỏ, nước mắt cũng theo đó mà chảy ra... nuốt xuống cổ họng, mùi của chanh và dưa hấu còn dư âm trong hơi thở và đầu lưỡi. Và lần này là Thiên Bảo đang đứng trước mặt cô. Cô gơ tay lên vẫy cậu...

- Xin chào.

Cô biết đó chỉ là ảo giác nhưng sao nó lại thật như vậy? Thật như cậu đang đứng trước mặt cô với đôi lông mày cau lại. Vẻ hào hoa lãng tử vốn có và đôi mắt giống như muốn nuốt chửng lấy cô. Hóa ra cậu đã thoát ra, cậu của ngày xưa vẫn trốn ở một nơi nào đó trong tim cô và bây giờ thoát ra hiện hữu trước mặt cô lúc này.

- Cậu đã ở đâu vậy cậu hai? Cậu đã ở đâu trong suốt thời gian qua thế?

Cậu không nói gì, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô. Cậu chưa chao giờ lặng im tư lự như vậy, cậu luôn làm chủ mọi thứ, kim chặt cô để cô mãi mãi không thoát ra được tình yêu ngang trái ấy.

- Em đã gặp lại cậu rồi, cậu hai của bây giờ ấy, em đã gặp lại cậu ấy. Cậu ấy không khác trước nhiều, nhưng chừng chặc hơn, rắn rỏi hơn và trưởng thành hơn.

Cậu hai trước mặt cô đang mỉm cười, nụ cười ngọt ngào nhất mà cô từng thấy, ngọt ngào như những tháng ngày hai người ở Nhật, khi lần đầu tiên họ hôn nhau, lần đầu tiên cùng nắm tay nhau đi trên phố.- Nhưng... hôm nay em đã nhìn thấy cậu ấy đi cùng một cô gái, một cô gái đẹp hơn em rất nhiều, hiền dịu hơn em rất nhiều và...

Những ly rượu trên bàn đã cạn, An Ninh bấm chuông gọi phục vụ... Lại là chàng trai trẻ đó.

- Chị cần dùng thêm gì ạ?

- Cậu có thể mang cho tôi vài ly nữa được không? Giống mấy ly này.

- Chị hơi say rồi, tôi nghĩ chị không nên uống tiếp. - Cậu trai nói, vẻ lo lắng hiện lên trên gương mặt xinh xắn non nớt.

- Tôi không sao, chỉ ba ly nữa thôi, nhờ cậu. - An Ninh nói bằng giọng ngà ngà say.

Chàng trai vâng lời đi lấy rượu cho An Ninh, một lát sau cậu mang ra ba ly rượu và một ly nước cam.- Chị hãy uống cốc nước cam này trước khi uống tiếp nhé. - Cậu cúi chào cô rồi chạy vụt vào ánh đèn xanh đỏ

đăng xa. An Ninh quay lại với cậu chuyện cùng “cậu hai”... nhưng cậu đã đi mất... đi mất rồi. Không còn ngồi ở đó nữa. An Ninh gục mặt xuống bàn, cuối cùng thì thứ cô muốn là gì? Cô đang làm gì ở đây? Cô cần gì ở những ly rượu này? Cô cần gì ở bản thân? Cô mong muốn mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào?

Khóc một mình không phải là điều tốt nhưng cô đã quen với việc khóc một mình, quen với việc không có ai an ủi. Lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung đen, đó là niềm an ủi An Ninh trong suốt những năm qua. Chiếc khuyên tai của cô, đó là thứ duy nhất còn sót lại khi cô rời Lưu gia, chiếc khuyên tai vẫn còn, cô vẫn còn là người của cậu, có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ đưa nó cho cậu rồi nói với cậu một lời: “Chúc cậu hạnh phúc nhé, tôi cũng sẽ hạnh phúc”.

Cô mân mê chiếc khuyên tai trên tay, chiếc khuyên tai màu đen, trên khuyên tai là biểu tượng lá phong cách điệu rất đẹp.

Rồi bất ngờ... cậu lại hiện ra trước mắt cô, nhưng lần này không phải là cậu hai của quá khứ mà là cậu hai của hiện tại, cậu hai với bộ ple đen tuyền sang trọng, mái tóc gọn gàng, làn da hơi sạm nhưng vẫn đầy vẻ nam tính, hào hoa quyến rũ.

- Cậu lại tới rồi sao?

- Đừng uống nữa.

Lần này cậu lại còn nói chuyện với cô... cô say thật rồi, say thật nên mới có cảm giác như vậy.

- Cậu chỉ là ảo giác của em... thì hãy để cho em được ngắm nhìn cậu, đừng nói gì cả... đừng để em nghĩ rằng cậu đang ngồi trước mặt em, đang ở cạnh em như một người bằng xương bằng thịt.

Mọi ký ức giữa cậu và cô đều giá lạnh như ly rượu này, lạnh đến run người. An Ninh khẽ cau mày, cô vẫn đang nhìn cậu, thật may khi ảo giác vẫn còn, cậu vẫn chưa muốn trở về chôn chặt trong tim cô, cậu vẫn muốn ngồi đây để nghe cô tâm sự. Nụ cười không còn hiện ra ngọt ngào nữa, ánh mắt xót xa đang hiện hữu sau hàng mi dài.

Lúc này đây trong đầu cô vang lên bản nhạc quen thuộc.

Mỗi hoài niệm chôn giấu ngày một lớn dần lên

Thời gian chẳng thể quay trở lại sao? Nếu có thể dừng lại ở thời điểm anh ôm lấy em... Vẹn vẹn hiện tại sẽ chẳng có ý nghĩa gì...

Khép đôi mi lại, để Thiên Bảo có thể trở lại trái tim cô và ngủ yên trong đó, ngủ yên để cô cảm thấy trái tim mình không đau, không cảm thấy bất lực trước tình yêu chẳng đi đến đâu này.

Ánh nắng soi rọi vào khắp gian phòng, mặc dù nhắm mắt nhưng An Ninh vẫn có thể cảm nhận được hôm nay là một ngày nắng đẹp trời. Tiếng chuông điện thoại réo rất inh ỏi bên tai khiến cô bừng tỉnh. Chỉ có cô vẫn còn để tiếng chuông cổ như thế ở thời đại này.

Nhưng sự ngạc nhiên với xung quanh khiến cô quên đi tiếng điện thoại đang réo rất, cô đang nằm trong một căn phòng xa lạ, xung quanh chỉ có tiếng chim hót, ánh nắng và hương thơm dịu nhẹ từ căn phòng bên ngoài.

Cô đẩy cửa bước ra, căn phòng trống trải, tách café vẫn còn nóng được đặt cạnh miếng bánh mì nướng giòn, An Ninh tròn mắt, không biết người đưa cô về đây là ai? Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Những người biết được sở thích kỳ quái bánh mì nướng phết nước muối loãng chỉ có Thiên Thành... Tiếng chuông lại réo lên một lần nữa, là Thiên Thành...- Em đang ở đâu vậy? Anh gọi cho em từ sáng tới giờ, hồi lễ tân họ nói tối hôm qua em không về phòng... rút cục em đã ở đâu vậy?

- Em... em... em gặp một người quen, em và cô ấy đã uống một chút nên em đang ở nhà cô ấy.

- Em đang ở đâu? Uống có nhiều lắm không? Anh đi mua ít thuốc và canh sâm cho em.

- Không sao đâu, em đang ngồi cùng cô ấy... lát nữa em muốn cùng cô ấy đi mua sắm nên anh không phải đón em đâu.

- Vậy khi nào xong thì gọi điện cho anh nhé, anh sẽ đón em.

- Em biết rồi.

- Đừng uống rượu đấy.

- Em biết rồi mà. Cô cúp máy, trước mắt cô là khoảng trống vô định. Cầm miếng bánh lên, cô thấy mẫu giấy bên dưới miếng bánh. Cô ngạc nhiên vì nhận ra nét chữ đẹp như hoa của Thiên Bảo, trước kia khi còn là hầu gái cho cậu, cô đã không ít lần nhìn thấy chữ của cậu, dù cậu có viết nhanh hay chậm thì nét chữ vẫn rõ ràng và đều tăm tắp. “Đừng bao giờ uống rượu nữa, nó không tốt cho sức khỏe của em đâu”. An Ninh thần thờ... những gì cô nhớ chỉ là hình ảnh mờ ảo của cậu hiện lên... Thiên Bảo của ngày trước và Thiên Bảo của bây giờ... cô không biết đâu là thật, đâu là giả, cũng không biết mình đã nói gì, không biết mình đã phản ứng ra sao? Con người thật của cô, cô sợ cậu biết, cô sợ cậu phát hiện ra, cô cần phải chôn vùi nó, không muốn ai biết.

Ăn hết bánh và café, An Ninh đi tắm rồi trả phòng, người phục vụ nói đã có người thanh toán cho cô và còn nhờ người gọi giùm cô một chiếc taxi.

Dòng người vẫn vụt qua trên đường, nhưng chẳng có gì đọng lại trong ký ức cô. Tất cả chỉ như thứ vô hình mặc định phải xuất hiện. Tại sao cậu lại ở đó? Cô gái đi với cậu, cô ấy đâu? Mọi chuyện càng trở nên rối bời mông lung hơn.

16. Chương 17: Chàng Trai Mang Tên Dương.

Chương 17: Chàng trai mang tên Dương.

Chiếc xe đang chờ đèn đỏ ở một ngã tư đông đúc, rồi...Cộc... cộc... cộc...

Một cậu thanh niên đầu đội mũ bảo hiểm gõ cửa kính xe An Ninh.

Mở cửa xe ra, cô chăm chú nhìn xem đằng sau lớp kính bảo hiểm là ai? Cậu thanh niên gạt lớp kính lên và nói với An Ninh.

- Chị không nhận ra tôi sao? Tôi là nhân viên phục vụ ở quán bar hôm qua đó. Nụ cười tươi cùng gương mặt đẹp như hoa của cậu ta khiến An Ninh nhận ra ngay. Thường thì cô không mấy để ý đến diện mạo cũng như hình thức của người khác nhưng ở cậu ta có điều gì đó in đậm trong đầu An Ninh. Đôi mắt đen láy đầy vẻ thông minh được giấu sau hàng mi cong dài của đôi mắt cười hình bán nguyệt. Sống mũi thanh tú cao ráo và cực kỳ nam tính, cộng thêm đôi môi mỏng gợi cảm, đôi môi rất giống An Ninh.

- Nhận ra chứ, cậu là anh chàng mang cocktail cho tôi đúng không?

- Đúng rồi đó. Chị sống ở thành phố này à?

- Không, tôi tới đây du lịch thôi.

- Đi du lịch mà dùng taxi... hahaha. Hay để tôi đưa chị đi nhé, dù sao hôm nay tôi cũng không có tiết học.

An Ninh biết rằng đi cùng một chàng trai lạ mặt là một điều nguy hiểm, nhưng ở cậu ta có điều gì đó khiến An Ninh tin tưởng tuyệt đối. Cô lập tức trả tiền taxi rồi cùng cậu ta phóng đi trên chiếc mô tô phân khối lớn. Đến một cánh đồng xanh mướt bên dưới cây cầu lớn, hàng lau đang đung đưa theo gió, chúng chỉ biết xoay theo chiều gió thổi, qua trái rồi lại qua phải, đôi lúc lại xào xạc nghe rất vui tai.- Chị thấy thế nào? Chỗ này có hợp với chị không?

Giờ cô mới được ngắm nhìn rõ gương mặt của cậu thanh niên. Vẻ lạnh lùng lãnh đạm hiện rõ trên gương mặt và đôi mắt dài sắc bén.

- Nếu nhắm mắt vào và lặng im thì chị sẽ nghe thấy tiếng nhạc đấy.

An Ninh nhắm mắt lại và thường thức... đúng như lời cậu ta nói, tiếng nhạc của trời đất hòa quyện lại, tiếng bông lau, tiếng chim hót, tiếng lá quay vòng vòng trên nền đất, thỉnh thoảng lại còn tiếng còi ô tô đang xa... Tâm trạng cô dần trở nên thoải mái hơn.

Như chợt nhớ ra điều gì, An Ninh quay qua hỏi cậu thanh niên:

- Tối qua, cậu có biết là ai đã đưa tôi về không?
- Không, hôm qua lúc tôi tan ca thì chị vẫn ở đó và còn gọi thêm rất rất nhiều ly cocktail khác nữa. An Ninh gật đầu và ánh mắt có chút thất vọng.
- Chị dường như không phải là típ người thích nơi đông đúc.
- Sao cậu lại nghĩ vậy? – An Ninh tò mò.
- Thì... tôi nghĩ như vậy dựa vào cách ăn mặc cũng như cách chị uống rượu.
- Nhìn cậu cũng đâu có giống một sinh viên nghèo cần tiền. – Cô nói đầy vẻ châm chọc.
- Vậy sao? Dựa vào đâu mà chị nghĩ tôi là một công tử nhà giàu.
- Thì... chiếc xe của cậu và phong thái của cậu...
- Hahaha... – Cậu trai cười lớn – chiếc xe là do tôi vất vả kiếm tiền ở hộp đêm một năm trời đó. Còn phong thái của tôi vẫn vậy thôi, luôn luôn như vậy.

An Ninh thích cách nói chuyện thẳng thắn đó, mặc dù chưa gặp nhau nhiều cũng chưa nói chuyện nhiều với nhau nhưng cảm giác thân thuộc như đã gặp nhau từ rất lâu khiến An Ninh càng thêm tò mò.

- Cậu bao nhiêu tuổi? Tên là gì?
- Tôi ... chị cứ gọi tôi là... – Cậu khựng lại không nói nữa.
- Gọi là gì? – An Ninh tò mò.- Là Dương.- Tên thật của cậu không phải là Dương đúng không?
- Ừm.- Tại sao phải dùng tên khác? Sao lại không dùng tên thật?
- Tôi không thích tên thật của mình, nó khiến tôi nhớ về quá khứ.
- Quá khứ đau buồn phải không?

Dương cười mỉm, cậu nhìn xa xăm về phía trước, cái nhìn của một kẻ thông minh dày dạn mùi đời.

- Sao cậu không hỏi tôi tên là gì?
- Tôi không có thói quen nhớ tên người khác, chúng ta cũng chỉ mới gặp nhau, hơn nữa chị chỉ là khách du lịch, nên chắc sau này cũng không gặp lại. Dương nói rất đúng, tại sao lại phải nhớ tên người khác trong khi không muốn nhớ tới. Không biết tên, chỉ gặp nhau, đứng cùng nhau ở một khoảng trời và nhìn về một phía. Sau khoảnh khắc đó sẽ trở về hiện tại và chúng ta lại là hai người xa lạ, vậy... cần biết tên nhau làm gì?
- Chị có đôi mắt rất giống chị tôi. Đôi mắt rất đẹp.
- Vậy, chị cậu đang sống với cậu chứ?
- Không, chị đang ở một nơi nào đó trên trái đất này, không chừng lại đang ở một thế giới nào đó.
- Chắc đã lâu lắm rồi cậu không gặp chị.- Lâu lắm rồi tôi không gặp chị ấy. Đến ngay cả gương mặt chị ấy tôi cũng không còn nhớ rõ nữa. Duy chỉ có đôi mắt của chị ấy, tôi không thể nào quên được.

An Ninh nhớ đến An Bình – thằng em trai nhỏ bé của cô, nếu còn sống chắc giờ đây nó cũng đã cao lớn như Dương và cũng đẹp trai lắm.

Em trai An Ninh là một cậu nhóc thông minh, nhanh nhẹn và rất thấu hiểu người khác. Cậu luôn biết cách khiến người khác phải mỉm cười lúc cậu muốn và cũng có thể khiến họ khóc ngay lập tức, học lực cũng vào loại xuất sắc hơn người. Chính vì vậy từ nhỏ An Bình đã được mọi người yêu quý.

Bỗng dưng An Ninh thấy nhớ gia đình vô cùng, nhớ đến người cha vất vả cực nhọc, đứa em mới lọt lòng hay khóc và nhớ đến một An Bình hiểu chuyện thông minh lanh lợi. Hàng lau trước mặt vẫn đang rì rào, cô mong rằng chúng sẽ cùng gió mang nỗi niềm của cô đến bên cạnh những người thân mà cô yêu quý, để rồi một ngày cô có thể lại được gặp họ ở một nơi nào đó trên thế gian này.

17. Chương 18: “Nếu Một Cô Gái Muốn Đợi Anh, Cô Ấy Phải Chờ Bao lâu?”

Chương 18: “Nếu một cô gái muốn đợi anh, cô ấy phải chờ bao lâu?”

Nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, hình ảnh của An Ninh vẫn không sao thoát ra khỏi tâm trí cậu. Rõ ràng cô vẫn còn rất yêu cậu nhưng sao lại một mực từ chối không chịu quay lại với cậu? Tối hôm qua, mọi cảm xúc lại trở về điểm xuất phát. Lúc cậu đi lang thang ngoài đường, đã có lúc cậu muốn từ bỏ, không tiếp tục chờ đợi An Ninh nữa, cậu sẽ tới bên Hạ Du, một Hạ Du hoàn mỹ như vậy sẽ không đến với cậu lần thứ hai. Nhưng cái giây phút cậu nhìn thấy chiếc ô trong suốt và gương mặt của An Ninh đứng trước quán bar, mọi thứ đã thay đổi. Từ giây phút đó, trong mắt cậu tràn ngập hình bóng của An Ninh, cậu đã nhớ cô nhiều như thế, mong muốn được gặp cô, được kể cho cô nghe cậu đã sống như thế nào trong suốt những tháng ngày không có cô. Muốn hỏi han cô, muốn quan tâm cô. Và cứ thế, cậu như con thiêu thân đi theo cô. Cậu chọn một ghế ngồi gần cô, nơi mà chỉ có cậu mới nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của cô. Cậu lặng nhìn cô uống hết từng ly cocktail một. Cho tới khi cô say... cô bắt đầu nói nhảm một mình như một kẻ điên đang mượn rượu. Đến lúc này, cậu không thể đứng nhìn, cậu không yên tâm khi nhìn người con gái ấy say mềm ở chốn đây cạm bẫy như vậy. Và một lần nữa, cậu đã quên Hạ Du, cậu đã đến bên An Ninh, ngắm nhìn cô ở khoảng cách gần. Hóa ra đây là An Ninh lúc say, cô cũng có lúc buông thả và hư hỏng như vậy sao? Và cô bắt đầu nói...

“Cậu lại tới rồi sao?... Cậu chỉ là ảo giác của em... thì hãy để cho em được ngắm nhìn cậu, đừng nói gì cả... đừng để em nghĩ rằng cậu đang ngồi trước mặt em, đang ở cạnh em như một người bằng xương bằng thịt.”

Tại sao? Tại sao cô lại không muốn gặp một Thiên Bảo bằng xương bằng thịt? Cô vẫn còn nhớ tới cậu, nhắm mắt cô vẫn rơi mỗi lần nhắc đến cậu. Nhưng sao lại không chịu gặp cậu, cô chôn chặt cậu dưới đáy trái tim mình rồi khi say cô mới để chúng được thả ra. Rồi hình ảnh giấc ngủ khó khăn của cô, cô luôn ngủ co người như thế, miệng cắn chặt ngón trỏ. Không biết từ khi nào An Ninh lại luôn có cảm giác bất an như vậy? Nhìn cô, cậu lại càng không thể tha thứ cho bản thân mình. Nằm ôm trọn cô trong vòng tay, thân hình nhỏ bé gầy gò của cô càng khiến trái tim cậu nhói đau. Bất giác cô ôm lấy cánh tay rắn chắc của cậu, đáp lại cái ôm của cậu, cảm giác lạnh lạnh dần chảy dài trên mu bàn tay cậu. Cậu biết cô đang khóc, nhưng cậu có thể làm gì cho cô, cậu không thể làm gì để cô không khóc, cậu chỉ biết ôm cô một cách lặng lẽ như vậy. “Hãy để anh ôm em một lát nhé, chỉ một lát thôi”.

Tiếng chuông điện thoại kéo Thiên Bảo về với thực tại, là điện thoại của bà Lưu, bà muốn cậu cùng Hạ Du trở về nhà vào cuối tuần này. Chợt nhớ ra Hạ Du, cậu nhắc điện thoại lên... tiếng chuông vô vị bắt đầu đổ dồn dập.

- Alô. – Giọng nói nhỏ nhẹ của Hạ Du vang lên ở đầu dây bên kia.
- Tối hôm qua em ngủ ngon chứ?
- Ừm, vâng.
- Chúng ta... nói chuyện một lát được không?
- Anh đã suy nghĩ xong chuyện của mình chưa?
- Rồi, anh đã thấy mẫu giấy em để lại, thành thật xin lỗi em.
- Không sao, vậy nửa tiếng nữa đợi em ở đại sảnh của khách sạn nhé.
- Được rồi, anh sẽ đợi.

Cúp máy xuống, lòng cậu lại rối như tơ vò. “Thiên Bảo ơi là Thiên Bảo, lần này mày chết thật rồi. Mày phải nói gì với Hạ Du đây?” Cậu không muốn tiếp tục nghĩ nữa, muốn để cho những dòng nước mát lạnh giúp đầu óc cậu tỉnh táo hơn...

Cậu ngồi đợi Hạ Du ở quán café của khách sạn, cậu vẫn chưa biết mình nên nói gì với Hạ Du, giải thích thế nào về thái độ của cậu tối hôm ấy.

- Anh lại đang nghĩ gì vậy? – Hạ Du ngồi xuống trước mặt Thiên Bảo.
 - Không, không có gì cả. – Thiên Bảo cười trừ.
 - Anh có chuyện gì muốn nói với em sao? – Hạ Du trên môi vẫn nở nụ cười hiền dịu.
 - Anh chỉ muốn xin lỗi em về chuyện tối hôm đó. Anh mãi suy nghĩ quá nên không để ý đến mọi thứ xung quanh.
 - Không sao, con người ai mà chẳng có lúc suy nghĩ như vậy.- Hơn nữa... hôm nay anh muốn nói với em một việc. – Ánh mắt cậu dần trở nên nghiêm trọng.
 - Có chuyện gì vậy? Trông sắc mặt anh có vẻ nghiêm trọng.
 - Đó là chuyện quá khứ của anh.
- Hạ Du cười nhẹ, cô ngồi yên lặng nghe cậu nói.
- Trước khi gặp em, anh đã yêu một cô gái.
 - Và...
 - Và giờ anh vẫn còn rất yêu cô ấy.
 - Em biết.

Thiên Bảo ngạc nhiên khi thấy vẻ bình thản của Hạ Du.

- Sao em lại biết?- Chỉ là anh không biết thôi, mọi thứ đều được viết hết trên mặt anh đó.

Thiên Bảo thần người ra một lúc, cậu cần lấy lại tinh thần. Sự nhớ ra rằng, từ trước tới nay, cậu chưa một lần nào ngồi nói chuyện nghiêm túc với Hạ Du, trong đầu cậu, mọi thứ về Hạ Du đều mờ nhạt và không có chút chân thành.

- Em chỉ muốn hỏi anh một câu, có được không?

Thiên Bảo giật đầu rồi nhấp một ngụm café đắng, thói quen uống café đắng ngắt cũng chẳng hiểu từ bao giờ nó lại thành ra quen thuộc và dễ dàng đến thế. Trước kia, khi An Ninh còn là hầu gái của cậu, cậu luôn có những tách Americano thơm lừng ngon tuyệt. Hainăm nay nó đã thay đổi từ lúc nào chính cậu cũng không thể lý giải được.

- Phải mất bao lâu anh mới có thể quên được cô gái đó? Nếu một cô gái muốn đợi anh, cô ấy phải chờ bao lâu?

Vị đắng của café đọng lại ở đầu lưỡi rồi lan xuống họng, đắng đến đỏ cả mắt. Không, cậu chỉ là đang quá đổi ngạc nhiên về câu nói của Hạ Du, mắt cậu không thể chớp và miệng cũng không thể nói gì cả.

- Hạ Du à... Em... em là một cô gái tốt. Anh biết thời gian qua em đã quan tâm anh, chăm sóc anh, ở bên anh. Anh rất biết ơn em vì điều đó, nhưng... trái tim anh chỉ có một chỗ và người con gái ấy đã lấy đi mất rồi.
- Anh yêu cô ấy đến vậy sao?
- Em cứ nói với các bác bên nhà là anh không xứng với em, và em đã đá anh.
- Tại sao em phải nói như vậy?
- Hạ Du, anh biết em quan tâm anh. Nhưng kiếp này anh đành phải phụ tình cảm của em.
- Nhưng anh và cô ấy đâu có thể đến với nhau.

Thiên Bảo thần người ra một lúc, Hạ Du nói quá đúng, cậu và An Ninh giống như mặt trăng và mặt trời, khi mặt trời lên thì mặt trăng lặn và ngược lại khi mặt trăng lên thì mặt trời sẽ lại nằm vào góc tối. Chúng có thể gặp nhau nhưng không thể ở cùng lúc trên bầu trời.- Anh biết... nhưng... anh không cho phép bản thân mình làm tổn thương một cô gái tốt như em.

- Em không sao, em sẽ đợi cho tới khi nào trái tim anh chịu chia sẻ chỗ cho em. – Nói rồi Hạ Du đứng dậy đi khỏi.

Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, vẻ bề ngoài luôn lãnh đạm không thể che giấu cảm xúc của cô lúc này. Sự bối rối, sự hờn ghen, lòng đố kỵ và cả tình cảm đối với người đàn ông kia. Cô thật sự ghen tị với cô gái đó, một Thiên Bảo kiều ngạo, đầy khí phách nam nhi lại là một kẻ si tình như thế. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên Hạ Du cảm thấy mình thua kém và bất lực, gần một năm qua, cô luôn bên cạnh cậu lúc cậu cần, không bao giờ xen vào những cảm xúc hay những suy nghĩ của cậu, luôn tạo cho cậu một không gian riêng vô cùng thoải mái. Nhưng chính điều đó đã phản tác dụng, nó biến cô thành một cái bóng vô vị bên cạnh cậu, chỉ biết đứng bên cạnh, nhẹ nhàng và im lặng. Cô hờn ghét bản thân, hờn ghét vì sao cô lại không đến bên người đó sớm hơn, tại sao ông trời lại bắt tình yêu đầu tiên của cô đã phải nếm trải vị đắng. Gạt đi nước mắt đang lăn nhẹ trên má, cô ngẩng nhìn khoảng không đầy mưa vô định qua lớp kính xe mờ đục.

18. Chương 19: Em Lại Gặp Anh Rồi, Cậu Hai!

Chương 19: Em lại gặp anh rồi, cậu hai!

Thời gian nghỉ ngơi đã hết, An Ninh lại tiếp tục lao đầu vào công việc của một phó tổng giám đốc tại Nhật. Những dư âm hỗn độn vẫn còn trong đầu và trong từng cảm xúc, An Ninh ngồi trong phòng làm việc, nhìn mọi hoạt động của nhân viên bên ngoài qua lớp kính lớn trước mặt. Hóa ra trước đây cô cũng đã từng bận rộn như một con thiêu thân như vậy, đồng giấy tờ, các cuộc điện thoại, chạy đi chạy lại và cả những mảnh giấy nhớ chằng chịt trên màn hình máy tính. Công việc hiện tại của An Ninh không phải nhàn hạ, nhưng nó vẫn có đủ thời gian cho cô ngồi nhâm nhi một tách cafe. Nhấn phím 1 gọi cho phòng thư ký... và yêu cầu cô ấy mang cho An Ninh bản kế hoạch của tháng.span>

Chỉ vài phút sau, bản kế hoạch đã được đặt trước mặt An Ninh. Cô nhận ra rằng tổng giám đốc đã mở một chi nhánh mới tại Việt Nam và muốn cô về nước khảo sát tình hình. Và vé máy bay đã được đặt sẵn, ngày mai cô sẽ có mặt tại Việt Nam.

Việt Nam đang là mùa đông, cô đã xa cái mùa đông ở Việt Nam được hơn ba năm, và giờ thì lại cảm thấy quá lạ lẫm với kiểu thời tiết khắc nghiệt nơi quê cha đất tổ. Và ngoài trời lại còn mưa, cơn mưa phùn càng làm cái buổi sớm thêm buổi hơn. Đường từ Nội Bài về thành phố thật dài, và... háttttttttt... xiiiiiiiiiiii... Tệ thật, mới về nước đã bị ốm, cô còn rất nhiều việc phải làm mà lại khệt khệt như vậy. Mỗi tối ra định lấy một viên thuốc cảm nhưng... thật là quá tệ hại, cô đã trở thành một cô gái duyên dáng từ khi nào! Đã sắp sẵn một túi to thuốc mà vẫn quên không mang theo.

- Cô gái, cô định tới đâu? – Người lái taxi hỏi An Ninh.

Cô đưa cho người đàn ông một mẫu giấy ghi địa chỉ rồi cố gắng chớp mắt một lúc sau chuyến bay dài mệt mỏi.

Cửa khách sạn mở ra trước mắt, là một khách sạn lớn ở gần trung tâm thành phố, cô sẽ nghỉ ngơi hôm nay, ngày mai sẽ bắt đầu với công việc của mình. Ngả lưng xuống chiếc giường êm ái, đầu óc cô vẫn còn choáng váng, thuốc cảm lại không có. Cô lắc đầu rồi chui vào chăn ngủ cho quên đi cơn đau đầu đang hành hạ, tối cô sẽ xuống phố và mua thuốc...

Trời không còn mưa nữa nhưng đường trơn và ướt nhẹp, phố Hàng Bông vào cuối tuần vẫn đông đúc. Qua năm tháng, các con phố cũng khác trước nhiều, chúng vẫn nhỏ bé nhưng nhiều hàng quán và xe cộ hơn. Đi dọc theo vỉa hè nhỏ, cuối cùng cô cũng tìm được một hàng thuốc, nhưng không thể uống mà không ăn gì... và cô lại đi tiếp. Trời càng về tối càng lạnh, nó khiến cô run lên mặc dù đã mặc rất nhiều áo. Bỗng chiếc túi trong tay cô bị giật, cô giữ lại nhưng bị lôi xéch đi... rồi ngã dúi dụi... chân cô đau điếng nhưng vẫn cố chạy để đuổi theo tên cướp đang dần lẩn vào đám đông...

- Xin anh giúp tôi đuổi theo tên cướp... – An Ninh cuống cuống níu tay một người đàn ông to cao đang đứng gần đó...

Rồi anh ta vụt chạy đuổi theo tên cướp, dánh chạy thật nhanh, thật mạnh mẽ.

Cái chân cà nhấc của cô càng lúc càng đau hơn, trời lại càng lúc càng lạnh, nó khiến cô càng lúc càng mệt mỏi. Cô ngồi xuống một mái hiên bên đường và chờ người đàn ông kia quay lại.

- Em không sao chứ?

Người đang ông đưa chiếc túi ra trước mặt An Ninh, theo lễ nghĩa, cô ngước mặt lên và cảm ơn... Nhưng người đứng trước mặt kia làm cô sững sờ. Tại sao cậu lại ở đây?

- Em không sao chứ? – Cậu hỏi lại một lần nữa.

- Sao lại là anh? – An Ninh hỏi trong sự ngạc nhiên tột độ.

- Em quên rồi sao? Chính em là người níu lấy tay anh và muốn anh đuổi theo tên cướp.

Đúng, lúc đó cô cuống quá nên cũng chẳng kịp nhìn mặt, trái đất thật là tròn, người không muốn gặp cuối cùng lại vẫn cứ phải gặp.

- Nhưng mà, sao em lại ở Việt Nam? Không phải em đang ở Nhật sao?

- Tôi ở đâu thì có liên quan gì tới cậu chứ? – An Ninh vừa nói vừa đứng dậy một cách khó khăn, cô phải vịn vào bờ tường để không bị ngã.

- Có thật là em không sao không? Trông sắc mặt em xấu lắm. – Cậu hỏi với vẻ lo lắng.

- Tôi không sao cả, cảm ơn cậu vì đã giúp tôi lấy lại chiếc túi. – Nói xong rồi An Ninh quay lưng định bỏ đi, nhưng cái chân đau lại không nghe lời, nó khiến cô chệnh choạng và ngã xuống. Nhưng may thay bàn tay của cậu đã kịp đỡ lấy cô. Cậu nắm chặt tay cô rồi thốt lên:- Sao người em lại nóng thế? Chân còn đau nữa?

Cô vùng vằng rời khỏi vòng tay cậu.

- Cậu Thiên Bảo, tôi rất cảm ơn cậu nhưng xin cậu, đừng lại gần tôi thêm nữa. – An Ninh nói bằng giọng nghẹn ngào. Rồi quay lưng khó nhọc bước đi. Bất chợt Thiên Bảo bế thốc An Ninh lên từ đằng sau khiến cô ngạc nhiên và có phần hoảng hốt.

- Anh làm cái trò gì vậy? Bỏ tôi ra... – An Ninh giãy giụa dấn vào người Thiên Bảo...

- Ngồi im đi, anh hứa là sẽ đi ngay sau khi đưa em về phòng.

Lời nói quả quyết của cậu khiến An Ninh chẳng phản ứng được gì nữa, cô biết rằng một khi cậu đã muốn làm gì thì chẳng bao giờ cô có thể cản được.

Về đến phòng, Thiên Bảo đặt An Ninh xuống giường rồi chạy ngay vào phòng tắm lấy một chậu nước lạnh.

- Cậu để đó, tôi tự làm được.

- Em đừng lo, nếu không làm như vậy thì anh không an tâm đâu. Ngồi im đi, khi nào chân em đỡ hơn thì anh sẽ đi.

Cô ngồi yên để cậu chườm chiếc khăn lạnh buốt lên chân. Cảm giác hơi ẩm của bàn tay cậu truyền nhẹ vào bắp chân rồi cái lạnh tê cứng của chiếc khăn khiến An Ninh không còn đau nữa, cô dựa người vào thành giường và lặng nhìn về khoảng không trước mặt. Trên bức tường là một bức tranh lớn với hoa cỏ và dòng suối... tất cả đều được sử dụng gam màu nóng khiến cho căn phòng trở nên ấm áp hơn. Cạnh đó là một bình hoa ly lớn tỏa hương thơm nhẹ nhẹ... nó giống như liều thuốc ngủ đưa cô vào giấc ngủ sâu mà không hay Thiên Bảo đang ngồi bên cạnh.

- An Ninh... An Ninh... nào tỉnh dậy đi nào, ăn cháo rồi còn uống thuốc.

An Ninh mơ hồ mở mắt ra, mọi thứ vẫn còn đang trong cơn ngái ngủ, cô dựa người lên thành giường và cảm nhận được hơi nóng ngùn ngụt đang bốc lên trong người, đầu đau như búa bổ.

- Em ăn cháo đi, anh đã mua thuốc rồi, lát ăn xong chừng ba mươi phút thì uống nhé. – Nói rồi Thiên Bảo đi lấy mớ tô khoác lên người.

- Cậu đi à? – An Ninh nói bằng giọng hơi tiếc nuối.

- Ừ. Anh có việc phải đi. Em cứ ăn cháo rồi uống thuốc đi. Anh đã dặn lễ tân rồi, hễ em muốn đi đâu, họ sẽ cử người lên giúp em xuống taxi. Chân em còn đau, nên tránh đi lại nhiều. Cánh cửa đóng lại và trong phòng chỉ còn lại mình An Ninh. Cảm giác không đẩy Thiên Bảo ra thật lạ, suốt thời gian qua thứ mà cô luôn nhắc nhở mình chính là phải tránh thật xa Thiên Bảo để có thể có cuộc sống tốt hơn. Thế mà thứ cô nhận lại chỉ là những cảm xúc khó tả, sự giằng vò, dằn vặt và nỗi đau sâu trong tâm khảm. Vậy mà chỉ vài phút ở bên cậu, lặng yên không phản kháng, tất cả những cảm xúc khó chịu suốt những năm qua như tan biến hết. Cô biết mình đi sai đường và chỉ mang lại cho bản thân sự khổ sở, nhưng... giờ đây đã quá muộn chưa... khi cái mong muốn nhỏ bé là được ở bên cậu ấy lại trở dậy. Có lẽ đã quá muộn khi bên cạnh cậu có người con gái mà cô không thể sánh bằng, người con gái đẹp như hoa, nụ cười hiền dịu và có một xuất thân cao quý hơn cô. Đưa thìa cháo lên miệng, cảm giác ngọt ngào lan tỏa theo đầu lưỡi, liệu cô còn có thể gặp lại cậu không? Có lẽ quên đi vẫn là giải pháp tốt nhất.

Chi nhánh mới tại Hà Nội của công ty mỹ phẩm K thuộc tập đoàn K nằm giữa một con phố đông đúc và sầm uất. Công việc của An Ninh đã bắt đầu bận rộn từ sáng sớm, cô tới văn phòng và làm việc với giám đốc ở đó. Công việc kinh doanh trong tháng đều được An Ninh lên kế hoạch, đề xuất trong cuộc họp một cách bài bản và cực kỳ xuất sắc khiến mọi người ai nấy đều phải trầm trồ thán phục về tài năng của nữ phó tổng trẻ tuổi. Sau cuộc họp, An Ninh cùng mọi người nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục công việc, cô muốn hoàn thành xong sớm nhất có thể để được về Nhật càng sớm càng tốt. Giám đốc chi nhánh đưa An Ninh tới cửa hàng bán và giới thiệu sản phẩm cách đó không xa, nhân viên phục vụ rất tốt và khách ra vào cũng khá đông đúc. An Ninh đứng ở cuối gian phòng quan sát toàn bộ công việc của mọi người rồi khẽ mỉm cười mãn nguyện về sự lớn mạnh của công ty.

- Hình như tôi đã gặp cô ở đâu đó? – Giọng nói quen thuộc của người đứng trước mặt khiến An Ninh giật mình ngạc nhiên.

Bà Lưu đang đứng trước mặt cô, đưa ánh mắt dò xét về phía cô. Đôi mắt đa nghi và lạnh lùng đến đáng sợ vẫn không khác trước chút nào. Lúc đầu An Ninh hơi sợ nhưng bình tĩnh lại ngay, cô nở nụ cười và bắt đầu tự giới thiệu:

- Chào bà, chắc bà không còn nhớ, đã có lần công ty chúng tôi hợp tác làm ăn với công ty của con trai bà... Xin tự giới thiệu, tôi là phó tổng giám đốc tập đoàn K tại Nhật – Nguyễn An Ninh. – Từng từ, từng chữ An Ninh đều nói rất đồng dạng và nhất là ba chữ “Nguyễn An Ninh”, cô muốn bà Lưu biết được rằng bây giờ cô không còn là cô hầu gái An Ninh nghèo khổ như trước nữa, giờ đây cô đã là một người phụ nữ độc lập và có chỗ đứng trong xã hội.

Dường như bà Lưu đã nhận ra cô là ai, bà hơi ngạc nhiên một lúc rồi lại quay trở về với bộ mặt sắt đá.

- Thảo nào tôi lại thấy cô quen như vậy... hóa ra là An Ninh... cô hầu gái đáng thương của nhà tôi ba năm về trước. Giờ chắc cô sống tốt lắm nhỉ... cũng chẳng phải hỏi, nhìn cơ ngơi của cửa hàng và cái ghế mà cô đang ngồi chắc cũng đủ biết.

- Tôi sống rất tốt, cũng là một người không thiếu tiền... cảm ơn bà đã quan tâm.

- Cũng không trách được, đôi mắt xinh đẹp và điệu bộ hiền dịu thế kia thì kể cả địa vị cao hơn chắc cô cũng có thể vươn tới được. Đúng là con người có nhiều loại.

An Ninh hiểu thâm ý mà bà Lưu muốn nói, từng câu từng chữ xúc phạm cô một cách nặng nề, ngay lúc đó cô chỉ muốn bỏ chạy và khóc thật lớn. Nhưng ba năm qua cuộc đời đã dạy cô phải biết đối mặt với nỗi sợ và sự nhục nhã. Vì chỉ có đi qua nó mới là con đường ngắn nhất để cô không còn cảm thấy sợ hãi mỗi khi đứng trước mặt người đàn bà độc ác này.

- Đúng như bà đã nói, con người thật có nhiều loại... và tôi cũng chỉ là một loại người trong vô vàn loại người thôi.

- Thật là không ra gì, cô nghĩ cô là ai mà dám ăn nói như vậy hả? – Bà Lưu tức giận nạt lớn khiến mọi người xung quanh quay sang nhìn An Ninh và bà Lưu.

Lập tức An Ninh quay lại với thái độ của một nhân viên, cô chấp tay gọn gàng trước bụng rồi cúi xuống tỏ vẻ cung kính.- Xin lỗi quý khách, chúng tôi không thể tiếp tục trả lời câu hỏi của bà được, mong bà thông cảm. Hiện tại ở cửa hàng của chúng tôi có rất nhiều sản phẩm tốt cho bà, mong bà chiếu cố và luôn ủng hộ chúng tôi.

Bà Lưu tức tối không nói được gì rồi hậm hực bước ra khỏi cửa hàng. Ra tới cửa, bà ngạc nhiên khi thấy Thiên Thành đang đứng ở đó với một bó hoa lớn trên tay.

- Mẹ tới đây làm gì? – Thiên Thành ngạc nhiên hỏi.

- Còn con? Con tới đây làm gì?... Không lẽ... vì con nhỏ An Ninh đó?

- Đúng, vì cô ấy đó. – Thiên Thành nói chắc như đinh đóng cột.

Bà Lưu cố nén cơn tức giận và ra lệnh:

- Lên xe đi, mẹ cần nói chuyện với con.

- Con đang bận, để lúc khác.

- Lên xe, không mất quá nhiều thời gian của con đâu.

Thiên Thành gửi bó hoa cho cô tiếp tân đứng ngoài cửa và nói với cô ấy chuyển cho An Ninh rồi lặng lẽ theo bà Lưu lên xe. Chiếc xe lao thẳng tới một nhà hàng sang trọng.

Bà Lưu bước và đặt hai phòng riêng.

- Quý khách muốn dùng gì ạ?

- Tất cả các món có trong thực đơn, mang vào phòng bên cạnh, không có lệnh của tôi không ai được phép bước vào phòng này.

Khi tất cả nhân viên phục vụ đi ra và cánh cửa khép lại thì... lúc này cơn thịnh nộ của bà Lưu bắt đầu bộc phát.

- Con nghĩ sao mà qua lại với hạng người như nó? Anh con đã bị nó dụ dỗ một lần, giờ lại đến con nữa sao? định vác cáo về nhà hả?

- Ai dụ dỗ anh con? An Ninh ư? Là anh ấy đã cướp đi sự trong trắng của cô ấy, anh ấy đã cướp đi người con gái của con và giờ con chỉ muốn lấy lại.

- Người con gái của con? Con nói mà không biết ngượng mồm sao? Ai cho phép con lấy nó mà con nói nó là của con? Dù có chết mẹ cũng không để nó bước vào Lưu gia. Địa vị của chúng ta và nó khác nhau, con biết con là ai không hả Thiên Thành? Con là thiếu gia nhà họ Lưu danh tiếng đấy.

- Nhưng con chỉ được nhận về nuôi, con đâu phải mang dòng máu Lưu gia trong người... Con không trông chờ gì cái tài sản của Lưu gia cả. Thứ con cần chỉ là cô ấy. Anh Thiên Bảo đã không bảo vệ được cô ấy thì con sẽ là người bảo vệ cô ấy. BỐP... một cái tát đau điếng dành cho cậu... Đây là lần thứ hai bà Lưu tát cậu.

- Ai nói với con... con không mang dòng máu Lưu gia? Ai nói rằng con được nhận về nuôi? Con là con trai của mẹ, đứa con mẹ rút ruột đẻ ra... rồi vất vả nuôi nấng... giờ đây lại nói như vậy... mẹ không cho phép con được nghĩ như vậy.

- Mẹ đừng nói như thế, chẳng phải mẹ nhận con về nuôi khi mẹ sợ con bị giết chết sao? Tất cả mọi người trong nhà đều biết sự thật đó.

- Đồ ngốc... con nghĩ vì sao mẹ lại đưa con về Lưu gia? Trong khi mẹ đã có ba người con? Con trông mẹ giống một người thích làm từ thiện và nhận con nuôi lắm sao?

Thiên Thành bắt đầu không hiểu những gì bà Lưu nói... dường như bà đang rất xúc động, hai mắt bà đỏ lên còn khóe mắt thì ngấn lệ.

- Mẹ nói gì con không hiểu? Nếu như vậy... tại sao? Tại sao... Mẹ giải thích cho con đi.

Bà Lưu ngậm ngùi ngồi xuống ghế trước khi lật lại quá khứ.>

- Mẹ biết giấu con là mẹ không tốt nhưng đó cũng chỉ là muốn bảo vệ con. Lúc mẹ chưa là người của Lưu gia... mẹ đã yêu một người đàn ông... người đó rất tốt với mẹ, mẹ đã trao cho ông ấy hết những gì mình có, ngay cả trinh tiết đáng quý nhất của người con gái. Nhưng... khi mẹ và người đó chuẩn bị kết hôn thì... ông ấy bị tai nạn và qua đời. Lúc đó mẹ đang mang thai con được hơn một tháng. Cùng quẫn, mẹ không biết nên làm gì... nên đi về đâu. Nhưng vì quá yêu ông ấy nên mẹ quyết định sinh con ra. Sau đó mẹ đã quen với người bố hiện tại của con. Sự giàu có và quyền lực của ông ấy làm mẹ nổi tham vọng và oán trách số phận nghèo nàn của mình. Trước đây mẹ sống cùng em gái mình, và cũng là người mẹ đã bị giết của con. Bà ấy không thể sinh nở được nên rất quan tâm và chăm sóc con khi con còn trong bụng mẹ. Và khi bà biết được tham vọng của mẹ... bà đã lặng lẽ mang con đi... Mẹ đã tìm kiếm con... nhưng không thấy... mẹ đã đau khổ đến nhường nào khi không thấy con, lúc đó mẹ tưởng chừng như muốn chết đi. Nhưng người đàn ông mang họ Lưu ấy đã ẹ dũng khí để sống tiếp. Ông là người hiền lành, giỏi giang và rất biết quan tâm, dần dần mẹ cũng đã khá hơn và một năm sau đó mẹ cưới ông ấy. Khi về làm dâu Lưu gia, vì ông ấy đã có ba người con trước đó nên mẹ và ông ấy quyết định cứ sống như vậy với nhau và nuôi dạy ba đứa trẻ nên người mà không nghĩ đến chuyện sinh nở nữa. Trong khoảng thời gian đó mẹ vẫn không ngừng tìm kiếm con.. nhưng càng ngày càng không thấy... suốt hơn mười năm trời... mẹ vẫn sống trong dằn vặt và bất an. Năm đó con mười hai tuổi... khi mẹ tìm ra con cũng là lúc mẹ nuôi của con qua đời... Mẹ đã đưa con về Lưu gia. Để mọi người không dị nghị... mẹ đã nói dối là nhận nuôi con. Lúc đó một mình mẹ gánh vác cả cơ nghiệp nhà họ Lưu... vất vả đến mấy mẹ cũng vẫn luôn dành tình yêu thương cho con để bù đắp đi lỗi lầm của mình năm xưa. Không lâu sau đó mẹ biết được sự thật... Bố đẻ của con là anh em cùng cha khác mẹ của Lưu gia... Đó chính là lý do vì sao... trong người con vẫn mang dòng máu nhà họ Lưu.

Thiên Thành sững sờ trước những gì bà Lưu nói... giờ đây... cậu không biết phải nói gì, cũng không biết bản thân mình phải xử sự ra sao. Sự thật được phơi bày trước mắt, những cảm xúc mông lung khó tả này khiến cậu cảm thấy khó chịu và cũng khó xử. Cậu nên giận hay nên thương người mẹ ruột sau hơn hai mươi năm trời mới dám nhận con? Cậu nên giận vì cái tham vọng của bà hay nên thương bà vì đã bị cướp đi mất đứa con từ khi mới lọt lòng? Cậu không biết mình nên làm gì... Cậu chạy đi trong vô thức để bà Lưu ngồi đó với hai dòng nước mắt chảy dài.

Cậu hai đợi khá lâu trước cửa khách sạn của An Ninh, người lễ tân nói cô vẫn chưa về. Đang ồm như vậy, chân lại đau... không biết An Ninh đi đâu lại về muộn như vậy. Cậu cố gắng ngồi đợi thêm một lúc nữa. Và cuối cùng bóng dáng thân thương ấy cũng hiện ra trước mắt. Cậu lặng lẽ đi theo sau cô trở về phòng khách sạn. Vì phòng nằm ở lầu hai nên An Ninh không dùng thang máy, cậu biết điều đó, trước kia khi còn là hầu gái cho cậu cô cũng thường hay như vậy. Trên tay An Ninh cầm một bó hoa to và tay kia cầm một bọc gì đó, hình như là đồ ăn và rượu.

- Anh không biết là em có sở thích uống rượu đấy. Tiếng của cậu từ đằng sau làm An Ninh giật mình, cậu phát hiện ra rằng cô đang khóc... bó hoa kia chỉ là thứ ngụy trang để không ai nhìn thấy dòng nước mắt đang lăn dài trên má.

- Có chuyện gì vậy? Sao em lại khóc? Đau ở đâu sao? – Cậu lo lắng hỏi cô dồn dập.

Cô đẩy cậu ra rồi lại lặng lẽ đi tiếp lên từng bậc cầu thang, vì đây là lối cầu thang bộ nên không có ai ở đó vào giờ này, cửa cũng là cách âm nên chẳng ai nghe thấy giọng Thiên Bảo.

- Anh hỏi em... trả lời anh đi... xin em đấy.

- Đúng, tôi đang đau lắm, đau chết đi được. Tại sao chứ? Tại sao mà tôi vẫn bị người khác khinh rẻ? Tất cả là tại anh, tại anh đã hủy hoại đời tôi. Anh cướp đi của tôi tất cả, sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi? Anh là cái gì? Là cái thá gì chứ? Có tiền là hơn người sao? Có tiền là có quyền vênh mặt lên hạ nhục người khác sao? Cậu ôm chặt An Ninh vào lòng mặc cho cô ra sức vùng vẫy.

- Anh xin lỗi, anh đã sai rồi An Ninh à... Anh xin lỗi em, anh đã sai rồi.

...

Thiên Thành nhìn Thiên Bảo qua tấm kính lớn của khách sạn. Anh đang ngồi đợi An Ninh sao? Tại sao anh biết được An Ninh đã về nước? Lúc này... Thiên Thành rất muốn được nhìn thấy gương mặt của An Ninh, được chìm sâu vào đôi mắt biết nói, biết cười, biết biểu lộ cảm xúc... nhưng... chân cậu không đủ dũng cảm để bước vào. Người trong đó là người mà An Ninh thực sự yêu, dù cậu có cố gắng thế nào vẫn không thể thay đổi được sự thật đó. Và giờ đây khi cả hai cái bóng ấy đã đi khuất rất lâu... cậu vẫn đứng đó... đứng đó như một kẻ bất hạnh đến sau.

An Ninh đã uống khá nhiều rượu trước khi trở về khách sạn, đặt cô nằm xuống giường, Thiên Bảo từ từ tháo giày và cởi áo khoác ngoài ra giúp cô... cái dáng say rượu ngủ ngon vẫn giống như lần trước... chẳng biết ai với ai cả... Chiếc ví nhỏ của An Ninh rơi xuống đất và từ trong ví rơi ra một tấm ảnh, đó là tấm ảnh siêu âm... chắc là của đứa bé... Cậu cầm tấm ảnh rồi ngắm nhìn nó một hồi lâu... hóa ra hình dáng đứa con của cậu như vậy... dù nó vẫn chưa thành hình nhưng trông nó xinh xắn biết bao.

- Chào con... ta là cha của con đây... – Cậu nói lời chào đứa con của mình, đứa con mà cậu còn không được biết đến sự tồn tại của nó, không được chăm sóc, không được yêu thương nó một ngày nào.

- Cho cha xin lỗi con nhé... suốt mấy năm qua cha không biết về sự tồn tại của con, cũng không chăm sóc con được ngày nào, không yêu thương con cũng không chăm sóc bảo vệ được mẹ của con... lỗi là tại cha, tất cả là tại cha...

Giọt nước mắt chảy xuống tấm hình, người cha mang nỗi niềm mắc nợ đứa con, mắc nợ cả mẹ của nó... chưa một lần có thể nói câu xin lỗi chân thành và chưa một lần có thể bù đắp mất mát.>

Cậu quay qua nhìn người con gái đang say ngủ, nhìn vẻ mặt già hơn so với tuổi, bàn tay xương xương, đôi gò má cao, da sạm đi... từ khi nào mà An Ninh tươi trẻ ngày trước lại tiêu tụy đến thế. Xót xa như vậy, đáng thương như vậy nhưng cậu biết làm gì đây? Khi An Ninh không tha thứ cho cậu, không cho cậu cơ hội để được chuộc tội.

...

An Ninh thức dậy và vẫn đau đầu như lần uống rượu trước. Và hương thơm vẫn vậy, vẫn là hương thơm của café và bánh mì nướng giòn...

- Em dậy rồi à?

An Ninh giật mình khi nghe thấy giọng Thiên Bảo.

- Tại sao cậu lại ở đây? Cả đêm hôm qua...cậu đã... ở đây sao?

- Đúng.

- Cậu... đã ngủ ở...

- Ghế sofa ngoài kia... và bị lạnh cả đêm đấy.

- Tại sao cậu không đi, cậu chỉ cần thả tôi vào phòng rồi cậu có thể về mà... Tại sao lại phải ở lại đây?

- Vì anh không muốn phải nhớ em như lần trước, cũng không thể an tâm khi để em ở lại đây một mình.

- Cậu đang nói gì vậy? Giữa chúng ta chẳng còn cái gọi là sự quan tâm như vậy đâu.

Thiên Bảo tiến lại gần phía giường, cậu ngồi xuống trước mặt An Ninh rồi nhẹ nhàng nói những lời chân thành nhất:

- Anh biết Thiên Bảo trong quá khứ đã làm em đau đớn thế nào. Nhưng Thiên Bảo đó đã chết từ ba năm trước rồi. Thiên Bảo đứng trước mặt em... là một người khác, một Thiên Bảo từ bỏ quá khứ, một Thiên Bảo muốn làm lại từ đầu, và dần dần tìm lại tình yêu từ em.

- Nhưng tôi không còn yêu cậu nữa, tình yêu của tôi đã chết từ lâu rồi.

- Vậy thì em hãy yêu lại từ đầu đi vì từ giây phút này trở đi... anh tuyên bố, anh sẽ chinh phục em. – Mất cậu ánh lên, rạng ngời. Trải qua nhiều sóng gió nhưng An Ninh vẫn không khỏi bối rối.

Hoa đào lại nở rồi... tình yêu lại nở rồi... tất cả sẽ lại đơm hoa kết trái đón chào một ngày mới.

19. Chương 20 P1 : Một An Ninh Hoàn Toàn Khác.

P1Chương 20: Một An Ninh hoàn toàn khác.

Một ngày mới bắt đầu bằng một bản ballad nhẹ nhàng cùng với một tách café và bánh mì nướng giòn. Bản nhạc đang nói về một người con trai không thể xa rời bạn gái của mình, lúc nào anh ta cũng cần cô gái, trong mọi giây phút của cuộc đời, và An Ninh nhớ đến Thiên Bảo. Khoảnh khắc ấy, cô đã mỉm cười, mỉm cười vì lời tuyên bố đầy tự tin của cậu.

Có tiếng gõ, thật là chẳng có lẽ nào lại có thể tới sớm như vậy nếu không được gọi. Chẳng lẽ lại là Thiên Bảo? An Ninh vội ra mở cửa và lại một lần nữa cô gặp mặt với bà Lưu.

- Gặp tôi một lát. - Bà Lưu nói như ra lệnh.

- Tại sao tôi lại phải nghe lời bà?

- Đồ vô lễ, tại sao cô lại ăn nói như vậy với người lớn? Cô không biết cái lễ phép tối thiểu đó sao?

- Với một người cướp đi cuộc sống, cướp đi đứa con của mình, liệu tôi còn có thể lễ phép được sao?

- Đừng nói nhiều, không mất nhiều thời gian đâu. - Bà Lưu gằn giọng.

- Có lẽ tôi sẽ mời bà một bữa vào buổi trưa nếu bà có điều gì đó quan trọng, rất tiếc rằng bữa sáng và café tôi dùng mất rồi.- Vài phút là quá đủ.

- Vậy thì mời bà vào.

An Ninh mở cửa để bà Lưu vào phòng, cô đặt tờ báo lên bàn và đi vào phòng thay đồ. Chỉ vài phút sau, An Ninh bước ra với bộ dạng hoàn toàn khác. Một người phụ nữ thành đạt, đầy khí chất, tự tin và kiêu ngạo.

- Bà có muốn dùng gì không?

- Không.

- Vậy thì có chuyện gì? Bà Lưu đưa ra trước mặt An Ninh một phong bì nhỏ và nói:

- Cầm lấy và tránh xa Thiên Thành và Thiên Bảo ra. An Ninh cười khẩy liếc qua chiếc phong bì nhỏ...

- Trong này là bao nhiêu vậy? 1 triệu? 10 triệu? 100 triệu hay 1 tỉ? Bà trông tôi giờ giống người thêm tiền lắm sao? Bà Lưu à, hình như bà hiểu nhầm điều gì đó ở tôi. Tôi chưa bao giờ thêm một đồng một hào nào của bà cả. Khi bà đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi không cầm một đồng nào. Khi tôi nằm viện, cũng không dùng tiền của bà, khi tôi mất đứa con của tôi, tiền cũng là do tôi kiếm và tôi tồn tại được đến bây giờ cũng là một tay tôi làm nên. Bà thử nghĩ xem? Với chút tiền như vậy, bà định trả cho sự đau khổ bà dành cho tôi suốt thời gian qua? Bà nên nghĩ lại đi. Hơn nữa, thứ tình cảm trong sáng và cao thượng của Thiên Thành có thể trả bằng tiền sao? Còn đối với Thiên Bảo, tôi chưa bao giờ đùa cợt cũng như có ý đồ gì cả. Bà nghĩ rằng tiền của bà có thể điều khiển được tất cả mọi thứ sao? Tôi nghĩ bà nên cầm số tiền ấy về và suy nghĩ lại mọi chuyện.

Bà Lưu ngạc nhiên trước bài phát biểu hùng hồn của An Ninh. An Ninh ngày xưa và An Ninh bây giờ sao xa vời đến vậy.

- Đồ cáo già, mày nghĩ rằng mày có thể bước vào nhà tao một cách dễ dàng như vậy sao? Không đời nào tao chấp nhận một đứa nham hiểm như mày.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành dâu nhà họ Lưu và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ bước chân vào cánh cổng đó một lần nữa.

- Vậy... cuối cùng thì mày muốn gì? Mày muốn gì ở hai đứa con của tao? Mày làm như vậy để trả thù tao đúng không? Vậy thì mày trả thù được rồi đấy... đồ mất dạy!- Đừng hỏi tôi muốn gì, vì những thứ tôi muốn bà không bao giờ có thể đáp ứng được. Khi nào bà hiểu được lòng của con trai bà, lúc ấy có lẽ chúng ta sẽ

ngồi nói chuyện với nhau nhẹ nhàng hơn. Còn bây giờ đã đến giờ làm việc, xe của tôi đang đợi ở dưới lầu, xin phép bà.

Nói rồi An Ninh mở cửa đứng chờ bà Lưu đi ra. Bà Lưu đi rồi, lúc đó An Ninh mới thở được một cách bình thường, hơi thở được dồn nén quá lâu khiến đầu óc cô choáng váng. Phải lấy hết dũng khí An Ninh mới dám nói những lời như vậy với bà Lưu. Nỗi sợ hãi trong suốt ba năm qua giờ đã bớt đi phần nào. Thiên Thành trở về nhà. Bà Lưu ngồi trong phòng khách và đang nói chuyện với ai đó.

- Con về rồi. - Cậu băng quơ một câu rồi trở về phòng khóa trái cửa lại.

Đã hơn một tuần trôi qua nhưng cậu vẫn không thể nào đối mặt với bà Lưu, cậu vẫn không biết mình nên tha thứ cho bà hay phải làm gì. Trong đầu cậu có hàng trăm mối tơ vò chưa được gỡ, cũng đã hơn một tuần cậu không liên lạc với An Ninh, trong thâm tâm cậu luôn nghĩ rằng mình là kẻ thua cuộc, mình cần phải rút lui nhưng con tim cậu vẫn dẫn bước chân cậu đến bên An Ninh.

Cộc... Cộc... Cộc...

- Mẹ vào nhé Thiên Thành? - Bà Lưu nói nhỏ.

- Mẹ vào đi.

Bà Lưu đẩy cửa vào rồi e dè đến bên cạnh Thiên Thành, chắc có lẽ bà biết cậu vẫn chưa hoàn toàn tha thứ ình.

- Cuối tuần này mẹ có mở một party nhỏ tại nhà để mời một vài đối tác làm ăn. Trong danh sách mời có cả Phó tổng giám đốc tập đoàn K - cô Nguyễn An Ninh.- Tại sao mẹ lại mời cô ấy? - Thiên Thành sững sốt.

- Tại sao mẹ lại không được mời cô ấy?- Xưa nay mặt trăng đâu thể ở cùng chỗ với mặt trời, nước và lửa đâu thể nhìn mặt nhau. Mẹ biết vậy mà còn mời cô ấy, cuối cùng thì mẹ có ý đồ gì?- Ý đồ gì ư? Chẳng lẽ trong đầu con mẹ là người nham hiểm đến vậy?- Con không có ý đó, nhưng rõ ràng mẹ không ưa gì An Ninh và cô ấy cũng rất căm hận mẹ. Vậy chẳng có lý do gì mà mẹ lại mời cô ấy.

- Dù sao tập đoàn K cũng là một tập đoàn lớn tại Nhật, mời cô ta cũng chỉ với tư cách bạn làm ăn. Chẳng lẽ không được sao? Đừng nói nhiều nữa, mẹ chỉ muốn con biết như vậy. Mẹ ra ngoài đây, còn phải báo cho các anh con nữa. Bà Lưu vừa ra khỏi cửa, cậu liền nổi trận lôi đình. Cậu gạt hết tất cả những thứ có trên mặt bàn xuống đất, chai rượu cũng theo đó mà vỡ tan tành. Cậu biết thừa tính bà Lưu, không có chuyện thì không đời nào bà mời An Ninh đến dự tiệc. Giờ chỉ còn trông chờ vào An Ninh sẽ từ chối hay nhận lời dự bữa tiệc hay không thôi.

Tháng Tư, tháng của bách hợp trắng. Sáng nào trước bàn làm việc của An Ninh cũng là một lẵng bách hợp trắng xinh xắn ngát hương. Mặc dù chẳng dễ người gửi nhưng cô thừa biết lẵng hoa đó là của ai. Trên đời này chỉ có Thiên Bảo mới gọi cô là Bách hợp.

- Thưa phó tổng, đây là lịch làm việc trong tuần của chị và báo cáo hoạt động kinh doanh quý trước của tập đoàn K vừa mới được fax sang đây hồi sáng.

- Cảm ơn, cô cứ để đó cho tôi.

- Chị có cần em giúp gì nữa không ạ?

- Phiền cô vớt giùm tôi mấy lẵng hoa úa kia đi nhé.

- Vâng. À quên mất, đây là thiệp mời dự tiệc của Lưu gia, một trong những gia tộc cung cấp nguyên liệu thảo mộc lớn nhất Việt Nam. An Ninh sững sốt khi nghe thấy cô thư ký nhắc đến Lưu gia, lập tức cô cầm tấm thiệp lên xem xét.

- Họ đưa cho chúng ta khi nào?- Dạ vừa mới cách đây khoảng một tiếng.

- Tại sao họ lại muốn mời chúng ta? Tôi nhớ là chúng ta chưa từng có hợp đồng nào cùng với Lưu gia mà.- Vâng, chắc vì họ biết chúng ta là tập đoàn lớn tại Nhật nên muốn nhân cơ hội này để làm ăn.

- Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi.

An Ninh cầm tấm thiệp trên tay và nhìn nó thật chăm chú... trên tấm thiệp còn ghi rõ tên của An Ninh cùng tên của tập đoàn K. Thật sự cô không thể hiểu được vì sao bà Lưu lại làm như vậy? Bà Lưu vốn không ưa gì cô, hơn nữa cô thừa hiểu rằng người đàn bà nham hiểm đó sẽ không chỉ đơn giản mời cô đến dự một bữa tiệc của bà ta. Nếu cô không tới đó cũng không được, Lưu gia đã có chỗ đứng quá rõ ràng trên thị trường trong nước, không tới đó là muốn đối đầu với Lưu gia, tập đoàn K mới vào thị trường Việt Nam chưa lâu, sẽ bất lợi cho cô và K nếu như làm như vậy. Nhưng nếu cô tới đó, liệu bà Lưu sẽ làm gì? Bà ta sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế, trăm lời nói cay độc để hạ nhục cô trước mặt mọi người... dù giờ đây địa vị và tiền bạc của An Ninh đã khá ổn định nhưng về cái quá khứ ấy của cô... liệu mọi người sẽ nghĩ gì về cô? Nghĩ gì về quá khứ của cô?

Buổi tối của bữa tiệc... Những chiếc xe sang trọng xếp hàng dài lần lượt tiến vào sân nhà Lưu gia. Thiên Thành đứng ngoài sảnh từ sớm, cậu chăm chú nhìn xem những người tới dự có An Ninh trong đó không... Từng người bước xuống xe, ai nấy đều chọn ình những bộ cánh tuyệt vời nhất...

- An Ninh chưa tới sao? - Thiên Bảo ghé vào tai Thiên Thành nói nhỏ, miệng vẫn đang nở nụ cười nhạt với những vị khách tiến vào.

- Chưa, cầu mong là cô ấy không tới. Thiên Thành vừa nói dứt câu thì chiếc xe sang trọng của vị phó tổng trẻ tiến vào. An Ninh bước xuống trong ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao người. Trong bộ đầm dạ hội màu huyết dụ sang trọng, môi đỏ quyến rũ và đôi mắt được trang điểm sắc sảo hơn. Cả Thiên Thành và Thiên Bảo đều bị thu hút, An Ninh của ba năm trước chưa từng quyến rũ đến thế, vẻ đẹp mặn mà cộng thêm sự tự tin đủ hạ nóc ao bất kỳ một anh chàng nào đứng trước mặt cô.

Thiên Bảo tiến tới khoác tay An Ninh nhưng cô chỉ mỉm cười nhẹ nhàng từ chối rồi tự mình bước vào bữa tiệc. Thiên Bảo hiểu cô không muốn gây sự chú ý liền rút lui. Thiên Thành đứng từ đằng xa chỉ biết nhìn hai người họ.

Chợt phía sau có ai đó vỗ nhẹ vào vai Thiên Bảo, cậu quay lại và nhận ra Hạ Du. Mới chỉ vài tuần không gặp nhưng trông cô thật khác, bên dưới lớp trang điểm là làn da xanh xao và hốc hác, nhìn gần thì hai gò má của cô có phần nhô cao hơn như vừa mới sau một trận ốm.

- Lâu rồi không gặp nhỉ! - Hạ Du nở nụ cười gương gạo.

- Em không khỏe à? Trông em xanh quá.

- Em không sao... nhìn thấy rõ vậy sao? Trông em chắc xấu lắm nhỉ? - Hạ Du xấu hổ lấy tay bưng mặt.

- Không, em đẹp lắm, Hạ Du lúc nào cũng rất xinh đẹp mà.

Thiên Bảo cảm thấy thật có lỗi với Hạ Du... Cậu biết vì cậu mà Hạ Du bị ốm, vì cậu mà Hạ Du không còn tươi tắn như trước. Còn cậu chỉ biết đến bản thân, chỉ quan tâm đến cảm xúc của riêng mình mà không bao giờ chú ý đến những người xung quanh... nhất là Hạ Du.

- Con tới rồi à, Hạ Du. - Giọng nói ngọt của bà Lưu khiến Thiên Bảo và Thiên Thành giật mình.

- Con chào bác. - Hạ Du cúi đầu chào một cách lễ phép.

- Con vào đi, hôm nay bác đã chuẩn bị cho con rất nhiều điều bất ngờ đấy.

Bà Lưu dắt tay Hạ Du cùng tiến vào bữa tiệc. Tất cả những người cần có mặt đã đông đủ, bữa tiệc cũng đã đến lúc bắt đầu. Trong không khí vui vẻ mang tính chất xã giao kia đang ẩn chứa những điều gì?

An Ninh đi một vòng chào hỏi những đối tác mình đã cùng làm ăn và cô cũng đã tiếp xúc thêm với một vài bạn hàng lớn khác... Thiên Thành đang đứng cạnh bàn rượu lặng lẽ nhìn theo An Ninh. Hai người chạm mắt nhau. An Ninh tiến lại gần Thiên Thành. Ánh mắt ưu tư của cậu, An Ninh đã quá quen thuộc và giờ đây nó đang hiển hiện rõ mồn một trên gương mặt cậu như muốn ám chỉ rằng An Ninh phải đọc ra được nó.

- Có chuyện gì vậy? Dạo này em thấy anh rất kỳ lạ.

- Cũng không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là anh thấy hơi rối trong lòng, suy nghĩ nhiều chuyện dẫn đến việc chẳng suy nghĩ được việc nào ra hồn cả.

- Khi nào tiện thì kể cho em nghe nhé. - An Ninh nói một cách hóm hỉnh.

- Cô nhóc ạ... em biết thừa là anh không giấu được em điều gì mà.

Hai người cụng ly rồi cạn ly rượu vang trên tay. Bà Lưu cùng vài người đi tới, đến trước mặt Thiên Thành bà giới thiệu:

- Đây là con trai út của tôi, Lưu Thiên Thành, cháu nó đang làm đạo diễn tự do. - Bà Lưu tự hào khoe.

- À... tôi biết cậu, tôi cũng đã xem một vài bộ phim do cậu làm đạo diễn, được lắm đó. - Một người trong số họ lên tiếng.

- Cảm ơn phu nhân đã quá khen. - Thiên Thành trả lời khách sáo.

- Còn... vị tiểu thư này là...?

- Chào bà... tôi là...

An Ninh đang định giới thiệu mình thì bị bà Lưu cắt ngang:

- À... đây là cô Nguyễn An Ninh, trước kia từng làm hầu gái cho Lưu gia... nhưng do một vài lý do cá nhân nên đã nghỉ việc. Giờ thì làm CEO của tập đoàn K tại Nhật.

An Ninh biết trước bà Lưu sẽ nói như vậy... Cô lặng lẽ cười nhạt rồi lại tiếp tục nhắm nháp ly rượu vừa mới lấy. - Vậy là cô đây đã từng làm cho Lưu gia, hèn gì mà giỏi đến như vậy. Điều này cho thấy trình độ học vấn và hiểu biết của các cô hầu gái ở đây rất tốt.

Một mũi tên trúng hai đích, vừa hạ được phẩm giá của An Ninh, vừa nâng cao được vị thế của Lưu gia. Trong ký ức của cô, nơi này dạy cho những người như cô biết phải làm gì để rót rượu và nước không bị sánh, kìm nén cảm xúc để không nóng giận trước mặt chủ nhân... dạy cho các cô biết cách phải trở thành hầu gái tốt hay phục vụ tốt... Nhưng giờ đây qua ý hiểu của vị phu nhân nọ... thì nhà họ Lưu trở thành nơi đào tạo học vấn có uy tín, thật nực cười!

- Vậy tôi cũng chẳng cần phải giới thiệu về bản thân mình nữa, vâng, đúng là nhờ bà Lưu đã nuôi dạy tôi nên giờ tôi mới được như ngày hôm nay, điều đó rất cảm ơn bà. - An Ninh cúi đầu chào một cách kính cẩn.

20. Chương 20 P1 : Một An Ninh Hoàn Toàn Khác.

P1

Chương 20: Một An Ninh hoàn toàn khác.

Một ngày mới bắt đầu bằng một bản ballad nhẹ nhàng cùng với một tách café và bánh mì nướng giòn. Bản nhạc đang nói về một người con trai không thể xa rời bạn gái của mình, lúc nào anh ta cũng cần cô gái, trong mọi giây phút của cuộc đời, và An Ninh nhớ đến Thiên Bảo. Khoảnh khắc ấy, cô đã mỉm cười, mỉm cười vì lời tuyên bố đầy tự tin của cậu.

Có tiếng gõ, thật là chẳng có lẽ nào lại có thể tới sớm như vậy nếu không được gọi. Chẳng lẽ lại là Thiên Bảo? An Ninh vội ra mở cửa và lại một lần nữa cô giáp mặt với bà Lưu.

- Gặp tôi một lát. - Bà Lưu nói như ra lệnh.

- Tại sao tôi lại phải nghe lời bà?

- Đồ vô lễ, tại sao cô lại ăn nói như vậy với người lớn? Cô không biết cái lễ phép tối thiểu đó sao?

- Với một người cướp đi cuộc sống, cướp đi đứa con của mình, liệu tôi còn có thể lễ phép được sao?

- Đừng nói nhiều, không mất nhiều thời gian đâu. - Bà Lưu gằn giọng.

- Có lẽ tôi sẽ mời bà một bữa vào buổi trưa nếu bà có điều gì đó quan trọng, rất tiếc rằng bữa sáng và café tôi dùng mất rồi.

- Vài phút là quá đủ.

- Vậy thì mời bà vào.

An Ninh mở cửa để bà Lưu vào phòng, cô đặt tờ báo lên bàn và đi vào phòng thay đồ. Chỉ vài phút sau, An Ninh bước ra với bộ dạng hoàn toàn khác. Một người phụ nữ thành đạt, đầy khí chất, tự tin và kiêu ngạo.

- Bà có muốn dùng gì không?

- Không.

- Vậy thì có chuyện gì? Bà Lưu đưa ra trước mặt An Ninh một phong bì nhỏ và nói:

- Cầm lấy và tránh xa Thiên Thành và Thiên Bảo ra.

An Ninh cười khẩy liếc qua chiếc phong bì nhỏ...

- Trong này là bao nhiêu vậy? 1 triệu? 10 triệu? 100 triệu hay 1 tỉ? Bà trông tôi giờ giống người thêm tiền lắm sao? Bà Lưu à, hình như bà hiểu nhầm điều gì đó ở tôi. Tôi chưa bao giờ thêm một đồng một hào nào của bà cả. Khi bà đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi không cầm một đồng nào. Khi tôi nằm viện, cũng không dùng tiền của bà, khi tôi mất đứa con của tôi, tiền cũng là do tôi kiếm và tôi tồn tại được đến bây giờ cũng là một tay tôi làm nên. Bà thử nghĩ xem? Với chút tiền như vậy, bà định trả cho sự đau khổ bà dành cho tôi suốt thời gian qua? Bà nên nghĩ lại đi. Hơn nữa, thứ tình cảm trong sáng và cao thượng của Thiên Thành có thể trả bằng tiền sao? Còn đối với Thiên Bảo, tôi chưa bao giờ đùa cợt cũng như có ý đồ gì cả. Bà nghĩ rằng tiền của bà có thể điều khiển được tất cả mọi thứ sao? Tôi nghĩ bà nên cầm số tiền ấy về và suy nghĩ lại mọi chuyện. Bà Lưu ngạc nhiên trước bài phát biểu hùng hồn của An Ninh. An Ninh ngày xưa và An Ninh bây giờ sao xa vời đến vậy.

- Đồ cáo già, mày nghĩ rằng mày có thể bước vào nhà tao một cách dễ dàng như vậy sao? Không đời nào tao chấp nhận một đứa nham hiểm như mày.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành dâu nhà họ Lưu và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ bước chân vào cánh cổng đó một lần nữa.

- Vậy... cuối cùng thì mày muốn gì? Mày muốn gì ở hai đứa con của tao? Mày làm như vậy để trả thù tao đúng không? Vậy thì mày trả thù được rồi đấy... đồ mất dạy!

- Đừng hỏi tôi muốn gì, vì những thứ tôi muốn bà không bao giờ có thể đáp ứng được. Khi nào bà hiểu được lòng của con trai bà, lúc ấy có lẽ chúng ta sẽ ngồi nói chuyện với nhau nhẹ nhàng hơn. Còn bây giờ đã đến giờ làm việc, xe của tôi đang đợi ở dưới lầu, xin phép bà.

Nói rồi An Ninh mở cửa đứng chờ bà Lưu đi ra. Bà Lưu đi rồi, lúc đó An Ninh mới thở được một cách bình thường, hơi thở được dồn nén quá lâu khiến đầu óc cô choáng váng. Phải lấy hết dũng khí An Ninh mới dám nói những lời như vậy với bà Lưu. Nỗi sợ hãi trong suốt ba năm qua giờ đã bớt đi phần nào. Thiên Thành trở về nhà. Bà Lưu ngồi trong phòng khách và đang nói chuyện với ai đó.

- Con về rồi. - Cậu băng quơ một câu rồi trở về phòng khóa trái cửa lại. Đã hơn một tuần trôi qua nhưng cậu vẫn không thể nào đối mặt với bà Lưu, cậu vẫn không biết mình nên tha thứ cho bà hay phải làm gì. Trong đầu cậu có hàng trăm mối tơ vò chưa được gỡ, cũng đã hơn một tuần cậu không liên lạc với An Ninh, trong thâm tâm cậu luôn nghĩ rằng mình là kẻ thua cuộc, mình cần phải rút lui nhưng con tim cậu vẫn dẫn bước chân cậu đến bên An Ninh.

Cộc... Cộc... Cộc...

- Mẹ vào nhé Thiên Thành? - Bà Lưu nói nhỏ.

- Mẹ vào đi.

Bà Lưu đẩy cửa vào rồi e dè đến bên cạnh Thiên Thành, chắc có lẽ bà biết cậu vẫn chưa hoàn toàn tha thứ ình.

- Cuối tuần này mẹ có mở một party nhỏ tại nhà để mời một vài đối tác làm ăn. Trong danh sách mời có cả Phó tổng giám đốc tập đoàn K - cô Nguyễn An Ninh.

- Tại sao mẹ lại mời cô ấy? - Thiên Thành sững sốt.

- Tại sao mẹ lại không được mời cô ấy?
- Xưa nay mặt trăng đầu thể ở cùng chỗ với mặt trời, nước và lửa đầu thể nhìn mặt nhau. Mẹ biết vậy mà còn mời cô ấy, cuối cùng thì mẹ có ý đồ gì?
- Ý đồ gì ư? Chẳng lẽ trong đầu con mẹ là người nham hiểm đến vậy? - Con không có ý đó, nhưng rõ ràng mẹ không ưa gì An Ninh và cô ấy cũng rất căm hận mẹ. Vậy chẳng có lý do gì mà mẹ lại mời cô ấy.
- Dù sao tập đoàn K cũng là một tập đoàn lớn tại Nhật, mời cô ta cũng chỉ với tư cách bạn làm ăn. Chẳng lẽ không được sao? Đừng nói nhiều nữa, mẹ chỉ muốn con biết như vậy. Mẹ ra ngoài đây, còn phải báo cho các anh con nữa.

Bà Lưu vừa ra khỏi cửa, cậu liền nổi trận lôi đình. Cậu gạt hết tất cả những thứ có trên mặt bàn xuống đất, chai rượu cũng theo đó mà vỡ tan tành. Cậu biết thừa tính bà Lưu, không có chuyện thì không đời nào bà mời An Ninh đến dự tiệc. Giờ chỉ còn trông chờ vào An Ninh sẽ từ chối hay nhận lời dự bữa tiệc hay không thôi.

Tháng Tư, tháng của bách hợp trắng. Sáng nào trước bàn làm việc của An Ninh cũng là một lẵng bách hợp trắng xinh xắn ngát hương. Mặc dù chẳng đề người gửi nhưng cô thừa biết lẵng hoa đó là của ai. Trên đời này chỉ có Thiên Bảo mới gọi cô là Bách hợp. - Thừa phó tổng, đây là lịch làm việc trong tuần của chị và báo cáo hoạt động kinh doanh quý trước của tập đoàn K vừa mới được fax sang đây hồi sáng.

- Cảm ơn, cô cứ để đó cho tôi.
- Chị có cần em giúp gì nữa không ạ?
- Phiền cô vớt giùm tôi mấy lẵng hoa úa kia đi nhé.
- Vâng. À quên mất, đây là thiệp mời dự tiệc của Lưu gia, một trong những gia tộc cung cấp nguyên liệu thảo mộc lớn nhất Việt Nam. An Ninh sững sốt khi nghe thấy cô thư ký nhắc đến Lưu gia, lập tức cô cầm tấm thiệp lên xem xét.
- Họ đưa cho chúng ta khi nào?
- Dạ vừa mới cách đây khoảng một tiếng.
- Tại sao họ lại muốn mời chúng ta? Tôi nhớ là chúng ta chưa từng có hợp đồng nào cùng với Lưu gia mà.
- Vâng, chắc vì họ biết chúng ta là tập đoàn lớn tại Nhật nên muốn nhân cơ hội này để làm ăn.
- Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi.

An Ninh cầm tấm thiệp trên tay và nhìn nó thật chăm chú... trên tấm thiệp còn ghi rõ tên của An Ninh cùng tên của tập đoàn K. Thật sự cô không thể hiểu được vì sao bà Lưu lại làm như vậy? Bà Lưu vốn không ưa gì cô, hơn nữa cô thừa hiểu rằng người đàn bà nham hiểm đó sẽ không chỉ đơn giản mời cô đến dự một bữa tiệc của bà ta. Nếu cô không tới đó cũng không được, Lưu gia đã có chỗ đứng quá rõ ràng trên thị trường trong nước, không tới đó là muốn đối đầu với Lưu gia, tập đoàn K mới vào thị trường Việt Nam chưa lâu, sẽ bất lợi cho cô và K nếu như làm như vậy. Nhưng nếu cô tới đó, liệu bà Lưu sẽ làm gì? Bà ta sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế, trăm lời nói cay độc để hạ nhục cô trước mặt mọi người... dù giờ đây địa vị và tiền bạc của An Ninh đã khá ổn định nhưng về cái quá khứ ấy của cô... liệu mọi người sẽ nghĩ gì về cô? Nghĩ gì về quá khứ của cô?

Buổi tối của bữa tiệc... Những chiếc xe sang trọng xếp hàng dài lần lượt tiến vào sân nhà Lưu gia. Thiên Thành đứng ngoài sảnh từ sớm, cậu chăm chú nhìn xem những người tới dự có An Ninh trong đó không... Từng người bước xuống xe, ai nấy đều chọn ình những bộ cánh tuyệt vời nhất...

- An Ninh chưa tới sao? - Thiên Bảo ghé vào tai Thiên Thành nói nhỏ, miệng vẫn đang nở nụ cười nhạt với những vị khách tiến vào.
- Chưa, cầu mong là cô ấy không tới.

Thiên Thành vừa nói dứt câu thì chiếc xe sang trọng của vị phó tổng trẻ tiến vào. An Ninh bước xuống trong ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao người. Trong bộ đầm dạ hội màu huyết dụ sang trọng, môi đỏ quyến

rũ và đôi mắt được trang điểm sắc sảo hơn. Cả Thiên Thành và Thiên Bảo đều bị thu hút, An Ninh của ba năm trước chưa từng quyến rũ đến thế, vẻ đẹp mặn mà cộng thêm sự tự tin đủ hạ nốc ao bất kỳ một anh chàng nào đứng trước mặt cô.

Thiên Bảo tiến tới khoác tay An Ninh nhưng cô chỉ mỉm cười nhẹ nhàng từ chối rồi tự mình bước vào bữa tiệc. Thiên Bảo hiểu cô không muốn gây sự chú ý liền rút lui. Thiên Thành đứng từ đằng xa chỉ biết nhìn hai người họ.

Chợt phía sau có ai đó vỗ nhẹ vào vai Thiên Bảo, cậu quay lại và nhận ra Hạ Du. Mới chỉ vài tuần không gặp nhưng trông cô thật khác, bên dưới lớp trang điểm là làn da xanh xao và hốc hác, nhìn gần thì hai gò má của cô có phần nhô cao hơn như vừa mới sau một trận ốm.

- Lâu rồi không gặp nhỉ! - Hạ Du nở nụ cười gương gao.

- Em không khỏe à? Trông em xanh quá.- Em không sao... nhìn thấy rõ vậy sao? Trông em chắc xấu lắm nhỉ? - Hạ Du xấu hổ lấy tay bưng mặt.

- Không, em đẹp lắm, Hạ Du lúc nào cũng rất xinh đẹp mà.

Thiên Bảo cảm thấy thật có lỗi với Hạ Du... Cậu biết vì cậu mà Hạ Du bị ốm, vì cậu mà Hạ Du không còn tươi tắn như trước. Còn cậu chỉ biết đến bản thân, chỉ quan tâm đến cảm xúc của riêng mình mà không bao giờ chú ý đến những người xung quanh... nhất là Hạ Du.- Con tới rồi à, Hạ Du. - Giọng nói ngọt của bà Lưu khiến Thiên Bảo và Thiên Thành giật mình.

- Con chào bác. - Hạ Du cúi đầu chào một cách lễ phép.

- Con vào đi, hôm nay bác đã chuẩn bị cho con rất nhiều điều bất ngờ đấy.

Bà Lưu dắt tay Hạ Du cùng tiến vào bữa tiệc. Tất cả những người cần có mặt đã đông đủ, bữa tiệc cũng đã đến lúc bắt đầu. Trong không khí vui vẻ mang tính chất xã giao kia đang ẩn chứa những điều gì? An Ninh đi một vòng chào hỏi những đối tác mình đã cùng làm ăn và cô cũng đã tiếp xúc thêm với một vài bạn hàng lớn khác... Thiên Thành đang đứng cạnh bàn rượu lặng lẽ nhìn theo An Ninh. Hai người chạm mắt nhau. An Ninh tiến lại gần Thiên Thành. Ánh mắt ưu tư của cậu, An Ninh đã quá quen thuộc và giờ đây nó đang hiển hiện rõ mồn một trên gương mặt cậu như muốn ám chỉ rằng An Ninh phải đọc ra được nó.

- Có chuyện gì vậy? Đạo này em thấy anh rất kỳ lạ.- Cũng không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là anh thấy hơi rối trong lòng, suy nghĩ nhiều chuyện dẫn đến việc chẳng suy nghĩ được việc nào ra hồn cả.

- Khi nào tiện thì kể cho em nghe nhé. - An Ninh nói một cách hóm hỉnh.- Cô nhóc ạ... em biết thừa là anh không giấu được em điều gì mà.Hai người cụng ly rồi cạn ly rượu vang trên tay. Bà Lưu cùng vài người đi tới, đến trước mặt Thiên Thành bà giới thiệu:- Đây là con trai út của tôi, Lưu Thiên Thành, cháu nó đang làm đạo diễn tự do. - Bà Lưu tự hào khoe.- À... tôi biết cậu, tôi cũng đã xem một vài bộ phim do cậu làm đạo diễn, được lắm đó. - Một người trong số họ lên tiếng.

- Cảm ơn phu nhân đã quá khen. - Thiên Thành trả lời khách sáo.

- Còn... vị tiểu thư này là...?

- Chào bà... tôi là...An Ninh đang định giới thiệu mình thì bị bà Lưu cắt ngang:

- À... đây là cô Nguyễn An Ninh, trước kia từng làm hầu gái cho Lưu gia... nhưng do một vài lý do cá nhân nên đã nghỉ việc. Giờ thì làm CEO của tập đoàn K tại Nhật.

An Ninh biết trước bà Lưu sẽ nói như vậy... Cô lặng lẽ cười nhạt rồi lại tiếp tục nhấm nháp ly rượu vừa mới lấy.

- Vậy là cô đây đã từng làm cho Lưu gia, hèn gì mà giỏi đến như vậy. Điều này cho thấy trình độ học vấn và hiểu biết của các cô hầu gái ở đây rất tốt.Một mũi tên trúng hai đích, vừa hạ được phẩm giá của An Ninh, vừa nâng cao được vị thế của Lưu gia. Trong ký ức của cô, nơi này dạy cho những người như cô biết phải làm gì để rót rượu và nước không bị sánh, kìm nén cảm xúc để không nóng giận trước mặt chủ nhân... dạy cho các cô biết cách phải trở thành hầu gái tốt hay phục vụ tốt... Nhưng giờ đây qua ý hiểu của vị phu nhân nọ... thì nhà họ Lưu trở thành nơi đào tạo học vấn có uy tín, thật nực cười!

- Vậy tôi cũng chẳng cần phải giới thiệu về bản thân mình nữa, vâng, đúng là nhờ bà Lưu đã nuôi dạy tôi nên giờ tôi mới được như ngày hôm nay, điều đó rất cảm ơn bà. - An Ninh cúi đầu chào một cách kính cẩn.

21. Chương 20 P2 : Một An Ninh Hoàn Toàn Khác.

Bà Lưu hơi bất ngờ về vẻ tự tin và có phần chấp nhận sự thật một cách tự nguyện của An Ninh. Đó không phải là thái độ mà bà Lưu mong muốn, cô đã quá khác so với bà tưởng tượng, không một giọt nước mắt, thái độ cũng cứng rắn khác hoàn toàn.

Bà Lưu đi khỏi, lúc đó An Ninh mới dám thở, cô nín lấy tay Thiên Thành để có thể đứng vững, chiếc ly trên tay cô run lên... nhưng đôi mắt vẫn sắc lên mạnh mẽ. Thiên Thành quá hiểu cô, cậu biết cô đang lo lắng và sợ hãi điều gì... Mỗi khi sợ hãi cô hay bấu chặt lấy một thứ gì đó để có thể bớt căng thẳng hơn.

- Không sao đâu, có anh ở đây rồi.

Cô cười nhẹ rồi buông tay Thiên Thành ra, nhìn quanh để tìm xem Thiên Bảo đang đứng ở đâu... Cậu đang mãi bàn chuyện gì đó với đối tác ở đằng xa kia. Từ lúc nào mà cậu đã trở nên hiểu chuyện và nghiêm túc đến thế... Cô thích cái dáng vẻ tập trung cao độ ấy của cậu, mặc dù lúc đó cậu không hề chú ý đến xung quanh, đầu óc chỉ có công việc nhưng nó thật tuyệt vời.

- Xin chào tất cả mọi người... - Bà Lưu đang cất cao giọng trên sân khấu lớn trước mặt An Ninh.- Cảm ơn mọi người đã tới dự bữa tiệc nhỏ của Lưu gia ngày hôm nay. Trước tiên tôi xin nâng ly này để cảm ơn tất cả những khách hàng quen thuộc cũng như những khách hàng mới... Lý do của bữa tiệc này là muốn giúp các doanh nghiệp lớn nhỏ trong khu vực có thể làm quen và trao đổi với nhau về công việc hơn nữa. Cũng nhân tiện có đông đủ mọi người, tôi xin tuyên bố một việc quan trọng... Sau một thời gian tìm hiểu và qua lại, Lưu gia chúng tôi cùng tập đoàn viễn thông B đã quyết định cho con trai thứ hai của tôi là Lưu Thiên Bảo sẽ kết duyên cùng tiểu thư Hạ Du của tập đoàn B.

Các quan khách đều bất ngờ. Có những người thì vui mừng chúc phúc cho họ, thềm ngưỡng mộ vì đôi lứa xứng đôi. Cũng có những người vì tin này mà ngạc nhiên đến mức rơi cả ly rượu... Vậy là câu chuyện càng lúc càng trở nên rối hơn với lời tuyên bố chắc như đinh đóng cột trước tất cả mọi người của bà Lưu. Nó giống như khế ước được ký công khai với thế giới... và chắc chắn sẽ không có gì thay đổi dù có ra sao đi nữa...

Chân của An Ninh đang được các bác sĩ băng bó, người ngồi bên cạnh cô lúc này là Thiên Bảo. Cậu lặng lẽ quan sát, liên tục hỏi bác sĩ để chắc chắn rằng sẽ không có di chứng gì sau khi tháo băng.

- Tôi đã nói với cậu rồi, vết thương do thủy tinh cứa vào không thể gây ra di chứng nếu được đưa tới kịp thời như vậy, tôi chắc chắn với cậu là cô ấy sẽ không sao cả. - Vị bác sĩ phát câu.

Lúc này Thiên Bảo mới thở phào nhẹ nhõm, trên tay cậu cũng có vết thương nhỏ, chắc tại lúc này vội vàng bế An Ninh vào đây nên mới bị quệt vào đâu đó.- Cậu băng vết thương ở tay lại đi.

- Gì cơ? - Thiên Bảo ngơ ngác hỏi An Ninh.

- Vết thương ở tay cậu, nó đang chảy máu kìa.

Thiên Bảo nhìn nó rồi giấu vội tay ra sau lưng, cậu không thấy đau chút nào, chắc tại mãi lo cho vết thương của An Ninh. Nhưng giờ khi cô nhắc tới cậu cũng thấy hơi xót.

RẦM... - Tiếng đẩy cửa mạnh khiến cả hai giật mình... Bà Lưu bước vào rồi...BỐP... - Một cái tát đau điếng...

Năm ngón tay bắt đầu hằn lên gương mặt xinh đẹp của An Ninh...

- Mẹ làm cái gì vậy?- Thiên Bảo quát lên.

- Cô là cái thá gì hả? Cô chỉ là một hầu gái địa vị thấp hèn, tại sao lại cứ bám lấy các con tôi. Khiến chúng lần lượt mê muội...

- Mẹ có thôi ngay đi không? - Mẹ ra ngoài... ra ngoài mau! - Thiên Thành đứng ngoài cửa từ nãy cũng phải xông vào can ngăn...

- Hai anh lui ra, đây là chuyện giữa tôi và mẹ các anh. Thiên Thành và Thiên Bảo ngạc nhiên khi thấy An Ninh nói như vậy. Hai người không nói gì, liền buông bà Lưu ra và đứng sang một bên. An Ninh lúc này đã đứng dậy, tiến thẳng về phía trước mặt bà Lưu.

- Bà Lưu, tôi nghĩ người không hiểu chuyện là bà. Và giờ đây, tôi nghĩ rằng mình không còn bất kỳ một lý do nào để nhượng bộ bà nữa. Bà hãy nghe cho rõ đây, Nguyễn An Ninh tôi sẽ không bao giờ chịu để bà coi thường nữa, một ngày nào đó, bà sẽ phải quỳ dưới chân tôi và xin tôi tha lỗi.

- Một ngày nào đó là khi nào? Mày nghĩ rằng mày có thể chống lại được tao? Hãy chờ xem ai sẽ là người thắng. Đừng tưởng mày có hai thằng con tao là mày có tất cả của tao. Rồi mày sẽ phải trả giá.

- Bà đã nói xong chưa bà Lưu, nếu xong rồi thì xin mời bà ra khỏi phòng bệnh này ngay. Bà cũng nên giữ thể diện cho Lưu gia một chút, đừng đứng giữa chốn đông người mà la lối om sòm rồi thượng cẳng chân hạ cẳng tay với người khác. Điều đó cũng sẽ khiến cổ phiếu của tập đoàn Lưu sụt giảm đó.

Bà Lưu tức sôi máu mà không làm được gì, bà bước ra khỏi phòng không quên để lại cho An Ninh một cái nhìn nẩy lửa.

Từ này tới giờ Thiên Bảo và Thiên Thành cũng đã đủ choáng với những lời nói sắc bén của An Ninh, họ đều ra khỏi phòng để cô được nghỉ ngơi.

Hạ Du ngồi ngoài sảnh từ này cũng đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra, cô biết mình không nên can thiệp vào chuyện riêng giữa bốn người họ nên lặng lẽ ngồi chờ ngoài hành lang để được nói chuyện với Thiên Bảo.

Khi nhìn thấy hai người họ lần lượt đi ra... Hạ Du đứng dậy lẻo đẻo đi theo đằng sau Thiên Bảo, cô vẫn chờ cơ hội để mình có thể được nói chuyện với Thiên Bảo.- Thành à, cậu ở đây chăm sóc An Ninh giúp tôi một lát, tôi giải quyết xong việc rồi sẽ tới ngay.

Nói rồi cậu rời khỏi bệnh viện mà vẫn không mấy may biết rằng Hạ Du đang chạy theo.

- Thiên Bảo... Thiên Bảo... Nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau, Thiên Bảo giật mình quay lại mới phát hiện ra rằng Hạ Du đang tắt tuổi chạy theo.

- Hạ Du... sao em lại ở đây?

- Em đi theo anh từ lúc An Ninh xảy ra chuyện, định đợi đến lúc anh xong việc rồi tìm cơ hội nói chuyện với anh.- Anh cũng đang định tìm em để hỏi rõ mọi chuyện. Rút cục thì chuyện này là thế nào? Em có biết gì về việc đính hôn không?

- Việc này chắc chắn là do mẹ anh và bố mẹ em lên kế hoạch. Mặc dù em rất muốn nhưng không bao giờ em bắt ép anh cả.

- Anh hiểu, nhưng giờ thì sao? Anh... anh không thể... không thể đính hôn với em được... Anh xin lỗi nhưng...

- Anh không phải xin lỗi em đâu, em hiểu mà. Em sẽ giải quyết việc này, anh đừng lo, chỉ cần em nói là em không thích anh, em không muốn lấy anh, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi.

Thiên Bảo cảm thấy có lỗi với Hạ Du vô cùng. Thời buổi này, kiếm được một tiểu thư xinh đẹp giỏi giang như Hạ Du đã khó, có tính cách và phẩm hạnh như vậy lại còn khó hơn. Nếu trái tim cậu không trao hết cho An Ninh từ lâu thì chắc cậu cũng sẽ sớm bị mê hoặc trước sự thánh thiện của Hạ Du. Nhưng cậu chỉ được chọn một và rất tiếc rằng cậu đành phải nói lời phụ bạc với người con gái đang đứng trước mặt cậu.- Vậy em về trước nhé.

- Để anh đưa em về.

- Không, tài xế đợi em ở cổng rồi, chúng ta không nên đi cùng nhau, như vậy em mới có cơ để nói với bố mẹ được. - Hạ Du cố gắng mỉm cười thật tươi.

- Cảm ơn em... Hạ Du...

- Em đi nhé, anh vào với An Ninh đi.

Thiên Bảo đợi cho Hạ Du đi khuất rồi mới quay trở vào trong. Thấy bóng Thiên Bảo đi khuất, lúc này Hạ Du mới ngồi sụp xuống, cô đã thất bại, thất bại thật rồi. Chính cô là người đề nghị đính hôn với cậu, nhưng

khi nhìn thấy cậu lo lắng cho người con gái kia đến mức không biết được sự có mặt của cô ở đây... lúc ấy, cô mới hiểu rằng trong lòng cậu chưa hề có chỗ đứng cho cô. Một mình lang thang trên con phố dài, bước chân chậm chậm và lặng lẽ khiến Hạ Du cảm thấy quá cô độc. Từ trước đến nay, chưa có một thứ gì Hạ Du không thể có, nhưng cô lại thất bại ngay trong lần yêu đầu tiên. Thật thảm hại.

Đèn đỏ cũng thật chậm... từng con số hiển thị trên bảng đang giảm dần... còn vài giây nữa, đường phố cũng vắng tanh... chắc chẳng còn ai băng qua đường... Hạ Du băng qua đường bất chấp đèn đang đỏ... rồi...

KẾT...

Phải thắng gấp nên chiếc xe quay mòng một đoạn trên đường... Người lái xe vì tránh Hạ Du mà bị ngã xoay một vòng dài ra đường...

Hạ Du hoảng hốt tiến lại gần phía người lái xe...

- Anh gì ơi... anh có sao không??? Tôi xin lỗi, tôi thật sự rất xin lỗi...

Người lái xe bỏ mũ bảo hiểm ra, là một thanh niên trẻ, gương mặt hài hòa và đôi mắt rất đẹp.

- Chị đi kiểu gì vậy? Thật là...

Chàng thanh niên cố gắng đứng dậy nhưng vết thương đang chảy máu không cho phép cậu ta tiếp tục lái mô tô nữa.- Chân cậu chảy máu rồi kìa... mau mau tới bệnh viện đi.- Đến bệnh viện làm gì... về nhà băng lại là được.

- Tôi sẽ trả viện phí mà, cậu vào bệnh viện đi, tôi xin cậu đấy.- Chị giàu lắm hả? Thôi khỏi, tôi gọi bạn tới đón là được.

Cậu trai quay nhìn quanh và phát hiện chiếc điện thoại đang nằm chổng chơ trên đường, văng đi mỗi nơi một bộ phận.

- Cậu lấy điện thoại của tôi mà gọi, tôi sẽ đền cậu một cái khác.

- Có lẽ chị phải đưa tôi về nhà rồi, toàn bộ số điện thoại tôi đều lưu trong máy, sim đó là sim rác.- Vậy để tôi gọi taxi.- Cho tôi xin đi, máu ở chân tôi vẫn chưa ngừng chảy đâu, đợi một chiếc taxi giờ này phải mất bao lâu chứ.

- Vậy thì phải làm sao? - Hạ Du hốt hoảng.- Chị biết đi xe máy không?

- Biết.

- Còn xe phân khối lớn thì sao?

- Tôi chưa thử bao giờ...- Vậy thì hôm nay chị sẽ được thử đấy.Hạ Du nhìn chiếc xe công kênh nằm trên đường, một cô gái như Hạ Du có mơ cũng chẳng bao giờ dám mơ mình trèo lên chiếc xe ngổ ngáo đó chứ chẳng nói là lái nó.

- Không được đâu... tôi không thể.

- Sao chứ? Tiểu thư sợ gì sao?- Tôi... tôi chưa lái bao giờ, chỉ sợ gây tai nạn thôi...

- Yên tâm đi, chiều cao khoảng 1m65 là có thể lái được rồi... Tôi chắc là chị phải cao hơn.

- Nhưng tôi mặc như thế này...

- Cô quyết định nhanh lên, tôi không còn nhiều máu đâu.

Hạ Du bất giác cuống cuống dựng chiếc xe máy dậy, vì chiếc xe quá nặng khiến cô cứ lóng ngóng không sao dựng được nó lên, anh bạn trẻ cũng lợ mọ đứng dậy giúp Hạ Du một tay rồi vòng ra sau xe, cậu không quên đội chiếc nón bảo hiểm lên đầu cho Hạ Du.

Chiếc xe loạng choạng rồi cuối cùng cũng chuyển bánh... lần đầu tiên Hạ Du cười trên chiếc xe phân khối lớn... cảm giác thật lạ, cô cứ rồ ga rồi lại rồ ga, chiếc xe phóng nhanh hơn cô tưởng, cảm giác như mọi u buồn, mọi sầu muộn chạy hết khỏi đầu óc, theo gió hòa tan vào không trung.

- Chị đi chậm thôi, nhanh quá...

- Thích thật, tôi không ngờ lại thích như vậy...
- Đi từ từ thôi... xin chị đẩy... đi từ từ thôi... con gái gì mà phóng nhanh như thế...
- Tôi thích chiếc xe này... - Hạ Du hét to như một kẻ điên trên đường... và cứ thế, mọi bực bội, khó chịu trong lòng dần dần tan biến, thay vào đó là cảm giác lâng lâng khó tả.

22. Chương 21: Hạ Du Và Dương.

Chương 21: Hạ Du và Dương.

Hạ Du dừng xe ở một ngõ nhỏ, căn nhà cũ nằm sát về một góc.- Nhà của cậu ở đây hả?

- Chỉ là nhà thuê thôi, tôi không sống ở đây.
 - Cho tôi số tài khoản đi, mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho cậu.
 - Thôi, khỏi cần, dù sao hôm nay chị cũng đã lai tôi về, hơn nữa, xem ra hôm nay chị có tâm trạng không tốt nên tôi sẽ không đòi bồi thường đâu.
- Lâu rồi không có ai để ý đến tâm trạng của Hạ Du, từ khi quen Thiên Bảo, mọi thứ xung quanh cô đều bị hút vào vòng xoáy dành cho cậu, tâm trạng và nét mặt của cậu dường như chính là tâm trạng của cô. Chính bản thân cô cũng đã quên đi bản thân từ lúc nào. Giờ đây, một cậu nhóc lại khiến cho cô cảm thấy bản thân mình quan trọng và cần được quan tâm.
- Cậu tên gì thế?
 - Tại sao chị lại muốn biết tên tôi?
 - Tôi không muốn nợ ai cái gì cả, tôi là Hạ Du. - Hạ Du đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay nạn nhân của mình.
 - Gọi tôi là Dương. - Cậu đưa tay ra nắm nhẹ lấy tay Hạ Du.- Đó không phải là tên thật của cậu.
 - Tại sao tôi lại phải dùng tên thật? Con gái thật giống nhau, đều hỏi câu y chang nhau.
 - Ngày mai tôi sẽ lại tới.
 - Làm gì? Tôi đã nói là không cần bồi thường rồi mà.
 - Tôi sẽ mang cho cậu chút đồ ăn coi như bồi thường, nếu không làm như vậy tôi sẽ không yên tâm.

Dương gật gù tỏ vẻ ưng thuận, cậu lặng lẽ đi vào nhà rồi đóng cổng lại.

Tâm trạng của Hạ Du đã khá hơn, cô nhìn chiếc xe máy dựng trong sân rồi bước từng bước ra khỏi con ngõ hẻm để trở về với cuộc sống xa hoa nhộn nhịp.

- Con về rồi thưa bố mẹ.
- Hạ Du đứng trước mặt bố mẹ, hai người đưa ánh mắt lo lắng và dò xét về phía cô.
- Con đã đi đâu mà giờ này mới về?
 - Con từ bệnh viện về rồi tiện thể đi dạo một lát.
 - Mọi chuyện là sao? Sao Thiên Bảo nó lại bế cô gái đó đi? Hai đứa cãi nhau à... hay Thiên Bảo nó bắt cả hai tay?
 - Không, là vì con không thích anh ấy nữa, anh ấy chỉ làm vậy để con tức thôi. - Hạ Du cố kìm nén cảm xúc.- Tại sao con lại vậy hả? Rõ ràng con muốn bố mẹ tác hợp cho hai đứa, lại còn tuyên bố với bàn dân thiên hạ rồi.

- Nhưng giờ thì con không muốn nữa... chỉ thế thôi. – Nói rồi Hạ Du chạy thẳng lên lầu, cô chẳng còn tâm trạng nào để giải thích với bố mẹ về chuyện đó. Cô biết rằng mình đã sai và tự mình phải giải quyết nó, nhưng chỉ tối nay thôi, cô chỉ muốn một mình ngay lúc này, để có thể chấp nhận sự thật rằng mình là kẻ thua cuộc.

Nằm trên chiếc giường êm ái trong căn phòng lộng lẫy nhưng sao Hạ Du cảm thấy mình thật lạc lõng, dường như cả căn phòng đang chống lại cô. Cảm giác tội lỗi, thất bại choán ngập. Thật sai lầm khi cô cố tình muốn chiếm lấy Thiên Bảo. Từ khi cô gặp cậu, ở cậu có quá nhiều điểm thu hút cô, chỉ là ngẫu nhiên nhưng dường như ánh mắt cô bị hút về phía cậu. Đó là một quán ăn nhanh vào buổi trưa, hình ảnh cậu cầm chiếc hamburger, mái tóc đen và cái bút máy. Cái bút được viết liên hồi trên mảnh giấy trên bàn, trong khi tay kia vẫn đang cố nhồi chiếc bánh vào miệng. Đôi mắt cậu khác với những người khác, nó chứa một nỗi buồn khó tả, vầng trán hơi nhăn hằn lên về một mối. Nhưng toàn bộ những nét ử dột ấy lại giống như chất xúc tác khiến Hạ Du mê đắm. Rồi cho đến lúc cô biết cậu chính là đối tượng đính hôn của mình, cô đã vui mừng biết bao và nghĩ ra đủ mọi viễn cảnh tươi đẹp về một tương lai xán lạn có cô và cậu. Nhưng, cái viễn cảnh ấy ngày càng bị dập tắt khi cô biết được trái tim cậu vẫn còn một vết thương chưa lành. Và cô quyết định chờ, cô chờ cho tới khi vết thương đó hoàn toàn bình phục, lúc đó, cậu sẽ nhìn về phía cô và rồi Thiên Bảo sẽ là của cô. Chờ đợi rồi lại chờ đợi, tình yêu đầu mãnh liệt của cô ngày càng giống như thứ tình cảm đến từ một phía, cô ở bên cậu mà giống như một cái bóng, một cái bóng đi đằng sau không hơn không kém, đã nhiều lúc cô muốn len lỏi vào từng khoảng trống trong tâm hồn cậu. Nhưng rồi nó lại bị công việc và cô gái kia lấp đầy, chưa một lần nào trong suốt ba năm qua cô có cảm giác rằng mình đang yêu, mình đang được yêu. Chỉ là sự đơn phương cô độc và sự tự vùi dập hủy hoại bản thân. Sáng hôm sau Thiên Bảo có mặt tại nhà Hạ Du sớm, cha mẹ Hạ Du cũng rất bất ngờ vì sự có mặt của cậu.

- Có chuyện gì mà con lại tới nhà bác sớm như vậy?

- Dạ, con có chuyện muốn thưa với hai bác.

- Có chuyện gì vậy con? Hạ Du nó vẫn trên phòng, có cần kêu nó xuống không?

- Dạ, không cần đâu ạ, chuyện này con nói với hai bác là được rồi.

- Có chuyện gì mà trông vẻ mặt con nghiêm trọng vậy?

Thiên Bảo cúi đầu:

- Con xin lỗi hai bác trước, mong hai bác nhận lời xin lỗi của con.

- Có chuyện gì vậy? Có phải chuyện đính hôn giữa hai đứa không? Hôm qua thấy Hạ Du nói như vậy, hai bác cũng không hiểu như thế nào.

- Dạ, tối hôm qua Hạ Du cô ấy nói gì?

- Nó nói muốn hủy hôn, rằng nó không thích con... hai đứa có chuyện gì? Hạ Du nó làm sai chuyện gì sao?

- Dạ không ạ, người sai là con, Hạ Du không có lỗi gì cả.

- Con nói rõ cho hai bác nghe xem nào.

- Dạ, con biết Hạ Du là một cô gái tốt, có lẽ cả đời con sẽ không gặp được một cô gái như thế lần thứ hai. Nhưng chỉ tiếc là cô ấy và con lại gặp nhau không đúng lúc.

- Có phải là vì cô gái kia không? Tại cô gái kia nên hai đứa mới như vậy?

- Dạ không, cô ấy không có lỗi gì hết, tất cả là lỗi do con, có trách thì hai bác cứ trách con.

Bố mẹ Hạ Du bắt đầu thấy khó xử trong tình huống này, họ cũng là những bậc cha mẹ hết sức tâm lý với con cái. Nhà họ Hạ mãi mới hạ sinh được một cô con gái, họ coi Hạ Du như bảo bối của mình, tất cả mọi thứ họ đều làm cho con, Hạ Du muốn gì cũng có, hơn nữa, cô còn là một cô gái hiền dịu, đoan trang nên họ càng không muốn cô bị tổn thương.

- Con cứ về đi, khi nào Hạ Du bình tĩnh lại, hai bác sẽ chiều theo quyết định của nó. Hạ Du đứng trên lầu từ nãy đã nghe hết toàn bộ câu chuyện. Cô vốn đã muốn dứt tình với Thiên Bảo, nhưng chỉ mới thoáng nhìn thấy gương mặt khò ngò của cậu, cô lại không thể kìm lòng. Thiên Bảo luôn như vậy, về ngoài luôn lạnh

lòng nhưng bên trong cậu là người sống rất có trách nhiệm. Cậu không thể bỏ mặc Hạ Du trong tình trạng này, cậu không yêu cô nhưng lại muốn cùng cô chịu hậu quả. Hạ Du không thể tìm được ở con người ấy bất kỳ một điểm nào không tốt, đối với cô, mất đi một Thiên Bảo cũng giống như mất đi nửa trái tim vậy....

Thiên Bảo trở về công ty, bà Lưu đang đợi cậu ở phòng làm việc, gương mặt cứng nhắc không chút biểu cảm của bà Lưu khiến cậu khó chịu ngán ngẩm.

- Mẹ tới đây có chuyện gì vậy?

- Mẹ định ngày rồi, ngày Mười lăm tháng sau hai đứa sẽ đính hôn, lát nữa mẹ sẽ qua bên chủ tịch Hạ bàn bạc với họ.

- Mẹ đúng là mất trí rồi, tại sao mẹ lại làm như vậy trong khi chưa hỏi ý kiến con?

- Hỏi ý kiến mày cũng bằng thừa, chính Hạ Du là người đề xướng ra chuyện này, chỉ như vậy là đủ.

- Mẹ nói gì? Là Hạ Du sao? Đừng đổ lỗi cho cô ấy, con thừa hiểu mẹ.- Cái gì? Mày nghĩ mẹ mày như vậy sao? Không tin thì mày cứ trực tiếp đi hỏi Hạ Du đi. Hơn nữa, dù có thế nào thì ngày đính hôn cũng đã định rồi, đừng hòng mà đến với con hầu gái đó.

- Không, con sẽ đến với cô ấy, còn hôn ước, mẹ hãy hủy đi.

- Thiên Bảo, sao mày không chịu nghe lời mẹ? Nó àn ăn thứ bùa mê thuốc lú gì mà suốt ba năm qua mày như một kẻ điên? Cả thằng Thành nữa, hai anh em mày mù hết cả rồi.

- Xin mẹ thôi đi, con tuyệt đối không để mẹ động đến cô ấy.

- Mày nghĩ là mày có thể ngăn được mẹ sao? Hôm qua nó đã tuyên chiến với mẹ như vậy, đúng là loại con gái không có giáo dục, không có phép tắc. Đáng lẽ ra phải triệt cổ tận gốc từ ba năm trước mới đúng.

- Mẹ thôi ngay đi, nếu mẹ động đến cô ấy, lúc đó con không biết mình sẽ làm gì đâu. Còn bây giờ, con phải làm việc. Mẹ về đi.

Thiên Bảo đẩy bà Lưu ra khỏi cửa rồi đóng sầm cửa lại. Đầu óc cậu lúc này đang rất rối bời. Cậu ước gì mình được sinh ra ở một gia đình bình thường, thì giờ đây chắc cậu và An Ninh đang có một cuộc tình trong mơ. Nhưng sao số phận lại cứ phải đặt con người vào những hoàn cảnh trở trêu như vậy? Lại còn Hạ Du nữa, cậu không biết phải làm sao để có thể đối mặt với cô ấy, cũng chẳng biết có nên tin những lời bà Lưu nói về Hạ Du hay không?

23. Chương 22: Sự Trả Thù Của An Ninh.

Chương 22: Sự trả thù của An Ninh.

Mây bồng bênh bám trên bầu trời,

Cũng giống như cỏ mơn man dưới mặt đất.

Mây người không thể với tới,

Nhưng cỏ lại bị người giẫm đạp vô tình.

Người là mây, còn ta là cỏ.

Người khác ngược nhìn người,

Còn ta thì bị mọi người giẫm đạp.

Nhưng người biết không?

Những nơi có mây,

Cỏ đều có thể mọc.

Chờ khi trời quang mây tạnh,

Cũng là lúc sức sống của ta trỗi dậy.

Cứ chờ xem, mây ạ.

An Ninh nhắc điện thoại lên định gọi cho ai đó thì có tiếng chuông cửa reo. Đặt điện thoại xuống và ra mở cửa, An Ninh ngạc nhiên khi đó là bà Lưu.

- Bà tới đây làm gì?

- Dù sao tập đoàn K cũng là một tập đoàn lớn, tôi không thể đắc tội với ai. Hơn nữa tôi cũng muốn thông báo cho cô một tin, ngày Mười lăm tháng sau, Thiên Bảo sẽ làm lễ đính hôn. Tôi mong rằng từ hôm nay đến lúc ấy, cô không gặp lại nó nữa, tôi không muốn có chút sạn nào trước khi đưa con dâu về nhà.

- Tại sao bà lại phải lo lắng về chuyện đó? Không lẽ bà sợ? Bà sợ tôi sẽ cướp đi con trai bà... à không, bà sợ rằng cả hai người con bà sẽ không cưới về cô con dâu như ý.

Bà Lưu tức sôi máu mắt, lồng trắng chuyển thành đỏ, những đường gân cũng lộ rõ.

- Đúng, tao sợ con cáo già như mày, những đứa chỉ biết đến chuyện dụ dỗ đàn ông rồi chiếm hết gia sản của họ.

- Bà nói gì vậy? Dụ dỗ đàn ông ư?

- Đúng, mày đừng tưởng tao không biết, một con hầu trắng tay như mày, nếu không dựa vào chút nhan sắc thì lấy đâu ra cái cửa mà len chân vào tập đoàn K. Có vẻ mày thạo chuyện lên giường với đàn ông lắm nhỉ? - Tôi yêu cầu bà rút lại lời nói. - An Ninh cố nén cơn giận.

- Sao? Vì tao nói đúng tim đen mày à? Tao sẽ không để mày lấy được một đồng nào từ tao đâu.

Nói rồi bà Lưu bỏ đi. An Ninh nuốt nước mắt vào trong, đây không phải là lúc mà cô có thể khóc, nước mắt chỉ khiến cô yếu mềm và nhu nhược.

Nhắc điện thoại lên, An Ninh tiếp tục công việc mà cô đang dang dở.

- Con đây thưa chủ tịch.

- Con đang ở Việt Nam à? An toàn chứ?

- Vâng, chuyện lần trước chủ tịch nói với con, xin người hãy để con tiếp quản tập đoàn K, và công ty đầu tư H.

- Con tin là mình có thể làm tốt chứ?

- Vâng, xin chủ tịch hãy để con là người thừa kế của người.

Cuộc gọi kết thúc với tiếng tút dài. Cái ngày mà cô không mong muốn nhất cuối cùng thì vẫn phải tới, trong thâm tâm, cô không bao giờ muốn mình phải làm như vậy. Đã có lúc cô muốn tha thứ cho bà Lưu tất cả, cô không cần nhận lời xin lỗi, cũng không cần một cái liếc mắt đồng cảm của bà, cô chỉ cần một cuộc sống yên bình bên người cô yêu thế là quá đủ. Nhưng giờ mọi chuyện đã khác, cô bị cướp mất người cô yêu, bị sỉ nhục, bị chà đạp, bị khinh rẻ. Nhân cách và lòng tự trọng của cô không cho phép mình chịu nhún nhường nữa, nó bắt cô phải trỗi dậy, phải chống lại, phải trả thù tất cả những người đã cướp đi cuộc sống của cô.

Hạ Du đứng trước con hẻm nhỏ, căn nhà cũ kỹ cuối ngõ vẫn chưa sáng đèn, chắc là Dương chưa về.

Cô chợt nhớ tới cậu khi nhìn chiếc điện thoại hồng mà cậu để trong túi.

- Tại sao lại tới đây? Tôi bảo là không cần bồi thường rồi còn gì.

Giọng nói của Dương khiến Hạ Du giật mình, chính cô cũng chẳng hiểu vì sao cô lại tới đây nữa.

- Xe của cậu đâu?

- Làm gì? Sao tự nhiên lại hỏi xe của tôi?

- Tôi muốn mượn nó.

- Tại sao? Lại có chuyện buồn à?

Đúng là Dương, cậu chẳng cần biết đối phương là ai, cũng chẳng cần biết quen nhau bao lâu, cậu đều nắm được tâm can họ.- Không, chỉ là muốn mượn nó đi vài vòng thôi.

- Bạn tôi mượn rồi, lát nữa nó sẽ mang qua đây, chị muốn vào nhà ngồi đợi không?

- Vào nhà á ? – Hạ Du dè chừng.

- Đừng có lo, tôi không phải là loại người háo sắc đâu, hơn nữa tôi cũng chẳng đại gì mà làm vậy, tôi ở cùng chủ nhà. Hạ Du nghe lời Dương vào nhà ngồi đợi. Căn nhà nhỏ cũ kỹ thiếu bàn tay của phụ nữ đúng là không dễ chịu gì, bước chân vào đến cửa, một mùi khó chịu thoảng qua cánh mũi.

- Nhà của đàn ông, chắc mùi cũng không dễ chịu gì, mong chị thông cảm.

Dương chạy vào nhà mang cho Hạ Du một chiếc ghế.

- Chị ngồi tạm ngoài này nhé, tôi dọn qua nhà một chút.

Hạ Du đồ rằng Dương chẳng bao giờ bối rối hay cuống quýt, lúc nào cậu cũng tỏ vẻ tự tin và điềm đạm. Nhưng cậu cũng chỉ là một tên con trai như bao tên con trai khác, cuộc sống của một sinh viên xa nhà chẳng bao giờ sung sướng, nhất là ở nơi thành phố xa hoa nhộn nhịp này.

Dương vội vã nhặt quần áo bẩn trên sàn, trên bàn, trên ghế, những chiếc bát lâu ngày chưa rửa, tất bốc mùi nhét trong những chiếc giày bám đầy bùn đất...

Một lát sau, Dương ra cửa ngồi cạnh Hạ Du, lúc này cô đang lặng nhìn những vì sao trên trời.

Thế nào? Sao trời nhiều như vậy, mai sẽ là một ngày nắng đấy.- Căn nhà của cậu tuyệt thật, từ đây nhìn lên bầu trời quả thực rất đẹp.- Đó là lý do vì sao tôi chọn hướng nằm nhìn về phía cửa sổ, lúc chị nằm xuống và nhìn lên trên, một phần của bầu trời sẽ lọt vào tầm mắt chị. Mọi buồn phiền sẽ tiêu tan hết.

- Sao cậu biết tôi đang buồn?

- Con người ta khi buồn thường tìm đến rượu để giải sầu vì họ biết khi buồn, rượu có thể khiến họ quên hết và dễ dàng đem lại nụ cười cho họ dù là giả tạo hay chân thật. Khi chị ngồi lên chiếc mô-tô của tôi, chị cũng cười như một kẻ say. Và rồi chị sẽ lại muốn cười như thế một lần nữa.

- ... – Hạ Du không biết nói gì trước những cảm nhận sâu sắc đó của Dương, dường như cậu có thể thấu hiểu mọi nỗi buồn của người khác.

- Cả tuổi thơ của tôi đã phải nhìn những ánh mắt còn buồn hơn của chị. Sự đau xót mất vợ, mất con và bất lực của bố. Nỗi đau không thể làm gì, cam chịu của mẹ. Nỗi đau phải rời xa gia đình của chị gái. Tất cả đều là nỗi buồn, rất buồn.

- Dường như cậu đã có một quá khứ rất khó khăn.

- Khi còn nhỏ tôi cũng sống ở Việt Nam, nhưng khi mười sáu tuổi thì lại chuyển tới Nhật. Tôi không biết chị có nỗi buồn như thế nào, vì gia đình, tiền bạc hay tình cảm. Nhưng, một người con gái lúc nào cũng mang trong mình tâm trạng như vậy sẽ khiến những người con trai không thể nào từ bỏ, không thể nào bỏ rơi họ.

- Cậu nói vậy là sao?

- Cách đây không lâu, tôi đã gặp một cô gái, chắc cũng trạc tuổi chị. Cô ấy không xinh đẹp nhưng lại rất thu hút người khác. Vì trong tâm hồn của cô ấy, nỗi buồn ngự trị quá nhiều. Và cô gái ấy có đôi mắt rất giống chị gái tôi. Cho đến bây giờ tôi vẫn không quên được chị ấy.- Cậu yêu cô gái ấy ư?- Không, chỉ là cảm giác đồng cảm, không nỡ buông tay và thương xót.

- Thương xót ư?

- Chị biết không, con gái đẹp khi họ buồn dễ làm mất lòng đàn ông hơn là khi họ cười. Nhưng khi họ cười, nó sẽ qua mau hơn là khi nỗi buồn đến, nỗi buồn thường đọng lại trong lòng họ rất lâu. Vì vậy, chị đừng buồn quá, nó sẽ khiến chị chóng già đấy.

Thật nhẹ lòng khi nghe những lời Dương nói, giờ đây Hạ Du đã hoàn toàn quên đi chiếc mô-tô, Dương giống như một thứ rượu nhẹ, giúp lòng người thư thái. Họ sẽ không say mà chỉ hơi mê đắm trước ánh mắt thấu hiểu và giọng nói quyến rũ ấy. Và ngay lúc này đây, Hạ Du cũng đã tạm quên đi Thiên Bảo.

- Thưa bà, đối tác bên Nhật vừa liên hệ với tôi, họ đề nghị được gặp bà tối nay.

- Từ chối đi.

- Dạ, hiện tại họ đang nắm giữ số cổ phần cao nhất, họ còn nói là sẽ đầu tư thêm cho chúng ta một khoản nữa và muốn được nói chuyện trực tiếp với bà để trao đổi.

- Tôi đã gặp họ bao giờ chưa?

- Họ ủng hộ tập đoàn chúng ta gần ba năm nay nhưng chưa từng biết mặt, mấy bữa tiệc hay event của chúng ta họ đều chỉ cử đại diện.

- Vậy sao lần này lại muốn gặp.

- Tôi cũng không rõ nhưng có lẽ là có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

- Được rồi, hẹn họ tối nay đi.

- Vâng thưa bà... và tôi vừa nhận được tin là chủ tịch tập đoàn K đã chính thức tuyên bố bản di chúc, quyền điều hành cũng như gia sản đều được trao lại cho con nuôi của ông ấy.

- Con nuôi ư?

- Vâng, hình như ông ấy không có người thân.

- Con nuôi của ông ấy là ai? - Tôi sẽ lập tức điều tra.

- Thôi khỏi, không cần thiết, chỉ vậy là đủ. Ít ra, cũng biết được người thừa kế cái gia sản đó không phải là con hầu gái ấy.

- Bà còn gì cần dặn không ạ? Bà Lưu cho thư ký lui ra ngoài. Đóng giấy tờ vẫn còn chất đống trên bàn, suốt ngần ấy năm, bà thay chồng nuôi dạy các con, gánh vác gia đình, trái tim cũng trở nên sắt đá từ bao giờ. Bây giờ bà mới phát hiện ra rằng tuổi xuân của mình đã qua đi từ lúc nào, mới ngày nào bà còn là một thiếu nữ đoan trang bên chồng, rồi dần dần cũng phải lo nghĩ nhiều chuyện gia đình, phải lo cho cả tập đoàn, những nếp nhăn cũng vì đó mà nhiều lên. Để trụ vững trên thương trường, một người phụ nữ không thể mềm lòng, bà ép buộc mình vào khuôn khổ, phải cứng rắn và tàn nhẫn. Trong kinh doanh bà đã hạ không biết bao nhiêu đối thủ, thu mua không biết bao nhiêu công ty và thắng thầu không biết bao nhiêu hạng mục. Nhưng, nó có là gì khi những người con của bà đồng loạt chống đối. Ban đầu bà cũng từng yêu quý An Ninh, nhờ có cô mà Thiên Thành mở lòng hơn, Thiên Bảo cũng bớt quậy phá hơn. Nhưng, trái tim thép trong bà không cho phép bà chấp nhận những thứ trái với quy tắc. Bà không muốn con mình phải quy lụy vì tình rồi phải khổ. Dần dần bà cũng ác cảm với An Ninh, trong mắt bà, cô giống như cái gai, cái nanh chứa đầy nọc độc. Những gì bà gây dựng được cho tới hôm nay, bà không muốn nó rơi vào tay kẻ ngoại tộc khác, cho dù đó là ai. Ý nghĩ bảo thủ và ích kỷ lâu dần dẫn đến thù ghét, nguyên rủa. Bà không mong con trai hiểu bà, chỉ mong chúng đừng lún sâu quá vào tình cảm rồi quên đi những cái lợi ích và những cái chúng phải gánh vác sau này.

Thưa giám đốc, có cô An Ninh từ công ty mỹ phẩm K muốn gặp.- Tôi biết rồi, bảo cô ấy vào đi.

Thiên Bảo nói trong mừng rỡ, đã lâu lắm rồi An Ninh không chủ động đề nghị gặp cậu, cậu chỉnh lại quần áo rồi soi mình trong gương, mọi thứ đều ổn cho tới khi An Ninh bước vào.

Trước mặt cậu hiện giờ, An Ninh đã trở nên hoàn toàn khác. Mái tóc được buộc cao, phần mái dài uốn xoắn buông hờ và hơn nữa là đôi mắt trang điểm trông rất sắc sảo. Không giống với An Ninh hiền lành thường ngày, trong ánh mắt có chứa sát khí ngùn ngụt, và nổi cảm hận khó tả.- Hôm nay em trang điểm đậm vậy? Có chuyện gì sao? À, em muốn uống gì để anh cho người lấy? - Thiên Bảo lúng túng.

- Không cần đâu, cũng không có gì quan trọng lắm.- Vậy thì em ngồi đi, có chuyện gì vậy? - Thiên Bảo bắt đầu cảm thấy lạ, thái độ của cậu càng lúc càng trở nên ngượng ngùng hơn trước.

- Dù sao tôi và cậu cũng quen biết nhau, hơn nữa, giữa tôi và cậu cũng đã có những giây phút tốt đẹp. Tôi nghĩ là mình nên báo cho cậu tin này để tránh những rắc rối về sau.
- Có chuyện gì mà em lại nói như thể sắp có chiến tranh vậy?
- Hãy nghe kỹ những lời tôi nói. Tôi đã nhận được quyền thừa kế tập đoàn K, từ hôm nay tôi là chủ tịch tập đoàn K.
- Vậy... em là... con nuôi của ông chủ tịch?
- Không sai.
- Nhưng sao lại nói với anh chuyện đó?
- Vì... sắp tới... công ty của anh cũng sẽ nằm trong hạng mục thu mua của tập đoàn K, vì nó thuộc tập đoàn Lưu.
- Em... em định đấu lại với mẹ anh sao?
- Đó không phải là đấu đá nhau, đó là công việc, là kinh doanh.
- Nói dối, rõ ràng em muốn trả thù mẹ anh.
- Tùy cậu muốn nghĩ thế nào, tôi chỉ muốn báo cho cậu như vậy. Cảm ơn vì đã lắng nghe.

Nói rồi An Ninh cùng thư ký rời khỏi văn phòng của Thiên Bảo.

An Ninh đi rồi nhưng Thiên Bảo vẫn chưa hết bàng hoàng, cô ngày một khác so với trước. Lúc còn là hầu gái, cô là một cô bé mười tám tuổi hồn nhiên, ngây thơ với đôi mắt trong sáng sâu thẳm, cậu gặp lại cô sau đó khi cô trở thành một người phụ nữ hai mươi một tuổi thành đạt, chững chạc tự tin và đôi mắt thù hận đượm buồn, còn giờ đây, một Nguyễn An Ninh hai mươi lăm tuổi đầy tham vọng, thù hận, quả quyết sắc bén. Cậu vẫn yêu cô, yêu cái cách thay đổi, cái cách lớn dần lên của cô, cô không làm gì sai, người sai là cậu, cậu không có quyền và cũng chẳng có tư cách để ngăn cô lại, những gì cô làm chỉ là bảo vệ cuộc sống bé nhỏ của mình, bảo vệ những gì quan trọng với mình và tìm lại, đòi lại những gì đã mất. Cậu muốn ngăn cản cô không trả thù mẹ mình nhưng mở lời thế nào khi cậu là người bắt đầu của mọi chuyện. Cậu cũng không thể đứng bên lề khi nhìn hai người phụ nữ đấu đá nhau, hai bên đều quan trọng với cậu, khi bất kì bên nào bị tổn thương, cậu đều là người có lỗi. Lòng cậu rối bời, hối hận và càng bế tắc.

Ánh sáng từ chiếc đèn chùm đắt tiền hắt bóng xuống mặt bàn. Bà Lưu đang ngồi đợi vị khách bí mật, bà cảm thấy hơi khó chịu khi họ là người mời nhưng lại tới muộn. Ly nước trước mặt đã rót tới lần thứ hai và cuối cùng người phải tới cũng đã tới...

Trước mặt bà là một người đàn ông già, mái tóc lấm tấm bạc được hớt lên gọn gàng.

- Xin lỗi vì đã tới muộn, chuyến bay của tôi bị hoãn nên tôi đã tới thẳng đây khi xuống sân bay, mong bà lượng thứ.
- Không sao, tôi cũng vừa mới tới. – Bà Lưu cười nhạt, thực ra bà chẳng ưa gì việc gặp mặt đối tác đã thất lễ ngay từ lần gặp đầu tiên.

Người đàn ông đưa danh thiếp cho bà Lưu, qua tấm thiệp thì ông ta là CEO của một công ty đầu tư nào đó tại Nhật.

- Mời ông ngồi.

Hai người ngồi xuống gọi món và bắt đầu câu chuyện của mình.

- Đồ ăn ở đây khá được, mong là nó hợp khẩu vị của ông.
- Ồ, tôi là người dễ ăn, chắc sẽ hợp thôi.
- Theo tìm hiểu thì hiện tại ông là nhà đầu tư lớn nhất của Lưu gia, cho phép tôi hỏi thẳng, vì sao ông lại quan tâm đến Lưu gia nhiều như vậy?

Ông giám đốc cười xòa:

- Vậy cho phép tôi được hỏi, vì sao tôi lại không được dùng tiền của mình và đầu tư vào Lưu gia, tôi nghĩ đó là cách dùng tiền đúng cách, bao năm qua, tôi đã kiếm được không ít tiền.
- Cổ đông của tập đoàn Lưu có khá nhiều, thường thì mỗi người chỉ nắm giữ khoảng 1% đến 5% cổ phần của Lưu là quá nhiều, nhưng số cổ phần của ông hiện tại đang ngang ngửa với chủ tịch.
- Tôi chưa hề nghĩ tới chuyện đó, bản thân tôi là một người Việt yêu nước, tôi đã có ý định đầu tư vào Việt Nam từ rất lâu, và Lưu gia luôn là lựa chọn đầu tiên. Suốt ba năm tôi đầu tư vào Lưu gia, chưa có năm nào nó khiến tôi thất vọng vì vậy tôi nên đầu tư vào nơi khác sao? Xin lỗi, tôi đã già và không muốn mạo hiểm hơn.
- Cảm ơn ông đã ưu ái Lưu gia của chúng tôi. – Bà Lưu cười trừ. Người đàn ông đó quả là biết cách né tránh câu hỏi. Bà Lưu đã quản lý Lưu gia rất nhiều năm, bà đã gặp rất nhiều người, linh tính mách bảo với bà rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, sau bức màn ấy có điều gì đó bí ẩn mà bà phải quyết tâm tìm cho ra.

24. Chương 23: Kế Hoạch

Chương 23: Kế hoạch.

- Ông đã gặp bà Lưu chưa? - Dạ thưa rồi ạ.
- Tốt, sắp tới Lưu gia sẽ có biến động, hãy chuẩn bị rút khoản dự trữ bên Ma Cao về, chúng ta sắp phải dùng tới nó rồi.
- Tôi biết rồi thưa chủ tịch.
- Tiện thể, tìm hiểu cho tôi về nguồn hàng nhập khẩu của Lưu gia, mặt hàng hương liệu và phụ gia, tìm hiểu thật kỹ, nhất là xuất xứ và chất lượng.
- Vâng thưa chủ tịch.

Vị thư ký già ra khỏi phòng, lúc này An Ninh mới đặt được bút xuống. Cô nghĩ về Thiên Bảo, cả buổi tối nay cô chẳng làm được việc gì, ánh mắt Thiên Bảo nhìn cô hồi sáng khiến giờ tìm cô vẫn đập mạnh. Vì phải thể hiện sự tự tin của mình, cô bắt buộc phải nhìn thẳng vào mắt cậu. Đó là điều khó khăn với An Ninh từ xưa tới nay. Cô cũng không biết từ khi nào cậu lại trở nên đẹp đến vậy, nét đẹp sắc sảo, nét đẹp quyến rũ, nét đẹp chừng chạc. Đôi mắt nhỏ nhưng dài và cong, gò má cao nhưng vẫn đầy đặn, cả chiếc mũi cao thanh tú, giọng nói cũng thật cuốn hút. An Ninh đã phải rất quyết tâm mới tới được công ty của Thiên Bảo, cô cũng không muốn đối đầu với bà Lưu vì làm như vậy cả Thiên Thành và Thiên Bảo đều khó xử, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, những gì cô phải chịu đựng buộc cô phải làm vậy. Thiên Thành không tham gia vào kinh doanh nên cậu ấy sẽ không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng Thiên Bảo đang quản lý một chi nhánh của Lưu gia, việc báo trước cho cậu sẽ giúp cậu tìm cách đối phó để công ty của cậu chịu tổn thất ít nhất và hơn hết cũng giúp cậu chuẩn bị tinh thần. Một tuần trôi qua, tất cả đều im hơi lặng tiếng, An Ninh vẫn tiếp tục kế hoạch của mình một cách bí mật, cô cũng không tới gặp Thiên Bảo và cậu cũng chẳng có liên lạc gì với cô. Thiên Thành đang ở nước ngoài, thỉnh thoảng cậu cũng gọi điện hỏi thăm và luôn nhắc nhở An Ninh phải giữ gìn sức khỏe.

Mới chỉ một tuần mà An Ninh không còn nhận ra mình trong gương, so với một tuần trước, An Ninh đang đứng trong gương đã quá gầy và hốc hác, công việc bận bịu khiến cô ăn uống thất thường, thường xuyên không ăn được và bị ói. Đôi mắt có dấu hiệu hơi nhàn và sạm, phần má cũng hóp sâu vào, hoàn toàn thiếu sức sống. Nhưng đó là những cái xứng đáng mà cô phải bỏ ra, cô phải lấy lại danh dự cũng như lòng tự trọng của mình, cả tuổi trẻ cô đã vì người khác quá nhiều, giờ đây cô phải sống ỉn, vì mình. Lấy trong túi ra hộp trang điểm, An Ninh tô điểm lại gương mặt lần cuối trước khi đến cuộc hẹn vào trưa nay.

Bàn tiệc được bày ra trước mắt, món bít tết mà An Ninh vẫn thích ăn sao hôm nay chán ngắt, cả câu chuyện đang rơi vào hồi tào lao của ông khách trẻ tuổi.

- Tôi không ngờ tập đoàn K lại có vị chủ tịch trẻ tuổi và xinh đẹp như vậy.
 - Cảm ơn anh đã quá khen.
 - Không biết món ăn có hợp với khẩu vị của cô không?
 - Rất hợp, cảm ơn anh đã mời cơm. – An Ninh trả lời khách sáo.- Không có gì, tôi mong là chúng ta sẽ hợp tác lâu dài, phía tôi cũng không nỡ xa một tiểu thư xinh đẹp như vậy.
- Những lời ong bướm của anh ta khiến An Ninh nổi da gà, trong các loại đàn ông, cô ghét nhất là kiểu tán gái lộ liễu như hắn. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô như thể cô là một miếng thịt cừu béo bở.
- Lát nữa ăn xong, chúng ta đi đâu đó chứ? Tôi có biết một club rất được.- Xin lỗi anh, tôi không quen tới những nơi đó. – An Ninh từ chối khéo.
 - Vậy cô muốn đi đâu, đi đâu cũng được.
 - Có lẽ phải xin anh thứ lỗi, tôi còn cuộc hẹn khác chiều nay, chắc chúng ta phải để khi khác.Nếu không phải hẳn là bạn hàng lâu năm của công ty thì chắc An Ninh đã đứng dậy đi thẳng ra cửa từ lúc mới gặp cái bản mặt Sở Khanh của hắn.
 - Ấy ấy, cô Nguyễn, tôi đã tìm hiểu và được biết cô không có cuộc hẹn nào vào tối nay cả. Là tôi thật lòng muốn mời cô nên cô hiểu cho và chấp nhận.

An Ninh bắt đầu cảm thấy khó chịu và ngán ngẩm cái tên cứ cố tỏ ra hiểu biết này. Bản chất của hắn là một tên bốc đồng theo đúng nghĩa, luôn cố tỏ ra là mình biết ăn nói và thông minh nhưng thực chất trong đầu hắn chẳng cho bất cứ một thứ gì, không vì hắn là đại thiếu gia của một gia đình giàu có và số tiền hắn rót vào công ty của cô không nhỏ thì không bao giờ cô muốn ngồi cùng bàn với loại người này. Nếu còn dây dưa nhiều sẽ không tốt, ăn cơm với nhau một hai lần thì lại cho là quen thân lắm. An Ninh không phải là người thiếu hòa nhã nhưng năm tháng qua đã dạy cô biết cách chọn bạn mà chơi nếu như không muốn bị thiệt thân.- Cô An Ninh, trả lời tôi đi chứ? Tôi mong là cô đồng ý, cô sẽ không phải hối hận khi đi với tôi đâu.

An Ninh đang lưỡng lự không biết từ chối như nào thì một giọng nói quen thuộc từ đằng xa vọng lại.

- Em đây rồi, An Ninh...

An Ninh ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Bảo đi từ đằng xa tiến lại, trông cậu vẫn phong độ và rạng ngời trong bộ ple đen lịch lãm.

- Sao anh gọi điện mà em không bắt máy? Có giận thì cũng phải cho anh giải thích chứ.

Vị khách của An Ninh tỏ vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Thiên Bảo nói chuyện với An Ninh một cách thân mật.

- Cô Nguyễn... cô có bạn trai rồi sao?

An Ninh không biết trả lời ra sao thì Thiên Bảo đã tiếp lời:- Không, tôi là chồng sắp cưới của cô ấy.

Cậu nói “Chồng sắp cưới” khiến cả An Ninh và vị khách đều ngạc nhiên trợn tròn mắt.

- Tôi có hẹn với đối tác ở đây, vừa vào đã nhận ra ngay cô ấy. An Ninh của tôi đi đến đâu cũng rất nổi bật đúng không? – Thiên Bảo vẫn không thôi đưa ánh mắt trêu mến âu yếm nhìn An Ninh.An Ninh không biết phải xử trí như thế nào. Bản thân cô cũng muốn phủ nhận mọi lời nói của Thiên Bảo nhưng như thế chiều nay cô sẽ phải phí thời gian cho gã ngốc này. Tốt hơn hết là cứ hòa theo Thiên Bảo mà ngồi im nhìn cậu diễn trò còn hơn là phải chịu đựng tên đồng bóng kia.- Thôi, khách của tôi tới rồi, hai người tiếp tục nói chuyện đi nhé.Thiên Bảo vỗ vai An Ninh rồi nói rằng cậu sẽ đợi cô ở bên ngoài sau khi cô xong việc. Cậu cúi chào ông khách thật lịch sự rồi mới quay người bước đi.

Từ khi gặp Thiên Bảo, vị khách có vẻ ngại ngùng hơn với An Ninh. Cũng phải, vì dù sao xét về mọi phương diện thì Thiên Bảo hơn anh ta về mọi mặt, gia cảnh, tiền bạc, diện mạo và cả cách cư xử. Ngồi chờng nửa tiếng sau khi dùng xong bữa tối, An Ninh cũng cáo từ ra về. Ngoài trời đang mưa nhỏ. Cô không nghĩ là Thiên Bảo sẽ đợi cô ở ngoài nhưng cái bóng dáng thân thuộc ấy thì dù ở đâu cũng không thể lẫn được.

- Em xong rồi à?

- Sao cậu lại đợi tôi, tôi nghĩ là cậu chỉ nói như vậy thôi chứ.
- Không, anh đã nói là đợi em thì anh sẽ đợi, giờ em có thời gian chứ? Anh có chuyện cần nói.- Chuyện gì vậy? Có quan trọng lắm không?
- Đủ thời gian dùng một tách café thôi, có được không?An Ninh cũng tò mò không biết Thiên Bảo định nói gì, hơn nữa cũng đã khá lâu cô không gặp cậu, nhân tiện đây cũng là dịp để cô có thể được ở cạnh cậu.Hai người trở vào trong và gọi hai tách café nóng.
- Giờ có chuyện gì cậu nói đi?- Anh biết là anh không có quyền ngăn cản em trả thù mẹ anh... nhưng mong em có thể suy nghĩ lại.
- Suy nghĩ lại chuyện gì?
- Thì chuyện... – Thiên Bảo không thể mở lời.
- Chuyện tôi muốn đổi đầu với mẹ cậu ư? Nếu là chuyện đó thì xin lỗi cậu, tôi không thể dừng lại.
- Coi như anh cầu xin em.
- Nếu chỉ để nói chuyện đó thì tôi nghĩ không cần phải tốn quá nhiều thời giờ, một tách café cũng là quá nhiều, cậu đang làm lãng phí thời gian của tôi. Nếu như cậu không muốn công ty nhỏ của mình bị thiệt hại thì cậu nên dùng thời gian này để nghĩ cách làm sao tách nó ra khi tập đoàn K chưa thu mua lại nó. – An Ninh nói rồi đứng lên định quay đầu bước đi.- Anh đã quyết định tách công ty...

Câu nói của Thiên Bảo khiến An Ninh ngỡ ngàng.

- Anh không có tư cách ngăn cản em, cũng không thể giúp mẹ đấu lại với em, thật sự những ngày qua với anh rất khó khăn. Anh đã suy nghĩ rất nhiều... nhưng cuối cùng thì đứng ngoài vẫn là tốt nhất. Vì thế anh đã chọn việc tách công ty.Chính An Ninh cũng không ngờ Thiên Bảo lại khó xử đến vậy. Tách công ty là một quyết định lớn, chứng tỏ một điều rằng công ty của Thiên Bảo giờ đây phải tự mình đứng trên thương trường với số vốn nhỏ, hạ tầng thấp và đội ngũ nhân viên ít ỏi. Cô biết số cổ phần của cậu trong Lưu không nhiều, việc tách công ty là quyết định khó khăn và gần như phải gồng mình lên thì mới có thể giúp nó đứng vững. Và hơn nữa, điều đó cũng nói lên rằng, cậu đang muốn rời xa cái danh phận cậu hai của Lưu gia.- Làm thế nào chứ? Làm thế nào mà cậu lại tách được công ty? Số cổ phần và vốn của cậu rõ ràng là không thể.
- Em đừng lo, anh tự có cách. Từ nay anh sẽ không can dự vào những việc em làm. Từ giờ anh chỉ là một Thiên Bảo bình thường, không phải là thiếu gia của Lưu gia nữa.
- Cậu không lo ẹ cậu sao?- Có chứ, dù sao bà ấy cũng là mẹ anh. Nhưng anh không thể giúp mẹ khiến em bị tổn thương, như vậy chẳng khác nào bắt anh làm tổn thương một người con gái hai lần.
- Mẹ cậu đồng ý chứ?
- Mọi việc vẫn chưa xong, chắc trong tuần này, công ty sẽ được tách ra khỏi Lưu.- Định mở công ty nhỏ sao?
- Ừ, chỉ công ty nhỏ kinh doanh trong nước thôi.
- Vốn Lưu khoảng bao nhiêu?- Không nhiều, chỉ chiếm độ 0,1% vốn của Lưu.Mọi chuyện càng trở nên khó khăn hơn và An Ninh dần cảm thấy có lỗi. Cô lo lắng vì mình đã đẩy Thiên Bảo vào tình thế bí bách. Một ý nghĩ muốn từ bỏ thoáng qua trong đầu nhưng rồi lại vụt tắt. Giữa hai người giờ đây đâu còn cái thứ gọi là thương cảm, đau xót. Dù sao thì đứa con chưa được chào đời cũng đã mất, cuộc sống cũng lênh đênh suốt một thời gian dài và danh phận thì cũng mờ ảo, sống trên tiền nhưng vẫn bị khinh rẻ như con ở cang làm cô thấy khát khao được trả thù. Chút thương cảm chẳng thấm gì so với chữ hận hằn sâu vào từng thớ thịt.

An Ninh bước vội ra cửa để tránh cái cảm xúc thương xót mũi lòng dâng trào lên lần nữa. Cô cần phải giữ vững tinh thần, cứng cỏi và tàn nhẫn hơn bao giờ hết.

- Thừa phụ nhân, tôi vừa nhận được tin báo, cậu hai gần đây rất hay gặp những cổ đông của Lưu, đây là danh sách những cổ đông mà cậu Thiên Bảo đã gặp.

- Nó gặp họ để làm gì? Chẳng phải đang quản lý công ty đầu tư Lưu sao?
- Theo tôi tìm hiểu được thì cậu nhà đang vận động những cổ đông nhỏ nắm giữ ít cổ phần liên kết lại để tách công ty.
- Tách công ty? Thành Bảo muốn tách đầu tư Lưu ra khỏi tập đoàn Lưu?
- Vâng thưa phu nhân.- Số cổ phần của nó hiện tại là bao nhiêu?- Nếu chỉ tính số cổ phần mà cậu ấy nắm giữ hiện tại do quản lý đầu tư Lưu mà không tính phần tài sản thừa kế thì chỉ là 0,12%.
- Con số đó sao có thể tách doanh nghiệp được. Mau gọi nó đến đây cho tôi.
- Dạ vâng thưa phu nhân.

Khoảng một tiếng sau Thiên Bảo có mặt tại văn phòng của bà Lưu với bộ dạng tất bật, trên tay vẫn cầm một tập giấy tờ.

- Mẹ gọi con có việc gì vậy?
- Con đang bận sao? – Bà Lưu dò hỏi.
- Vâng, có chút việc.
- Việc gì vậy?- Thì việc của công ty.
- Mẹ nghe nói, dạo này con thường xuyên gặp những cổ đông nhỏ của công ty.
- Mẹ cho người điều tra con sao?
- Chỉ là hiếu kỳ muốn biết, chứ không đến mức điều tra. Trả lời mẹ đi, con đang định làm gì sau lưng mẹ?
- Đã đến mức này thì con cũng không giấu nữa. Đúng là con có gặp gỡ một vài cổ đông của Lưu, định khi nào xong việc rồi sẽ nói với mẹ. Nhưng mẹ chắc cũng đã biết được chút ít. Con định tách công ty của con đang quản lý ra khỏi Lưu.- Tại sao?
- Gia đình mình đúng là đã quá đầy đủ, không phải lo nghĩ. Nhưng chính vì điều đó mới khiến các con ỷ lại, không biết tự lượng sức. Thành công thì không nói, nhưng thất bại cũng lại được giải quyết bằng tiền, công ty con đang quản lý chưa xảy ra vụ nào cần bồi thường nhưng muốn khẳng định bản thân thì con phải biết tự làm chủ.
- Số cổ phần của con không đủ để tách công ty đâu.
- Con biết, tài sản thừa kế con cũng đã nghĩ tới nhưng có lẽ sẽ không được dùng, nên đã tính đến nước khác là vận động các cổ đông nhỏ cùng hợp sức.
- Con nghĩ họ sẽ chịu từ bỏ Lưu để góp vốn ột công ty nhỏ sao?- Chỉ là đang thử sức, cũng phải thử mới biết kết quả ra sao.- Vậy thì lần này, con hãy thử tự lực thuyết phục họ, nếu họ đồng ý, số cổ phần đạt đến 9% thì mẹ sẽ đồng ý tách công ty, nếu không con vẫn phải làm việc dưới quyền điều hành của mẹ.
- Mẹ đừng lo, con biết mình phải làm thế nào.
- Vậy thì tốt.
- Vậy con xin phép, con có hẹn.

Thiên Bảo ra khỏi phòng, bà Lưu mới thở hắt ra một cái thật dài. Bà vừa lo lại vừa tự hào về Thiên Bảo. Trước kia cậu chỉ suốt ngày chơi bời lêu lổng, nay cô gái này mai cô gái khác, yêu vào là mất hết lý trí. Nhưng giờ đây cậu đã trưởng thành thật sự, trở thành người mà chỉ nói thôi cũng khiến người khác tin tưởng. Bà thấy vui vui trong lòng.

- Tình hình sao rồi? Thiên Bảo có thuyết phục được các cổ đông không?
- Hiện tại thì chưa ạ, hình như cậu ấy cũng đã gặp dăm bảy người nhưng chưa thuyết phục được người nào.
- Như vậy thì sẽ không thể tách công ty rồi.
- Thừa chủ tịch, khi nào thì chúng ta bắt đầu?

- Giờ là bao nhiêu rồi? Cho đến thời điểm này?

- 14,3%, vẫn đang tiếp tục theo dõi.

- Chúng ta còn bao nhiêu tiền?- Đủ để đạt ngưỡng 15% nếu như giá cổ phiếu vẫn giữ ở mức này.- Vậy bắt đầu liên hệ với các nhà báo, cung cấp cho họ những thông tin mà chúng ta đã thu thập được về nguồn nguyên liệu kém chất lượng và không rõ nguồn gốc của Lưu. Vẫn tiếp tục mua vào. Khi nào được 15% thì chuyển cho tôi 5% cổ phần còn anh vẫn giữ số còn lại. Đợi khi nào có lệnh của tôi thì mới hành động tiếp. Còn nữa, ngày kia khoản tiền bí mật của cựu chủ tịch sẽ được chuyển về Việt Nam, tiến hành thu mua những công ty nhỏ của Lưu, chú trọng vào những công ty kinh doanh và đầu tư.

- Dạ tôi biết rồi thưa chủ tịch.

An Ninh cho vị thư ký ra ngoài, trận chiến giờ mới thật sự bắt đầu, bà Lưu sẽ trở tay như thế nào khi biết được An Ninh sẽ đánh trực tiếp và dồn dập như vậy?

- Chủ tịch, chúng ta đã mua đủ 15% rồi, tôi cũng đã chuyển nhượng sang cho chủ tịch 5%.- Tốt, giờ thì hãy liên lạc với nhà báo, thông báo cho họ những tin mà chúng ta đã thu thập được, đồng thời phao tin đồn vào giới tài chính là cổ phiếu của Lưu đang rất giá. Đồng thời thông báo với báo giới về quan hệ giữa tôi và cựu chủ tịch. Đã đến lúc ọi người biết con nuôi của cựu chủ tịch là ai. Đợi khi nào giá của cổ phiếu Lưu xuống kịch sàn thì đồng loạt bán hết 10% cổ phiếu đang đứng tên ông.

- Dạ tôi rõ rồi thưa chủ tịch.

- Còn nữa, 5% cổ phiếu của tôi, ông chuyển qua đầu tư cho công ty đầu tư Lưu nhé. Khi nào có lệnh của tôi thì bắt đầu thu mua lại những công ty con của Lưu.

- Vâng, tôi rõ rồi thưa chủ tịch.

- Thưa phu nhân, bà hãy xem tin này đi ạ. – Vị thư ký hốt hoảng đưa cho bà Lưu tờ báo.

Bà Lưu cầm tờ báo và không khỏi ngạc nhiên khi trên trang nhất đang đăng những dòng chữ “Thực hư về vụ nhập hàng không rõ nguồn gốc của tập đoàn Lưu” và hơn nữa, ở mục bên cạnh, hình của Nguyễn An Ninh đang được trưng trong mục “Người thừa kế sáng giá của tập đoàn xuyên quốc gia K”.

Một phút khinh suất, giờ đây bà Lưu không thể thốt lên lời nào.

- Chặn ngay cánh nhà báo lại, bịt mọi thông tin và hủy hết lô hàng mới nhập ngay trong ngày hôm nay.- Dạ vâng thưa phu nhân.

Bà Lưu bật ti vi lên để kiểm tra xem nguồn thông tin đó đã lan đến đâu, nhưng vừa bật lên, hình ảnh An Ninh đang hiện hữu trước mắt bà, cô tự tin ngồi trước đám đông phóng viên trong một buổi họp báo.

- Xin chào cô Nguyễn An Ninh.

- Vâng chào chị.- Tôi được biết cô là con gái nuôi của cựu chủ tịch tập đoàn K.

- Vâng, đúng là như vậy.

- Hiện tại, cô đang là nữ doanh nhân trẻ nhất trong giới kinh tế trong nước. Sắp tới cô có dự định gì không?

- Cảm ơn lời khen của chị. Sắp tới chúng tôi dự định sẽ mở rộng lĩnh vực kinh doanh và tiếp tục thu mua một số công ty nhỏ tại Việt Nam. Và đích mà chúng tôi nhắm tới không phải ai khác ngoài tập đoàn Lưu.

Tại bà Lưu bắt đầu thấy ừ ừ, mọi thứ xung quanh quay cuồng, tất cả đã được sắp đặt từ trước, ngay cả vụ lô hàng cũng như vụ thừa kế. Bà đã quá lơ là mất cảnh giác với An Ninh. Trong mắt bà, cô luôn là cô gái thấp hèn, kém cỏi, không có tiền cũng chẳng có người chống lưng, giống như chiếc lá vàng trong gió, phụ thuộc vào gió xem khi nào nó rơi xuống đất. Nhưng giờ thì cái lá tưởng yếu ớt ấy hóa ra lại là lá bồ đề, rất mạnh mẽ.

25. Chương 24: Đánh Đổi.

Chương 24: Đánh đổi.

Mọi thứ đang đi theo đúng hướng An Ninh mong muốn, giờ tràn ngập trong đầu cô là cảm giác chiến thắng, hả giận như hơi men của thứ rượu mạnh, nhưng bản thân cô lại không vui. Mỗi lần uống say, cô đều nhìn ngắm chiếc khuyên tai, chỉ có nhìn ngắm nó mới khiến cô trở lại là con người thật của mình. Liệu khi trả thù xong, cô còn có thể đủ dũng cảm yêu Thiên Bảo bằng tình yêu trong sáng như trước? Cô đã từng trao cho cậu tình yêu thuần khiết và trong sáng nhất, nhưng, giờ đây nó đã bị vẩn đục, nhuộm màu bằng hận thù, hờn ghét.

- An Ninh. – Giọng của Thiên Thành ngay sát cạnh, cậu đã kịp gọi ỉnh một ly nước ép. Lúc nào cũng vậy, chỉ có mình cô uống, cậu luôn luôn đủ tỉnh táo để có thể đưa cô về, cho cô tựa vào bất kỳ lúc nào.

- Sao anh lại ở đây?

- Chủ quán bar gọi điện cho anh. Có chuyện gì rồi?

- Anh không biết sao? Em đang đấu với mẹ anh đấy.

- Anh biết.

- Biết mà còn tới sao? Em và mẹ anh là địch thủ, vậy mà anh còn quan tâm em, liệu có quá mâu thuẫn không?

- Không sao, trước khi em và mẹ anh trở thành thù thì chúng ta đã quen nhau rồi, và anh cũng không có ý định bỏ mặc em.

- Vậy là anh sẽ bỏ mặc mẹ anh?

- Không, bà ấy vẫn là mẹ anh, chỉ là, anh không muốn tham gia vào việc này. Đã lâu lắm rồi anh không về nhà, cũng không nói chuyện với bà. Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

- Thật là tốt.

- Gì?

- Em nói là... mọi chuyện quá tuyệt vời, giờ đây hai người con trai yêu quý của bà Lưu đều không đứng về phía bà, họ đều chọn phe trung lập.- Em nói vậy là có ý gì? Thiên Bảo cũng không giúp mẹ sao?

- Thiên Bảo đang tách công ty.

- Tại sao?

- Thiên Bảo cũng không muốn giúp mẹ anh. Đáng lẽ ra em nên vui mừng vì một mũi tên bắn trúng nhiều đích, nhưng tại sao em lại như vậy? Toàn thân mệt mỏi, không còn sức lực, không muốn đi tiếp, không muốn cười hả hê, cũng không muốn mở tiệc chúc mừng, chỉ ngồi đây như thể một con ngốc uống đến say mèm.

- Anh hiểu...

- Anh thì hiểu gì chứ? Anh chẳng biết thứ gì ngoài việc đi theo em. Anh nghĩ anh ở bên cạnh em thì em sẽ đến với anh sao? Em xin lỗi, dù biết như thế là thiệt thòi cho anh nhưng em không thể làm khác được.- Anh biết. Vốn anh cũng đã nghĩ rằng em và Thiên Bảo đã chấm dứt, trái tim em rồi cũng thay đổi, khi đó anh sẽ chiếm lấy trái tim em. Nhưng anh đã sớm bỏ cuộc từ lâu rồi. Anh quan tâm em không phải vì mong em báo đáp mà đến với anh, chỉ là quan tâm em như vậy mới khiến anh yên tâm, mới khiến anh không lo lắng. Anh cũng biết rằng Thiên Bảo chưa bao giờ thôi yêu em nhưng cũng chẳng dễ gì hai người đến được với nhau nên anh cứ tiếp tục đợi, rồi cho đến một ngày anh phát hiện ra rằng mọi cố gắng của anh chẳng là gì so với Thiên Bảo. Anh ấy từ một tay chơi sành sỏi thành một người đàn ông chững chạc, biết lo toan, biết tính toán. Một tên nóng nảy cộc cằn thành một kẻ hiền chuyện. Cứ chút chút rồi anh ấy dần thay đổi hoàn toàn chỉ để mong chờ một ngày em quay trở về và không phải thất vọng vì anh ấy. Trong khi đó, anh chỉ biết bám lấy em, chỉ biết ở bên em mà chẳng nghĩ đến những gì xảy ra xung quanh.

An Ninh gục mặt xuống mặt bàn lạnh buốt, nước mắt như muốn trào ra.

- Liệu em và Thiên Bảo có thể trở lại như trước không? Giờ đây em đã có tất cả nhưng dường như lại chẳng có gì. Mọi thứ đều quá hoàn hảo nhưng sao em vẫn không thấy mãn nguyện, vẫn không thấy vui vẻ. Em muốn hạ mẹ anh nhưng lại không muốn Thiên Bảo khó xử.

- Anh không biết khuyên em nên làm gì trong thời điểm này, nhưng anh biết rằng lựa chọn của em dù có thế nào thì Thiên Bảo và anh đều không oán trách em, không hận em. An Ninh mỉm cười, một nụ cười nhạt như để xua tan hết mọi thứ. Ván đã đóng thành thuyền, quân cờ đã đi không thể rút lại được. Vẫn phải chơi hết ván cờ, vẫn phải để con thuyền ra khơi, chỉ mong rằng tất cả sẽ không để lại chữ hận khi con thuyền cập bến và ván cờ kết thúc.

Mọi thứ ở tập đoàn Lưu đang dần trở nên hỗn loạn, giá cổ phiếu giảm mạnh, báo chí đăng bài tùm lum, phóng viên đứng đầy cửa chính của công ty. Mọi thứ chưa kết thúc nhưng nó cũng ảnh hưởng lớn đến bộ mặt của công ty.

- Thưa giám đốc, có chuyện lớn xảy ra rồi. – Vị thư ký hốt hoảng.

- Lại còn chuyện gì nữa?

- Các cổ đông đang bán hết cổ phần, vị cổ đông lớn nhất của chúng ta ở Nhật cũng đang bán ra rất nhiều. Hai ngày trước ông ta mua vào rất nhiều, cuối phiên hôm qua là 15%. Nhưng theo thông tin tôi tìm hiểu được thì 5% cổ phần của ông ta đã được chuyển nhượng qua cho cô Nguyễn An Ninh là chủ tịch tập đoàn K.

- Cái gì? Tại sao lại như vậy? Tại sao con nhỏ đó lại có được cổ phần của Lưu?

- Và hơn nữa... cô ta đã đầu tư toàn bộ vào công ty đầu tư Lưu.

- Nó định làm gì? Chúng nó định hợp sức với nhau để lật đổ ta ư?

- Hiện tại cậu hai đã có trong tay 8,2% cổ phần.

- Kệ nó, nó muốn tách thì cũng phải thông qua đại hội cổ đông vào cuối tuần này, 8,2% ta không tin là nó có thể tách ra khỏi ta một cách dễ dàng như vậy.

- Theo tôi được biết, một vài cổ đông của chúng ta đang chuyển qua đầu tư cho tập đoàn K, họ hầu như bán hết cổ phần, hiện tại giá cổ phiếu của chúng ta đang xuống rất thấp còn tập đoàn K lại đang ở ngưỡng rất cao. Tình hình này tôi nghĩ bà nên mở cuộc họp báo giải thích với giới báo chí, hơn nữa trong đại hội cổ đông, bà nên có đối sách rõ ràng, nếu không cứ với đà này sẽ không ổn một chút nào. – Tôi biết rồi, chuẩn bị mở họp báo đi. Hủy hết đơn hàng vừa rồi chưa?

- Dạ rồi, hiện tại vẫn chưa thấy động tĩnh gì bên sở pháp lý cũng như bên thanh tra. Nên tôi đã nhanh tay hủy hết tất cả lô hàng và bịt mọi đầu mối từ phía bên kia, đảm bảo sở thanh tra sẽ không thể điều tra được gì.

- Tốt, vậy cứ theo ý của cậu mà làm.

- Vậy còn về cậu Thiên Bảo?

- Kệ nó, nó bị con hồ ly đó làm ê mũi rồi, cứ đợi xem đại hội cổ đông này nó làm được gì.

An Ninh bước vào thang máy, công việc của ngày hôm nay dường như rút hết toàn bộ sinh lực của cô. Cô sẽ về nhà tắm cho sáng khoái rồi uống một ly rượu trước khi chìm vào giấc ngủ. Không biết từ khi nào, nếu không có thứ men mạnh đó thì cô không thể ngủ nổi. Tắm xong, An Ninh khoác lên mình bộ đồ ngủ khá gợi cảm, chính bản thân cô cũng nhận thấy những nét hấp dẫn trên cơ thể cô thật sự khiến đàn ông không thể cưỡng lại. Khuôn ngực đầy đặn, những đường cong gợi cảm thấp thoáng sau lớp áo lụa mỏng tang. Thoa một chút kem dưỡng da mùi hương dịu nhẹ, An Ninh rót một ly rượu rồi ngồi nhâm nhi nó trong tiếng nhạc du dương.

- AN NINH...

Tiếng gọi của Thiên Bảo khiến An Ninh giật mình, nghe qua giọng thì có vẻ như cậu đã rất say.

An Ninh vội khoác áo rồi mở hé cửa.

- Muộn rồi, cậu còn tới đây làm gì? Mau về đi, muộn lắm rồi, đừng làm hàng xóm tỉnh giấc.

- Sao? Anh không được vào trong sao? Nếu em để anh vào, anh sẽ không nói to nữa, nếu không anh sẽ đứng ngoài này cho đến khi nào em cho anh vào nhà.

An Ninh không muốn ảnh hưởng đến người khác liền phải cho Thiên Bảo vào nhà. Cô bật các đèn lên và ngồi trên ghế sofa mặc cho Thiên Bảo ngồi bẹp gí dưới chân.

- Có chuyện gì? Anh nói đi.

- Anh tới... là để cảm ơn em vì đã giúp anh tách công ty thành công.

- Điều đó thì anh không phải cảm ơn tôi đâu, chỉ là còn chút tình nghĩa, không nỡ nhìn anh như vậy.- Nhưng mà... mẹ anh nói rằng... trong cuộc họp đại hội cổ đông tới, nếu anh không tách được công ty thì mẹ sẽ thu hồi lại toàn bộ cổ phần của anh, hơn nữa sẽ phong tỏa mọi tài sản thừa kế. Nếu tách được công ty, bà sẽ coi đó là phần tài sản riêng của anh và sẽ từ anh, xóa tên anh khỏi Lưu gia nếu như anh không chịu bỏ từ bỏ em. Em bảo... anh nên làm gì đây?

- Tại sao anh lại nói với tôi những lời đó? Tôi chỉ giúp anh vì tôi muốn một sự công bằng. Chuyện giữa tôi và anh đã hết, chẳng còn gì, quyết định thế nào là việc của anh.- Em có thể nói như vậy sao? Em nghĩ rằng anh có thể bỏ em sao? Anh đã tìm kiếm em khổ sở thế nào, tìm thấy em, rồi giữ chặt em khổ sở thế nào, giờ lại nói anh bỏ em sao? Anh không thể.

- Đồ ngốc, nếu anh bỏ tôi, anh vừa tách được công ty lại vừa không bị xóa tên.

- Anh không cần gì cả, anh có thể không có công ty, có thể không phải là con của nhà họ Lưu, nhưng xin em, hãy chấp nhận anh dù chỉ một lần. - Cậu ôm chầm An Ninh từ phía sau.

- Tại sao chứ? Tôi chỉ là một cô hầu gái tầm thường. Một đại thiếu gia như anh có thể có được bất kỳ người con gái nào. Tại sao cứ phải là tôi?

- Không phải là Nguyễn An Ninh thì anh không cần ai cả.

- Tôi xin anh, đừng để tiền đồ, địa vị của anh bị hủy hoại. Anh say lắm rồi, tôi sẽ không coi những lời đó là thật, anh hãy về đi, về và chuẩn bị làm lại tất cả.

Cậu ngồi gục xuống dưới chân An Ninh, nước mắt bắt đầu chảy, cậu đã từng có tất cả nhưng giờ đây dường như cậu không có gì. Chỉ một người con gái cũng không thể bảo vệ.

An Ninh ngồi xuống ôm lấy cổ Thiên Bảo.

- Nghe em nói đây Thiên Bảo, hãy ôm em lần này, tối nay hãy ngủ lại đây rồi sáng mai hãy về sớm, sau khi bước ra khỏi đây hãy quên hết tất cả những gì đã xảy ra giữa hai chúng ta, coi như đó là một giấc mơ. Sau đại hội cổ đông, em sẽ trở về Nhật. Số cổ phần còn thiếu, em sẽ giúp anh, sau khi tách công ty xong, hãy nghe lời mẹ, quên em đi.

Thiên Bảo không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy An Ninh. Cậu mong ước đến giây phút được ôm cô vào lòng như vậy đã rất lâu rồi, hương thơm êm dịu khiến cậu không thể kìm nén bản thân.- Em có biết là, anh yêu em nhiều như thế nào không? Nếu giờ anh buông em ra, anh sẽ sống thế nào ốt quãng đời còn lại? Em bảo anh phải sống ra sao? Không có anh em vẫn ăn được, ngủ được, vẫn sống tốt, vẫn thành đạt và tỏa sáng. Nhưng không có em, cuộc đời Thiên Bảo coi như chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Anh hứa là sẽ không can thiệp vào chuyện giữa em và mẹ, anh cũng không cần công ty, anh sẽ làm ở công trường, sẽ sống bình dân như bao người khác, không cần mặc quần áo hàng hiệu, cũng không cần đi xe đẹp. Chỉ cần em đừng đẩy anh ra.

- Em hiểu rồi, giờ thì em đã hiểu lòng anh, mọi chuyện trước kia sẽ xem như vì lời nói của anh ban nãy xóa sạch. Em sẽ không hận, cũng không oán trách anh điều gì, chỉ mong chúng ta dừng lại đây.

An Ninh đỡ cậu lên giường. Giọt nước mắt vẫn vương trên khóe mắt cậu, gương mặt tiêu tụy, say mê đáng thương của cậu dường như đã xóa hết những lỗi lầm của cậu trước kia.

Cô đắp chăn lên người cho cậu rồi bất chợt cậu kéo cô vào gần hôn nhẹ một cái. Cô đẩy cậu ra rồi đứng dậy nhưng cậu đã ôm chặt, rồi cậu ghì cô xuống hôn một cách thô bạo. An Ninh càng né thì Thiên Bảo càng tấn công mạnh hơn. Rồi cô buông xuôi nhưng cậu lại dừng ở đó, cậu ngồi dậy chống tay lên trán.

- Anh xin lỗi, anh không biết mình đang làm gì nữa, anh thực sự xin lỗi. – Nói rồi cậu cầm áo định ra về.
- Anh đi đâu vậy?
- Em ngủ đi, xin lỗi vì đã làm phiền em.- Đừng đi.

Cậu ngỡ ngàng khi nghe thấy câu nói nhỏ nhẹ ấm áp đó của An Ninh. Cô đến bên, áp tay lên gương mặt cậu, cậu cũng nhẹ nhàng nắm lấy nó rồi hôn nhẹ lên lòng bàn tay, mu bàn tay rồi cổ tay.

- Anh đã tự hứa với lòng mình là sẽ trân trọng em khi em quay lại. Anh đã rất hối hận khi gặp được một người yêu anh và anh cũng rất yêu cô ấy. Anh hối hận vì trong quá khứ anh không phát hiện ra sớm... thì ra tình yêu thực sự của anh chính là em. Nhưng mà anh đã không biết trân trọng nó, giây phút gặp lại em anh ý thức được rằng niềm vui trong lòng cứ chực trào ra, anh rất muốn biết người từng bị anh làm tổn thương giờ sống có tốt hay không? Anh phát hiện ra... thì ra em rời khỏi Lưu gia, rời khỏi anh là hoàn toàn chính xác. Em xem em đi, bây giờ em tự tin như vậy, An Ninh có sức hút như vậy, vui vẻ như vậy, không cần anh nữa rồi. Nhưng lúc này nhìn thấy em bởi vì anh mà lo lắng, khấn trương thì anh mới nhận ra rằng ốt những năm qua em không hề thay đổi, chỉ là vì trước kia anh chưa bao giờ hiểu em, chưa từng biết về em, chưa từng học cách yêu thương, trân trọng em một cách thực sự.

Anh Ninh gạt đi giọt nước mắt lăn dài trên má Thiên Bảo.

- Anh có biết không? Mấy năm nay em rất cố gắng để làm một Nguyễn An Ninh hoàn mỹ, nhưng đôi khi em vẫn là một cô bé An Ninh sợ hãi, nhu nhược, nhất là khi đối diện với anh.
- Đối diện với anh? Đối diện với anh, em chỉ có cảm giác thù hận, chán ghét, anh chỉ như cái gai trong mắt em.- Tại sao em lại chán ghét anh? Tại sao em lại thù hận anh? Em không chán ghét anh, không thù hận anh, cũng không sợ anh... chỉ là... chỉ là... em... em... chỉ muốn là cô hầu gái bé nhỏ của anh, của riêng anh mà thôi.

Thiên Bảo ôm chặt An Ninh vào lòng, cậu cảm thấy mãn nguyện khi nghe được những lời nói từ đáy lòng của An Ninh. Phút chốc ấy mọi thứ dường như không có giới hạn, chỉ có tình yêu cháy bỏng giữa hai người với nhau, một nam và một nữ. Họ trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào, niềm đam mê và sự khao khát.

26. Chương 25: Được Và Mất.

Chương 25: Được và mất.

Được gì và mất thứ gì đôi khi là điều rất quan trọng trong cuộc sống. Nó tạo ra sự cân bằng giữa cái thiện và cái ác, người cho và kẻ nhận. Khi bạn cho ai đó quá nhiều thứ nhưng chẳng nhận được lại thứ gì, đừng lo, thứ mà ta nhận lại có thể không nhìn thấy bằng mắt nhưng ở một góc độ nào đó, bạn có thể cảm nhận nó bằng trái tim và khối óc của mình. An Ninh đã mất mát quá nhiều, cô cho Thiên Bảo mọi thứ cô có, cô mất đi gia đình, cuộc sống, cũng như đứa con chưa hình thành của mình. Nhưng bù lại, cô nhận được tình yêu chân thành sâu sắc của Thiên Bảo, sự quan tâm lo lắng chu đáo của Thiên Thành cũng như sự đồng cảm yêu thương của người cha nuôi đáng kính.

An Ninh rời khỏi phòng khi Thiên Bảo vẫn còn đang ngủ. Cô lặng lẽ trả phòng và để lại lời nhắn cho Thiên Bảo tại quầy lễ tân. Cô sẽ giải quyết xong mọi việc để trả lại mọi thứ đúng với vị trí của nó....

- Thừa phụ nhân, có cô Nguyễn An Ninh muốn gặp.
- Cho cô ta vào.

Bà Lưu ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa rộng chờ đợi An Ninh bước vào.

Cô bước vào với dáng vẻ bình thản rồi ngồi xuống chiếc ghế phía bên tay phải bà Lưu. Cô đặt trước mặt bà một tập tài liệu rồi nói:

- Đây là toàn bộ số cổ phần của tôi ở Lưu bao gồm cả những công ty con sắp thu mua cũng như những phần cổ phiếu tôi mua được từ những cổ đông nhỏ.

- Mày đưa nó ra trước mặt tao làm gì? Định phô trương thanh thế ư?
 - Tôi biết rằng bà còn yếu hơn cả một kẻ yếu và còn hèn kém hơn một kẻ hèn kém. Vì dùng thể lực và đồng tiền để đánh bại và điều khiển người yếu là điều mà chỉ có kẻ yếu đuối nhất, kẻ hèn nhất nhất đáng thương nhất phải dùng tới.- Mày nói thì hay lắm, vậy mày đến đây để làm gì?- Để làm một giao dịch.
 - Giao dịch?
 - Đúng, nếu tính tổng số chỗ cổ phần kia thì một nửa Lưu chắc chắn sẽ không sớm thì muộn cũng về tay tôi.
 - Vậy?
 - Tôi sẽ trả lại bà toàn bộ.
 - Trả lại tao? Mày định giở trò gì hả con hồ ly kia?- Chỉ để đổi lấy 0,9% cổ phần mà Thiên Bảo còn thiếu.
 - Hóa ra mày định giúp thằng con tao, tình yêu thâm thiết quá nhỉ? Cả một đồng tài sản chỉ để đổi lấy 0,9% cổ phiếu.
 - Tôi biết nếu Thiên Bảo đến với tôi bà sẽ gạch tên anh ấy ra khỏi Lưu gia. Nhưng bà biết không? Cho dù Thiên Bảo mang họ Lưu hay một họ nào khác thì tôi vẫn sẽ đến với anh ấy. Thời gian qua, tôi chỉ muốn trả thù bà mà quên đi rằng thứ tôi muốn có chỉ là Thiên Bảo. Giờ tôi lấy toàn bộ những gì tôi có để đổi lấy bình yên cho Thiên Bảo, quyết định của bà ra sao không quan trọng, nhưng nếu bà còn chút tình mẫu tử với Thiên Bảo thì mong bà nhận lấy tất cả và đừng làm Thiên Bảo phải khổ nữa.
- Bà Lưu không nói gì, với bà như vậy là quá đủ. Cuối cùng thì bà vẫn không thể chấp nhận An Ninh . Bà biết An Ninh là một cô gái giỏi giang, tất cả những gì xảy ra chỉ là do sự cố chấp độc đoán và phán xét chủ quan của bà. Bà đưa tập tài liệu cho An Ninh, cũng đã đến lúc bà lùi một bước.
- Đây là phần tài sản mà cha Thiên Bảo để lại cho nó, coi như từ nay tôi và nó không còn quan hệ, không cần nhìn mặt nhau nữa.
- An Ninh cầm lấy số tài liệu rồi ra khỏi phòng. Cô thở phào nhẹ nhõm khi bà Lưu không nhắc đến việc từ con. Thiên Bảo đã chờ An Ninh ở ngoài sảnh từ lúc nào, sắc mặt cậu khá hơn và tràn đầy yêu thương. Sau bao nhiêu năm, giờ đây An Ninh cũng đã đủ tự tin để ngẩng cao đầu chạy tới nắm lấy tay người cô yêu thương nhất.
- Mẹ nói gì vậy em?
 - Không có gì cả, cuộc họp đã bị hủy, cổ phần của em tại Lưu đã chuyển nhượng đứng tên anh. Sắp tới tập đoàn K sẽ tung ra sản phẩm mới, nó sẽ nhanh chóng lấp đầy các tin tức không hay về Lưu nên anh không phải lo đâu. Còn về việc tách công ty, mẹ nói đó là phần thừa kế của anh. Từ nay mẹ sẽ không can thiệp, cũng sẽ không liên can tới anh nữa.
- Nét buồn thoáng hiện lên gương mặt Thiên Bảo, nhưng rồi nó vội bị vùi lấp bởi nụ cười và hạnh phúc.
- Nào, đi với anh, anh muốn em gặp vài người.
 - Ai vậy anh?
 - Cứ đi theo anh, chắc chắn em sẽ rất vui đấy.
- Thiên Bảo đưa An Ninh tới một khu phố của người Hoa, nơi mà cô chưa bao giờ được đặt chân tới, hai hàng đèn lồng đỏ như đón chào tạo cho An Ninh cảm giác tươi mới. Xe dừng ở một ngôi nhà gỗ cổ kính với hai hàng hoa đồng tiền trước nhà. Từ trong nhà một cậu bé chạy ra và ôm chầm lấy cổ Thiên Bảo.
- Anh Bảo, lâu lắm rồi sao anh không tới chơi với em?
 - Em có nhận ra ai không An Ninh? – Thiên Bảo quay qua hỏi An Ninh.
- Đứa bé chừng mười hai tuổi đưa đôi mắt tròn xoe nhìn An Ninh, nó rất giống An Bình hồi nhỏ, đôi mắt to tròn sáng ngời.
- An Ninh... con... – Từ trong nhà, ông Nguyễn bước ra.

Không tìm được cảm xúc của mình, An Ninh ôm chầm lấy cổ ông Nguyễn khóc nức nở...

- Cha có biết là con tìm cha vất vả như thế nào không? Nhiều lúc con đã nghĩ cha và các em không còn trên cõi đời này nữa rồi...- Nín đi con, cha vẫn sống tốt đó thôi, vẫn mạnh khỏe.

- An Bình đâu cha?

- Em đây.

An Ninh ngỡ ngàng khi cậu trai bước ra trước mặt mình chính là cậu trai trong quán bar tại Việt Nam hơn nửa bên cạnh cậu là Hạ Du.

- Em là... em là An Bình sao?

- Chị ngạc nhiên lắm phải không? Lúc gặp chị ở em cũng đã ngỡ ngợ nhưng không dám hỏi. Sau này nhờ anh Bảo em mới biết.

- Con không biết đó An Ninh, trong thời gian con không có ở đây, nếu không nhờ cậu Thiên Bảo giúp đỡ thì chắc giờ cha con ta không thể gặp nhau như vậy.

- Đúng đấy chị hai, nhờ anh Bảo mà em có được ngày hôm nay, giờ thì sắp đi làm rồi.

- Em và Hạ Du là như thế nào vậy?

- Chúng em quen nhau tình cờ thôi. – An Bình không quên nhìn Hạ Du bằng ánh mắt âu yếm.

- Thôi nào, vào nhà đi rồi hàn huyên, đứng ở cửa như vậy đến bao giờ nữa. Tất cả mọi người vui vẻ cùng nhau bước vào nhà, ông Nguyễn đã chuẩn bị vài món ăn mà An Ninh thích. Trong niềm vui hân hoan và sự trùng phùng, vị ngọt của tình yêu và tình phụ tử, không còn ranh giới giàu nghèo địa vị cao thấp. Tất cả quây quần quanh mâm cơm tạo nên bức tranh đẹp với bầu không khí tràn ngập hạnh phúc.

Cuối cùng thì Thiên Bảo và An Ninh cũng đến với nhau, họ cùng nhau tới Nhật sinh sống và quản lý tập đoàn K. Hai người không tổ chức đám cưới, họ chỉ đăng ký kết hôn và sống với nhau rất hạnh phúc.

Công ty đầu tư Lưu càng ngày càng phát triển, khẳng định vị trí của mình dưới sự lãnh đạo của An Bình.

Thiên Thành giờ đây là đạo diễn nổi tiếng thế giới trẻ tuổi nhất. Cậu không chỉ là đạo diễn điện ảnh, đạo diễn truyền hình, nhà văn, nhạc sĩ mà còn là giám đốc đài truyền hình nổi tiếng toàn thế giới.

Bà Lưu vẫn vậy, bà vẫn quản lý tốt tập đoàn Lưu và cả cơ ngơi nhà họ Lưu, mặc dù bà không chấp nhận An Ninh và Thiên Bảo nhưng hàng năm bà vẫn đầu tư vào K một khoản lớn và là nhà cung cấp chính nguyên liệu sản xuất cho công ty K.

—— Hết ——

27. Chương 25: Được Và Mất.(end)

Chương 25: Được và mất.

Được gì và mất thứ gì đôi khi là điều rất quan trọng trong cuộc sống. Nó tạo ra sự cân bằng giữa cái thiện và cái ác, người cho và kẻ nhận. Khi bạn cho ai đó quá nhiều thứ nhưng chẳng nhận được lại thứ gì, đừng lo, thứ mà ta nhận lại có thể không nhìn thấy bằng mắt nhưng ở một góc độ nào đó, bạn có thể cảm nhận nó bằng trái tim và khối óc của mình.

An Ninh đã mất mát quá nhiều, cô cho Thiên Bảo mọi thứ cô có, cô mất đi gia đình, cuộc sống, cũng như đứa con chưa hình thành của mình. Nhưng bù lại, cô nhận được tình yêu chân thành sâu sắc của Thiên Bảo, sự quan tâm lo lắng chu đáo của Thiên Thành cũng như sự đồng cảm yêu thương của người cha nuôi đáng kính.

An Ninh rời khỏi phòng khi Thiên Bảo vẫn còn đang ngủ. Cô lặng lẽ trả phòng và để lại lời nhắn cho Thiên Bảo tại quầy lễ tân. Cô sẽ giải quyết xong mọi việc để trả lại mọi thứ đúng với vị trí của nó.

...

- Thừa phụ nhân, có cô Nguyễn An Ninh muốn gặp.- Cho cô ta vào. Bà Lưu ngồi chễm chệ trên chiếc ghế sofa rộng chờ đợi An Ninh bước vào.

Cô bước vào với dáng vẻ bình thản rồi ngồi xuống chiếc ghế phía bên tay phải bà Lưu. Cô đặt trước mặt bà một tập tài liệu rồi nói:

- Đây là toàn bộ số cổ phần của tôi ở Lưu bao gồm cả những công ty con sắp thu mua cũng như những phần cổ phiếu tôi mua được từ những cổ đông nhỏ.

- Mà đưa nó ra trước mặt tao làm gì? Định phô trương thanh thế ư?

- Tôi biết rằng bà còn yếu hơn cả một kẻ yếu và còn hèn kém hơn một kẻ hèn kém. Vì dùng thế lực và đồng tiền để đánh bại và điều khiển người yếu là điều mà chỉ có kẻ yếu đuối nhất, kẻ hèn nhất nhất đáng thương nhất phải dùng tới.

- Mà nói thì hay lắm, vậy mà đến đây để làm gì?

- Để làm một giao dịch.

- Giao dịch?

- Đúng, nếu tính tổng số chỗ cổ phần kia thì một nửa Lưu chắc chắn sẽ không sớm thì muộn cũng về tay tôi.

- Vậy?

- Tôi sẽ trả lại bà toàn bộ.

- Trả lại tao? Mà định giở trò gì hả con hồ ly kia?

- Chỉ để đổi lấy 0,9% cổ phần mà Thiên Bảo còn thiếu.

- Hóa ra mà định giúp thằng con tao, tình yêu thâm thiết quá nhỉ? Cả một đồng tài sản chỉ để đổi lấy 0,9% cổ phiếu.

- Tôi biết nếu Thiên Bảo đến với tôi bà sẽ gạch tên anh ấy ra khỏi Lưu gia. Nhưng bà biết không? Cho dù Thiên Bảo mang họ Lưu hay một họ nào khác thì tôi vẫn sẽ đến với anh ấy. Thời gian qua, tôi chỉ muốn trả thù bà mà quên đi rằng thứ tôi muốn có chỉ là Thiên Bảo. Giờ tôi lấy toàn bộ những gì tôi có để đổi lấy bình yên cho Thiên Bảo, quyết định của bà ra sao không quan trọng, nhưng nếu bà còn chút tình mẫu tử với Thiên Bảo thì mong bà nhận lấy tất cả và đừng làm Thiên Bảo phải khổ nữa.

Bà Lưu không nói gì, với bà như vậy là quá đủ. Cuối cùng thì bà vẫn không thể chấp nhận An Ninh. Bà biết An Ninh là một cô gái giỏi giang, tất cả những gì xảy ra chỉ là do sự cố chấp độc đoán và phán xét chủ quan của bà. Bà đưa tập tài liệu cho An Ninh, cũng đã đến lúc bà lùi một bước.

- Đây là phần tài sản mà cha Thiên Bảo để lại cho nó, coi như từ nay tôi và nó không còn quan hệ, không cần nhìn mặt nhau nữa. An Ninh cầm lấy số tài liệu rồi ra khỏi phòng. Cô thở phào nhẹ nhõm khi bà Lưu không nhắc đến việc từ con. Thiên Bảo đã chờ An Ninh ở ngoài sảnh từ lúc nào, sắc mặt cậu khá hơn và tràn đầy yêu thương. Sau bao nhiêu năm, giờ đây An Ninh cũng đã đủ tự tin để ngẩng cao đầu chạy tới nắm lấy tay người cô yêu thương nhất.

- Mẹ nói gì vậy em?

- Không có gì cả, cuộc họp đã bị hủy, cổ phần của em tại Lưu đã chuyển nhượng đúng tên anh. Sắp tới tập đoàn K sẽ tung ra sản phẩm mới, nó sẽ nhanh chóng lấp đầy các tin tức không hay về Lưu nên anh không phải lo đâu. Còn về việc tách công ty, mẹ nói đó là phần thừa kế của anh. Từ nay mẹ sẽ không can thiệp, cũng sẽ không liên can tới anh nữa.

Nét buồn thoáng hiện lên gương mặt Thiên Bảo, nhưng rồi nó vội bị vùi lấp bởi nụ cười và hạnh phúc.

- Nào, đi với anh, anh muốn em gặp vài người.

- Ai vậy anh?

- Cứ đi theo anh, chắc chắn em sẽ rất vui đấy.

Thiên Bảo đưa An Ninh tới một khu phố của người Hoa, nơi mà cô chưa bao giờ được đặt chân tới, hai hàng đèn lồng đỏ như đón chào tạo cho An Ninh cảm giác tươi mới. Xe dừng ở một ngôi nhà gỗ cổ kính với hai hàng hoa đồng tiền trước nhà. Từ trong nhà một cậu bé chạy ra và ôm chầm lấy cổ Thiên Bảo.

- Anh Bảo, lâu lắm rồi sao anh không tới chơi với em?

- Em có nhận ra ai không An Ninh? – Thiên Bảo quay qua hỏi An Ninh.

Đứa bé chừng mười hai tuổi đưa đôi mắt tròn xoe nhìn An Ninh, nó rất giống An Bình hồi nhỏ, đôi mắt to tròn sáng ngời.- An Ninh... con... – Từ trong nhà, ông Nguyễn bước ra.

Không tìm được cảm xúc của mình, An Ninh ôm chầm lấy cổ ông Nguyễn khóc nức nở...

- Cha có biết là con tìm cha vất vả như thế nào không? Nhiều lúc con đã nghĩ cha và các em không còn trên cõi đời này nữa rồi...

- Nín đi con, cha vẫn sống tốt đó thôi, vẫn mạnh khỏe.

- An Bình đâu cha?

- Em đây.

An Ninh ngỡ ngàng khi cậu trai bước ra trước mặt mình chính là cậu trai trong quán bar tại Việt Nam hơn nửa bên cạnh cậu là Hạ Du.

- Em là... em là An Bình sao?- Chị ngạc nhiên lắm phải không? Lúc gặp chị ở em cũng đã ngỡ ngợ nhưng không dám hỏi. Sau này nhờ anh Bảo em mới biết.

- Con không biết đó An Ninh, trong thời gian con không có ở đây, nếu không nhờ cậu Thiên Bảo giúp đỡ thì chắc giờ cha con ta không thể gặp nhau như vậy.

- Đúng đấy chị hai, nhờ anh Bảo mà em có được ngày hôm nay, giờ thì sắp đi làm rồi.

- Em và Hạ Du là như thế nào vậy?- Chúng em quen nhau tình cờ thôi. – An Bình không quên nhìn Hạ Du bằng ánh mắt âu yếm.- Thôi nào, vào nhà đi rồi hàn huyên, đứng ở cửa như vậy đến bao giờ nữa.

Tất cả mọi người vui vẻ cùng nhau bước vào nhà, ông Nguyễn đã chuẩn bị vài món ăn mà An Ninh thích. Trong niềm vui hân hoan và sự trùng phùng, vị ngọt của tình yêu và tình phụ tử, không còn ranh giới giàu nghèo địa vị cao thấp. Tất cả quây quần quanh mâm cơm tạo nên bức tranh đẹp với bầu không khí tràn ngập hạnh phúc.

Cuối cùng thì Thiên Bảo và An Ninh cũng đến với nhau, họ cùng nhau tới Nhật sinh sống và quản lý tập đoàn K. Hai người không tổ chức đám cưới, họ chỉ đăng ký kết hôn và sống với nhau rất hạnh phúc.

Công ty đầu tư Lưu càng ngày càng phát triển, khẳng định vị trí của mình dưới sự lãnh đạo của An Bình.

Thiên Thành giờ đây là đạo diễn nổi tiếng thế giới trẻ tuổi nhất. Cậu không chỉ là đạo diễn điện ảnh, đạo diễn truyền hình, nhà văn, nhạc sĩ mà còn là giám đốc đài truyền hình nổi tiếng toàn thế giới.

Bà Lưu vẫn vậy, bà vẫn quản lý tốt tập đoàn Lưu và cả cơ ngơi nhà họ Lưu, mặc dù bà không chấp nhận An Ninh và Thiên Bảo nhưng hàng năm bà vẫn đầu tư vào K một khoản lớn và là nhà cung cấp chính nguyên liệu sản xuất cho công ty K.

—— Hết ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mat-cua-hau-gai>